

WÉBER ANIKÓ
A PLATÁNSOR REJTÉLYE

@ Orchard Literary Agency

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

WÉBER ANIKÓ
**A PLATÁNSOR
REJTÉLYE**

@ Orchard Literary Agency

ISBN 978-963-587-150-6
ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Wéber Anikó, 2022
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022

Sorozatterv: Baranyai (b) András
Borító © Horváth Ildi, 2022

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Csobod Luca és Győri Hanna
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Zsarnóczky Renáta

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: General Nyomda Kft., Szeged
Felelős vezető: Hunya Ágnes
www.generalnyomda.hu

Szia Enikő!

Ez az első IGAZI levél, amit írok.

Épp ma költöztem a nyárra Cseresznyeligetre, itt vagyok a nagynénémnél, az új szobámban. Anya már hajnalban áthozott kocsival, aztán Kanadába repült dolgozni. Csak két hónap múlva érkezik haza, addig Piroska néninél és Ákos bácsinál töltöm a nyári szünetet. Összesen HATVAN napot! (Megszámoltam.)

Tavaly is ennyi ideig voltam itt. Akkor még azt hittem, az lesz életem LEGUNCSIBB nyara. Aztán megismeretek téged, és minden megváltozott. :) Belekeveredtem egy rablássorozatba, és lelepleztem egy tolvajt! (Még az újságok is megírták!) De ennél is jobb, SZUPEREBB és LEGSZUPEREBB, hogy összebarátkoztam VELED MEG AZ IKREKKEL, Biankával és Barnabással. :)

Kár, hogy te most nem leszel itt. :(

Hiányzol, de örülök, hogy író táborba mehettél, és a levelezés jó ötlet. Remélem, lesz miről írnom, és az idei nyári szünet is izgalmas lesz.

Máris felfedeztem valami furcsát. Idefelé jövet kinéztem az autónk ablakán, és láttam, TÉNYLEG LÁTTAM a járdán sétálni egy lila fürdőköpenyes alakot, aki egy PÁVÁT tolt egy hintóban. Vagyis inkább egy kidíszített gurulós kocsit volt, ami hasonlított egy régi hintóra. A fürdőköpenyes arcát nem tudtam megnézni, mert hátul állt nekem. Csak a pávát figyeltem. Persze nem volt

igazi. A farktollai tarkák voltak, és hatalmasak. Szerinted KI mászkál hajnalban, fürdőköpenyben egy ÓRLÁSI pávát kocsikáztatva? Rögtön megkérdeztem anyát is, de ő csak nevetett. Azt mondta, biztosan képzelődtem a hajnali homályban. Igaz, hogy még csak akkor pirkadt (ugye, milyen különleges szó az, hogy PIRKAD?), és sötét is volt, de NEM képzelődtem. Eskü! Senki más nem járt még az utcán, csak a köpenyes alak. Remélem, kinyomozzuk Biankával és Barnabással, hogy ki volt az, és mit csinált. Ma délután jönnek át hozzám látogatóba. Épp őket várom, úgyhogy most el is köszönök.

Puszi!!!!

Kitti

Első fejezet

HANGOK A FALBAN

Ez a csengő volt? Neeem, mégsem – Kitti csalódottan huppant vissza az ágyára, de továbbra is hegyezte a fülét. Már nagyon várta, hogy a barátai megérkezzenek. A falórára nézett, majd türelmetlenül felugrott, és tett egy kört a szobában.

Mikor jönnek már?? Hiszen megígérték, hogy ebéd után benéznek hozzá! Elfelejtették őt? De az ikrek a legjobb barátai, és a legjobb barátok nem felejtik el egymást! Vagy mégis? Karácsony óta nem tudott Cseresznyeligetre látogatni, csak chaten beszéltek. Lehet, hogy azóta megváltoztak, és már nem kedvelik őt annyira?

Kittinek összeszorult a torka, de ekkor végre valóban megszólalt a csengő. Egy perccel ezelőtt még boldogan futott volna ajtót nyitni, most azonban csak lassan, bizonytalanul indult el. A csengő újra felvisított, Kitti pedig a bejárathoz ért, és nagyot nyelve lenyomta a kilincset. A küszöbön megpillantotta az ikreket. Csak-hogy a hús-vér Bianka és Barnabás másképp nézett ki, mint a Kitti emlékezetében élő Bianka és Barnabás. Mindketten nagyot nőttek, és már egymásra sem

hasonlítottak annyira, mint tavaly. Bianka szőke haja a derekáig ért, és Kitti rögtön megirigyelte, hogy egyetlen szeplő vagy anyajegy sincs az arcán. Kék szemével kíváncsian nézte Kittit. Barnabás szalmaszínű haja még mindig kócos volt, de az arca soványabb és helyesebb lett. Ő is Kittire bámult, Kitti pedig zavarba jött.

– Szia! – köszöntek egyszerre az ikrek.

– Sziasztok! Én... izé... Gyertek be! – préselte ki magából Kitti.

Az ikrek csendben követték őt a nappaliba, és lehuppantak a kanapéra. Kitti is leült velük szembe, és törte a fejét, mit mondhatna. Korábban már sokszor elképzelte a mai találkozást. Rengeteg mindent akart mesélni a barátainak. Most viszont semmi sem jutott eszébe. Csak pislogtak egymásra mindhárman, és a háttérben hangosan, kárörvendően kattogott az óra. Kitti hallgatta, ahogy múlnak a másodpercek, és nő a csend.

Mondj már valamit! Gyerünk! – biztatta őt egy türelmetlen hang a fejében.

De mégis mit? – kérdezett vissza kétségbeesetten egy másik hang.

Végre Bianka mocomogni kezdett, Kitti pedig kíváncsian várta, mit fog mondani.

– A nagynénéd nappalija gyönyörű! Olyan szép tiszta – dicsérte Bianka.

Kitti csalódottan dőlt hátra a foteljében. Hat hónapja nem találkoztak, és a legjobb barátnőjének ezek az

első szavai hozzá? Hogy tiszta a nappali? – kérdezte magában, de hangosan mást mondott:

– Hát... igen. Piroska néni imád takarítani.

– Biztos szeretsz itt lenni – folytatta Bianka illedelmesen, és olyan idegennek tűnt, mintha most beszélgetnének életükben először.

– Aha – hagyta rá Kitti, majd Barnabásra pillantott. A fiú tavaly sokat viccelődött. Mindenre volt egy poénos válasza, de most ő is csak hallgatott.

– Éés mit csináltatok délelőtt? – próbálkozott Kitti.

– Én tanultam. Már hetedikbe megyünk, és ezek a jegyek fontosak lesznek a középiskolai felvételin... – magyarázta Bianka, de Barnabás a szavába vágott.

– Muszáj elrontanod a nyári szünetet ezzel a felvételis dumával? Még két év!

– Két év nem sok! Ha ugyanabba a gimibe szeretnél jelentkezni, ahová én, akkor össze kell szedned magad...

– Inkább másik suliba megyek, ahol tudsz szakálni és a nyakamon lógni! – háborgott Barnabás.

Az ikrek dühösen farkasszemet néztek egymással. Kitti elmosolyodott. A civakodó Biankát és Barnabást már jól ismerte. Végre úgy viselkedtek, ahogy emlékezett rájuk!

– Én is hetedikbe megyek. De nekünk nem adtak házit a nyárra – újságolta Kitti, csak hogy Bianka már nem figyelt. Elővette a telefonját, és felugrott.

– Anya rám írt. Vár minket. Még be kell pakolnunk a bőröndünkbe.

– Elutaztok? – kérdezte rosszat sejtve Kitti.

– Igen – bólintott Barnabás. – Holnapután. Két hónapra.

– Már holnapután? És két hónapra? – rémült meg Kitti.

– Muszáj mennünk – sajnálkozott Bianka. – A szüleineknek most van a 15. házassági évfordulója, és kitálaták, hogy elrepülnek egy hosszú második nászútra a tengerpartra.

– Mi addig nagyapához költözünk Királyföldre. Próbáltuk rábeszélni anyut, hogy otthon maradhasunk kettesben, de nem engedte. Azt mondta, túl hosszú idő, és túl jól ismer minket – ráncolta a homlokát Barnabás.

– Túl jól ismer *téged!* Te szoktál bajba kerülni – pontosított Bianka, amitől Barnabás homlokán még több ránc jelent meg.

– És hol van az a Királyföld? – puhatolózott Kitti.

– Nagyon közel. Cseresznyeliget mellett. Bringával negyedóra alatt nálad vagyunk – nyugtatta Barnabás.

– Persze! Sokszor átjövünk hozzád – vigasztalta Bianka Kittit. – És Enikő is itt lesz. Ő a másik barátnőd Cseresznyeligeten, ugye?

– Igen, de Enikő is nyaral. Nagyon szeret írni, és az egyik történetével nyert egy versenyt. Az volt a fődíj,

hogy ingyen részt vehet egy író táborban. Szóval ő sincs itt, és ti is elutaztok – kesergett Kitti.

– Ne szomorkodj! Csomószor nálunk alhatsz Királyföldön – próbálta jobb kedvre deríteni Bianka. – De most már tényleg mennünk kell!

Kitti kikísérte az ikreket, és ismét egyedül maradt. Pár órája még azt hitte, ez lesz a legjobb, legizgalmasabb nyara. Erre kiderült, hogy idén mindenki magára hagyja! Anya Kanadába ment, Enikő író táborba, az ikrek meg Királyföldre költöznek. Búslakodva idézte fel magában az előbbi találkozót. Semmit sem tudott elmesélni Biankának és Barnabásnak. Végig rosszul érezte magát. Talán könnyebb lett volna, ha Barnabás nem olyan helyes és Bianka nem olyan szép. Vagy ha ő, Kitti is gyönyörű lenne. De hát nem az...

Kitti bánatosan pillantott az előszobatükörbe. Egy tizenkét éves, kócos lányt látott benne, akin minden nagy. Nagy a szeme, nagy a szája, és van egy *batalmas* anyajegy az állán. Ez az anyajegy zavarta a legjobban mostanában. Nem is értette, hogy régebben miért nem vette észre. Elszontyolodva idézte fel a sulis barátnőt. Szerinte mind szebbek voltak nála. Maja *igazi* modell lett, és szerepelt egy újságban. Liza babaarcú, és fényes, tökéletesen egyenes haja van, mint egy mesebeli hercegnőnek. Nem csoda, hogy az osztályban minden fiú belé szerelmes! Még a hetedikes Alex is. Renáta pedig eljátszhatja a színésztáborban Júliát a Rómeó és Júliából... Milyen jó nekik! Vajon mit érez az, aki

minden fiúnak tetszik? És az, aki főszereplő lehet egy előadáson? – Kitti álmodozva tett pár kört a nagynénje házában, majd a kanapéra vetette magát, és előhúzta a zsebéből a telefonját. Maja modellképeit nézegette. Elképzelte, hogy ő van a fotókon. Egészen addig bámulta a kijelzőt, amíg csilingelni kezdett a bejárati ajtó feletti szélcsengő.

A nagynénje, Piroska néni hazaérkezett. Első útja – persze csak a kézmosás és a cipője elpakolása után – Kittihez vezetett. Vidáman átölelte, és megkérdezte, hogy telt a napja. Miközben Kitti válaszolgatott, Piroska néni előkészítette a vacsorát. Már épp leültek az asztalhoz, amikor Ákos bácsi hazaérkezett.

– Meglepetés!!! Jó híreim vannak! – kurjantotta, amint belépett.

Piroska néni rosszat sejtve húzta fel a szemöldökét. Kitti kíváncsian várta, mivel rukkol elő a nagybátyja. Ákos bácsi puszit adott a feleségének, és vidáman megveregette Kitti vállát, majd folytatta.

– Ki fogtok ugrani a bőrötökből örömtökből! Nyaralni viszlek benneteket! – húzta ki magát büszkén Ákos bácsi.

Piroska néni arca végre felderült.

– Tényleg? Hová megyünk? Egyiptomba? Barcelonába? Tenerifére?

Ákos bácsi még jobban kihúzta magát, mintha egy varázsigt készülné kimondani.

– Királyföldre.

– *Királyföldre?* – döbbsent meg Piroska néni, és kiejtette a kezéből a szendvicsét. – Úgy érted, hogy a szomszéd kerületbe viszel minket, ami kocsival mindössze öt percre van??? Na ne viccelj, Ákos!

Ákos bácsi kedvét cseppet sem vette el a felesége hitetlenkedése. Vidáman folytatta.

– Tudod, hogy mostanában sokat dolgoztam egy királyföldi villa felújításán. Rengeteg bútort készítettem bele, és a tulajdonos cserébe két hónapra kiadja nekünk az egyik szobáját. A száz évvel korábbi Park Szállóról kapta a nevét, és csodálatos. Van benne könyvtár, nagy társalgó, ebédlő, és az udvaron rózsakert egy hatalmas medencével. Két hónapig kényeztetnek bennünket, nem kell főznöd, takarítanod. Kapunk reggelit és vacsorát. Pihenhetünk.

– A barátaink a tengerpartra utaznak második nászútra. Te meg a *szomszédba* akarsz vinni engem?! – szipogta sértődötten Piroska néni.

– Ugyan már, hiszen régen is Királyföldön nyaraltak az előkelő, gazdag polgárok! Ha nekik jó volt, nekünk is az lesz! Gyönyörű régi villák vannak ott, majd én mesélek nektek a történetükről. Elintéztem, hogy Kittinek is adjanak egy szobát. Sajnos az első emelet már megtelt, de a padlástérben is van egy gyönyörű lakosztály fürdőszobával, és azt megkaphatja. A fiunk már tizenhét, beletörődtem, hogy ő a barátaival tölti a nyarat, de mi hárman fantasztikusan fogunk szórakozni. És az a legjobb az egészben, hogy onnan

bármikor hazaugorhatok meglocsolni a fűvet – mondta Ákos bácsi olyan magabiztosan, mintha ezzel az utolsó érveléssel mindenkét meggyőzhetné. Kitti nem is akart vitatkozni. Ő titokban nagyon boldog volt, hogy Királyföldre mennek, hiszen ott lesz Bianka és Barnabás is. Piroska néni sem próbált tovább ellenkezni, csak morcosan kérdezte:

– És mikor indulunk?

– Holnap – mosolygott Ákos bácsi.

– Holnap? De hát pénteken még dolgozunk!

– Épp ezért jó, hogy a közelbe megyünk nyaralni. Munka után kényelmesen összepakolunk, beülünk a kocsiba, és pár perc múlva már ott is leszünk – dörzsölte össze a tenyerét Ákos bácsi.

– Ki kell vennem egy szabadnapot, hogy még kitakarítsam a házat, és rendesen becsomagoljak – aggodalmaskodott Piroska néni.

– Ugyan már! Fölösleges takarítani, ha utána két hónapig itthon sem leszünk – nyugtatta őt Ákos bácsi, és leült az asztalhoz enni.

Piroska néni arca úgy vonaglott, hogy Kitti jobbnak látta, ha gyorsan távozik a helyszínről. Megköszönte a vacsorát, és besurrant a szobájába. Épp becsukta az ajtaját, amikor a nagynénje kifakadt. De hiába morgolódt, Ákos bácsi legfőbb és legrejtélyesebb képessége éppen az volt, hogy mindig ki tudta békíteni és meg tudta nevetetni Piroska nénit.

Másnap reggelre a nagynéni arcán már nyoma sem volt haragnak. Olyan energikusan látott munkához, mintha örökké egy királyföldi nyaralásról álmodozott volna. Az elutazás előtt még kitakarított, majd a bőröndökbe színek szerint válogatva, gyűrődésmentesen bepakolta a saját és a férje ruháit. Kittinek könnyű dolga volt. Fogta az utazótáskát, amivel idejött, és minden holmiját beledobálta. Estére mindketten elkészültek. Ákos bácsi is sietett haza, bekaptak egy gyors vacsorát, majd elkezdtek kihordani az autóba a holmijukat. Piroska néni két hatalmas táskát tett a csomagtartóba. Az egyikbe a tisztítószerait rejtette, de azokat Ákos bácsi észre sem vette, annyira lekötötte őt a másik táská tartalma.

– Hát ez meg mi? *Utazási prospektusok?* Csak nem akarsz üdülési ajánlatokat hozni a nyaralásunkra? – fakadt ki.

– De igen – bólintott harciasan Piroska néni. – Megígérted, hogy idén elviszel külföldre. Kiválasztok kettőnknek egy utat augusztus végére. Egy *távoli* utat – fenyegetőzött Piroska néni.

Ákos bácsi nem akart összeveszni a feleségével a nyaralásuk első estéjén, ezért nem szólt többet, csak beült a volán mögé. Mire kiválaszthatták volna, milyen zene szóljon az úton, már meg is érkeztek Királyföldre. Kitti kíváncsian leste, milyen a Park Szálló. Az épület úgy nézett ki, mint egy régi kastély, és épp annyira

elhagyatottnak is tűnt. Az ablakain át nem szűrődött ki fény.

– Holnap este lesz a szálló hivatalos megnyitója. Addigra érkeznek meg a vendégek. Mi vagyunk az elsők, akik beköltözhetnek. A megnyitó előtt még segítenem kell egy-két apró asztalosmunkában – magyarázta Ákos bácsi, ahogy a bőrdöngőkkel elindult a bejárat felé. A félhomályos előtérben egy barátságos arcú, testes, otthonkás nő fogadta őket.

– Á, az első vendégeink! Ákos, igaz? Már találkoztunk. A személyzet tagja vagyok. Hívjatok csak Margitkának! Már adom is a szobák kulcsát. Mindkét lakosztályt kitakarítottam. Erre-erre!

Kitti követte a fejkendős asszonyt, akiből dőlt a szó.

– Jaj, ma nagyon elfáradtam. Rengeteg a munka a megnyitó miatt. És még előttem van a hazaút az uramhoz. A lakásunk Királyföld másik végén van. Mire odaérek, leszakad a lábam – panaszkolta.

Közben felértek a hatalmas tölgyfalépcsőn az emeletre. Kitti elbúcsúzott a nagynénjétől és Ákos bácsitól, majd egyedül folytatta az útját a keskeny csigalépcsőn a padlásra.

– Rögtön az első ajtó balra – kiáltotta utána Margitka.

Kitti még hallotta, ahogy Ákos bácsi becsukja a szobájuk ajtaját az első emeleten, aztán megérkezett a koromsötét második szintre. Benyitott a legközelebbi ajtón, és azonnal a villanykapcsolót kereste. Amikor

rálelt és felkattintotta, elállt a lélegzete. A szobája sokkal szebb volt, mint amire számított! A közepén kerek, csipketerítős asztal trónolt két kényelmes karosszékkal. Az egyik fal mellett egy vaságy várta fehér rózsás párnákkal, mellette pedig tükrös öltözőasztal állt. A sarokban egy öreg fiókos szekrény búslakodott, míg vele szemben egy háromszög formájú ablak nyílt a világra. Fel lehetett ülni a párkányára, mint egy várúrnő szobájában, és nézni a fenyők csúcsát és a fekete eget. Kitti megborzongott. Úgy érezte, hogy itt biztosan el fog kezdődni egy *igazi* kaland. Amint ez eszébe jutott, mintha távoli suttogás és zeneszó ütötte volna meg a fülét.

– Csak képzelődöm – motyogta maga elé, ahogy ledobta a táskáját, és pizsamába bújt. Ki se pakolt, csak befeküdt az ágyba, és magára húzta a takarót, de az idegen helyen nem jött álom a szemére. Nézte a menyegyzetet, amin a kinti, sötét fák árnyéka táncolt, és hallgatta a szelet, meg... valami mást.

De mit? Mi ez a suttogás és motozás a falakban? – fülelt Kitti, és összeresztette. Mintha a régi villa szellemei ébredtek és mulatoztak volna körülötte. Rémulten felült, és hangosan beszélni kezdett, hogy megnyugodjon.

– Szellemek nincsenek. Biztosan a többi vendég beszélget a szomszéd szobákban – bizonygatta, de ekkor eszébe jutott, hogy Ákos bácsi azt mondta, a többi vendég csak holnap érkezik. Talán itt van valahol

a szálloda tulajdonosa, de az is lehet, hogy nincs más az épületben, csak Piroska néni, Ákos bácsi és ő... *egyedül* a padláson.

Kitti a fejére húzta a paplant.

– *Csak* fantáziálok. Annyira vágytam az izgalomra, hogy beképzelttem a hangokat. De nincs itt semmi – mondta, csakhoggy ekkor ismét meghallotta a suttogást és a zeneszót. Egy régi dallamot, amire a filmekben forognak a párok. Nem tudott tovább nyugton maradni. Kiugrott az ágyból, és kitérte az ablakát. Lenézett a mélybe, de nem vett észre semmit. Csak a zeneszó lett hangosabb.

Talán a szomszédok a kertben partiznak? Látnom kell, hogy megnyugodjak! – döntött, és sebtében belebújt a cipőjébe, majd kisettenkedett a folyosóra.

– Nin-cse-nek szel-le-mek! Nin-cse-nek szel-le-mek! – ismételte magában, ahogy lépkedett a csigalépcső fokain, és a földszintre ért. Kinyitotta a bejárati ajtót, de a kert sötét és csendes volt. Már majdnem meggyőzte magát, hogy az egészet csak képzelte, amikor megvillant valami fehér a távolban, és ismét felhangzott az idegen dallam. Kitti megdermedt. Rögtön tudta, hogy három választása van. Az első, hogy azonnal visszaroohan az emeletre, és felkelti a rokonait. A második, hogy mozdulatlanul vár, amíg megmenti valaki. A harmadik pedig, hogy elindul a bokor irányába, és megnézi, mi van ott. Kitti esze az első választotta volna, míg a szíve a harmadikat. A teste

azonban se az eszére nem hallgatott, se a szívére, hanem lecövekelt az épület előtt, és mozdulatlan maradt. Épp, mint az álmaiban. Csakhogy ez most nem álom volt. Valóságosan fúj a szél, és a zene is valóságosnak tűnt. A bokor irányából szólt. Kitti hallgatta, és meglepő módon a dallam bátorságot öntött belé. Mintha azt ígérte volna, hogy nem lehet baja. Kitti nagy levegőt vett, és elindult a bokor irányába. A kezében szorongatta a telefonját. Nagyon erősen. A mellkasában pedig tiszta erővel dobszólót vert a szíve. A lába azonban nem volt ilyen erős. Remegve lépkedett, majd hirtelen megbotlott egy kiálló gyökérben, és mielőtt feleszmélhetett volna, beesett a bokorba. A levelek eszeveszetten zörögtek körülötte, mintha őket érte volna támadás. Egy pillanatig Kitti is azt hitte, hogy bántani fogják, de az ágak alatt nem lapult senki rajta kívül. Feltérdelt, és a telefonjával világított. Pont előtte, karnyújtásnyira egy kerek tárgy feküdt. Úgy nézett ki, mint egy bonbonosdoboz, csak fából készült, és nem lehetett felnyitni. Kitti próbálta, de vagy beragadt a fedele, vagy bezárták. Rögtön úgy döntött, hogy magával viszi a szobájába. A pizsamafelsője alá rejtette, és visszaszaladt az épületbe. Meg sem állt a padlásig. Még azzal sem törődött, hogy olyan hangosan trappolt végig a lépcsőkön, hogy arra Ákos bácsiék is felébredhettek. Magára zárta az ajtót, rávetette magát az ágyára, majd megnyitotta az ikrekkel közös beszélgetését a telefonján.

Kitti

Én is itt vagyok Királyföldön, és találtam valamit! Egy furcsa dobozt a Park Szálló kertjében. Éjszaka.

A bokor alatt. Csak nem tudom kinyitni. És zenét is hallottam. Meg suttogást a falakban. NEM ŐRÜLTEM MEG! Találkozunk holnap?

Kitti meredten bámulta a telefonját, és várt. Csakhogy senki nem látta és válaszolta meg az üzenetét. Az ikrek már biztosan aludtak. Kitti sem tehetett mást reggelig. Visszabújt a takaró alá, ahová magával vitte a kerek dobozt is. Lila selyemszalag futott körbe az oldalán, a tetejét pedig domború, kacskaringós minta és egy kicsi, szív formájú mélyedés díszítette. A szív alá egy monogramot is bevéstek: K. T. Vajon ki lehet? Kitti újra és újra megpróbálta kinyitni a fedelét, és hajnalig azon töprengett, mit rejthet, míg végül mély álomba merült.

Kedves Enikő!

Milyen az író táborban? Képzeld, mi Királyföldön töltjük a nyarat. Ákos bá' áthozott minket a felújított Park Szállóba. Most a szobám ablakában ülök, és neked írok. Innen lelátok a virágoskert egy csücskére. A méhek szorgosan dolgoznak a levendulabokrokon, és megállás nélkül döngicsélnek. A felhők bolyhosodnak. A szél susog. A cseresznyék már pirosodnak. A rózsák rózsásodnak. Mert a rózsák semmi mást nem tudnak csinálni. Annyira szépek, hogy erre megy el minden energiájuk. Bárcsak én is olyan lennék, mint egy rózsza! De én inkább olyan vagyok, mint egy túl nagyra nőtt, vékony szárú pipacs az árokparton. Piroska néni szerint tavaly óta semmit sem változtam. :(Most is csupa kéz és láb vagyok, a hajam meg folyton kócos. De hagyjuk! Nem akarok rá gondolni!!!!!! Vagy ha mégis, majd rózsának képzelem magam. Vagy kisasszonynak. Az itt könnyű, mert a Park Szálló tényleg olyan, mint egy kosztümös filmben a kastély. A szobám is eszméletlen! Bárcsak látnád! Van egy igazi tükrös fésülködőasztalom, és épp rálátok az öreg fákra. Ha tudnának beszélni, biztos sok titkot elárulnának. Mert van itt a szállóban valami különös. De még semmit sem derítettem ki. Talán a legközelebbi levelemben már többet elárulhatok. Addig is ennyi puszit küldök: 100

Barátnőd: Kitti

U.i.: Az új címem:

Park Szálló, Platánsor 42. Királyföld, 1165

A DOBOZ FÉLIG KINYÍLIK

Kitti a széles ablakpárkányon ült, és a reggeli napfényben fürdött. A levélírást már befejezte, és most másra sem tudott gondolni, csak a kerek doboz rejtélyére. Piroska néninek és Ákos bácsinak nem akart szólni róla. Szerette volna ezt a titkot megtartani magának és az ikreknek. Hátha ettől majd ismét olyan jó barátok lesznek, mint tavaly nyáron! Reménykedve nézett a telefonjára, de hiába. Az ikrek még mindig nem vették észre az éjszakai üzenetét. A telefonja egyszer sem csipogott, viszont Piroska néni hangosan kopogtatott az ajtaján.

– Kitti, ébren vagy? Kezdődik a reggeli. Gyere le az étkezőbe! – hívta őt a nagynénje.

– Mindjárt megyek – kiáltotta Kitti, és leugrott a párkányról.

Odalent nagy volt a nyüzsgés. Reggelre több vendég is megérkezett, és most mind a teraszon ültek, és kóstolgatták az ételeket. Kitti beleszagolt a levegőbe, és vidáman elindult a svédasztal irányába, ahol púpozott tálakban várt rá a virsli, sonka, rántotta, szalámi. Az egyik kosárban kiflik és zsemlék, a másikban kakaós csigák, túrós batyuk és lekváros bukták álltak

halomban. Kitti kiválasztott magának egy péksütit, és közben arra gondolt, milyen szerencse, hogy itt töltik a nyarat. Nagyon szeretett enni, és otthon mindenféle finomságot főztek anyával. Piroska néni azonban az egészséges konyha híve volt, és nála mindig csak zöldségből és sovány húsból állt a menü. Próbálta lefogyasztani Ákos bácsit, és most is szúrós szemmel figyelte, ahogy a férje egy nagy tál szalonnás-kolbászos rántottával egyensúlyoz az asztalok között.

– Van müzli is. A kolbász szörnyen egészségtelen – füstölgött Piroska néni, ahogy Kitti és Ákos bácsi leültek mellé.

– Ezt a rántottát nem lehet kihagyni – védekezett Ákos bácsi.

Piroska néni tünetően töltött még magának kókusztejet, majd pár korty után felállt.

– Na, én megyek vissza a szobánkba takarítani.

– *Takarítani?* Piroska, itt nem te vagy a takarítónő. Pihenni jöttünk – morgolódott Ákos bácsi.

– Láttam néhány porcicát a sarokban. És a ruháimat sem teszem be addig a szekrénybe, amíg nem töröltem át a polcokat – ellenkezett Piroska néni, és már el is tűnt.

Ákos bácsi bekapott egy kolbászkarikát, és Kittihez fordult.

– És te mit fogsz csinálni?

– Elmegyek a postára, és feladok egy levelet. *Igazi* levelet! Tudod, tavaly összebarátkoztam Cseresznyeligeten Enikővel, aki nagyon szeret történeteket

kitalálni. Az őzről szóló meséjével első helyezett lett egy versenyen. Jutalomból egész nyárra író táborba mehetett. Kitaláltuk, hogy ezalatt végig levelezni fogunk, mert az olyan regényes és romantikus. Igazából másképp nem is beszélhetnénk, mert Enikőnek nincs telefonja. A régit beleejtette a Rákos-patakba, és az anyukája büntetésből nem vett neki újat. Szerintem csak azért nem kapott másikat, mert kevés a pénzük. De ezt nem vallaná be... Meg az író táborban amúgy is az a feladatuk, hogy írjanak leveleket. Az anyukája elküldte nekem a tábor címét, én meg vettem levélpapírokat és borítékokat – hadarta el egy szuszra Kitti.

– Atyavilág! Te minden évben egyre többet karatyolsz, kisasszony! – törölte meg a homlokát Ákos bácsi. – De a levelezés jó ötlet. Amúgy sem pártolom, hogy minden diáknak okostelefonja van. Folyton úgy mászkálnak, mintha a kezüket hozzáragasztották volna a kijelzőhöz, ami cseppet sem egészséges! – szónokolt Ákos bácsi.

– És te mit csinálsz? – terelte el a beszélgetést Kitti.

Ákos bácsi a svédasztal felé pislogott, miközben válaszolt.

– Azt hiszem, eszem még egy kis rántottát, aztán hazaugrok, hogy ellenőrizzem a locsolót. Tudod, új fűmagot vettem tavasszal, és most olyan szép a gyepe. Vigyázni kell rá. Este találkozunk a szálló megnyitóünnepségén – búcsúzott.

Kitti bólintott, majd táncos léptekkel visszament a szobájába. Izgatottan a telefonjára pillantott, de az ikrek még mindig nem látták az éjjeli üzenetét. Úgy döntött, hogy amíg vár rájuk, útra kel, és megkeresi a postát. Közben pedig körbeszaglászik Királyföldön, hátha rábukkan valami érdekesre. Épp indult volna, amikor Piroska néni bekopogott hozzá, hogy nála is kitakarítson. Kitti tudta, hogy a nagynénje figyelmét semmi sem kerüli el súrolás és portörölés közben, ezért gyorsan betette a táskájába a titokzatos kerek dobozt, és kitérte az ajtót.

– Elmegyek a postára. Köszönöm a takarítást! – mondta, majd lesietett a földszintre.

A postát már a szomszéd utcában megtalálta. Az is egy tornyos villaépületben volt. Kitti kicsit megszeppenve nyitott be a folyosójára.

– Ezt a levelet szeretném feladni – nyújtotta be az ablakon a borítékot, majd elővette a pénztárcáját, és fizetett. Épp a kijárat felé fordult, amikor majdnem beleütközött Margitkába, a szálló takarítónőjébe.

– Á! Mi már ismerjük egymást, igaz? – kérdezte bizalmasan a fejkendő asszony.

– Ööö, igen... Fehér Kitti vagyok.

Margitka úgy bólogatott, mintha azt gondolná, Fehér Kittinek lenni a világon a legjobb.

– Persze-persze. Ákossal érkezted tegnap. Fantasztikus asztalos. Aranykeze van! – áradozott Margitka, és

nem vette észre, hogy Kitti már menni szeretne. Elállta az útját, és folytatta.

– Bárcsak az én uram is asztalosnak ment volna! Jobban élnénk. Akár egy ilyen villánk is lehetne, mint ezek itt az utcában. De Lajos, a férjem postás, én meg csak takarítom a villákat – sóhajtotta. Kitti reményvesztetten pislogott át a válla fölött az ajtóra. Fogalma sem volt, mikor szabadulhat. Ám ekkor az egyik postaablak mögül előlépett egy szakállas, pocakos férfi, és Margitka felkiáltott. – Emlegetett szamár! Megyek is, nem érek rá egész nap traccsolni.

Kitti kihasználta az alkalmat, és megkönnyebbülten kislisszolt az ajtón. Az utcasarkon végre kifújta magát, és ámulva körbenézett. Mintha egymás mellett sorakoztak volna a világ különböző tájairól idevarázsolt kastélyok. Látott kerek, emeletes szökőkutat, kőből épült, magas vártornyot, zöld levelekkel és indákkal befuttatott villát, amiben Csipkerózsika is aludhatta volna százéves álmát. Az egyik épület úgy nézett ki, mintha egy kísértettörténet helyszíne lenne. A falairól ijesztő, grimaszoló kőfejek vicsorogtak Kittire. A szomszéd ház udvarán pedig emberfejű, oroszlántestű, szárnyas alakok örködték a bejáratnál. Kittinek a hideg futkosott a hátán, amikor elhaladt előttük. A járdák mentén hatalmas, kovácsoltvas kapuk magasodtak, mögöttük pedig virágokkal, fákkal és díszekkel teli udvarok terpeszkedtek. A kertekben fenyők nőttek, rózsák illatoztak, az utakra pedig árnyékot vetettek a hatalmas platánfák.

Kitti álmodozva megállt egy fehér, pávadiszes villa előtt, amikor váratlanul csipogni kezdett a telefonja. Sietve nyúlt a táskájába, de megint csalódnia kellett. Nem az ikrek írtak, hanem az osztálytársnői. Kittinek volt egy közös csoportja a sulis barátnőivel: Lizával, Renátával, Dorkával és Majával. Oda küldött fotót Maja. A képen kisminkelve, begöndörített hajjal pózolt.

Maja

Megint fotózáson voltam.

Benne leszek egy magazinban!!! 😊

Liza

Aztaaaa!!!! Gyönyörű vagy!

Maja

Neked is jönnöd kéne 😊

Te is jól mutatnál a címlapon.

Renáta

Mi már itt vagyunk Tatán. Fellépünk a szabadtéri színpadon a Rómeó és Júliával! Én leszek Júlia. Nagyon izgik a próbák.

Kitti gyorsan lefotózta a fehér, pávás épületet, ami előtt állt.

Kitti

Szép vagy, Maja! Sok sikert, Renáta!
Én meg Királyföldre költöztem nyárra

a nagynénémmel. Itt minden épület olyan, mint egy vár vagy egy kastély.

Renáta

Köszí, Kitti! :) Itt meg IGAZI vár van és IGAZI kastélyok! 😊

Kitti nézte, ahogy Renáta fotói megjelennek a kijelzőn a hatalmas várról, a tatai kastélyról, a szabadtéri színpadról és az angolkertről. Az utolsó képen Renáta szerepelt Júliának öltözve, földig érő ruhában. Kitti elszontyolodva tette zsebre a telefonját.

Miért van az, hogy ő bármit is csinál, a sulis barátnőivel biztosan valami *még izgalmasabb* történik? És tényleg sokkal szebbek nála. Kitti megrázta a fejét, mintha ezzel elhessegethetné a zavaró gondolatot.

Nem baj! Tegyük fel... Tegyük fel, hogy nincs óriási anyajegy az államon. Tegyük fel, hogy kisebb a szám és egyenes a hajam. És tegyük fel, hogy éppen száz évvel ezelőtt sétálok ezen az utcán – mondta magában Kitti. – Nagy, virágos kalapot viselek, a ruhám kék, és csipke van rajta. Az egyik kezemben napernyőt tartok, és valahol itt van az otthonom... – képzelődött tovább. Mostanában ez volt a kedvenc játéka. Másmilyennek képzelte magát, mint amilyen valójában volt. Épp kikaparodott egy tér sarkára, és kiválasztott egy sárga falú, zöld ablakkeretes, teraszos házat az otthonának, amikor csörögni kezdett a telefonja. Kitti visszatért a valóságba, és sietve a füléhez nyomta a telefont. *Végre* Bianka hívta!

– Szia! Most láttuk, hogy írtál. Délelőtt jöttünk át nagyapához. Találkozzunk? Te hol vagy?

Kitti körbenézett.

– Neeem tudom. Eljöttem sétálni. Egy park van itt. A közepén szobor. Asszem, Mátyás királyé.

– Tudom, melyik az! Mindjárt ott vagyunk. Várj meg minket! – hadarta Bianka. Kitti izgatottan tekintgetett minden irányba, mivel fogalma sem volt, merről fognak felbukkanni az ikrek. Türelmetlenül toporgott, de öt perc múlva már ismerős alakok futottak felé. Bianka, Barnabás és Nefelejcs, a macskájuk.

– Nahát! Nefelejcsset is magatokkal hoztátok – örült meg Kitti, és megsimogatta a fehér bundás, fekete foltos macskát.

– Nem hagyhattuk Cseresznyeligetén, az üres házban – tárta szét a karját Bianka.

– Láttuk az üzeneted! Veled mindig történik valami – vigyorgott Barnabás. Most épp olyan volt, mint tavaly.

Kitti lelkesen belekezdett.

– Furcsa hangokat hallottam éjjel. Leszaladtam a kertbe, és ezt találtam a bokorban – Kitti kiemelte a kerek, lila szalagos dobozt a táskájából, majd mindhárman leültek egy padra.

– Olyan, mint egy bonbonosdoboz – vette át Barnabás, és próbálta letekerni a fedelét, de neki sem sikerült.

– Ugye? Én is erre gondoltam! – helyeselt Kitti, mire a fiú elmosolyodott. Bianka azonban megrázta a fejét.

– Dehogy! Ez egy régi zenedoboz! – sikkantotta.
– Zenedoboz? – értetlenkedett Kitti.
– Igen. Kell lennie valahol egy karnak, amivel felhúzhatod a szerkezetet, és akkor kinyílik a teteje, és eljátszik neked egy dallamot – magyarázta Bianka.
– Hát ezért hallottam különös zenét éjszaka! Ebből a dobozból jött. De ki hagyta a bokorban, és miért nem nyílik ki? – tanakodott Kitti.
Bianka elvette az öccsétől a dobozt. Az ujjaiával végigsimította a domború, szívecske mintás tetejét, majd megfordította. Az alján megtalálta a kiálló kart, amivel fel lehetett húzni, de hiába tekergette, nem történt semmi.
– Nem működik – sóhajtotta Bianka.
– Ne add fel! – szólt rá Barnabás.
– Miért, neked van ötleted? – replikázott Bianka.
A két fej dühösen közelített egymáshoz. Kitti gyorsan elterelte a figyelmüket.
– Talán nem mindegy, hogy azt a kart *hányszor* tekerjük el – töprengett hangosan. A terve bevált. Az íkrek megfélelkeztek a civakodásról, és újra találgatni kezdtek.
– Ez egy zenedoboz. Lehet, hogy annyiszor kell eltekerni a kart, ahány kottavonal van – fontoskodott Bianka.
– Mindig a zenei tudásoddal hengegsz, amióta megnyílt a zeneiskola – füstölgött Barnabás.

– Nem is igaz! Ez nem hengegés! Mindenki tudja, hány kottavonal van – legyintett Bianka, majd elteker-te ötször a fogantyút.
– Ez túl egyszerű. Valami olyasmire kell rájönni, amit kevesen tudnak – érvelt Barnabás.
– A zenével kapcsolatban?
– Nem biztos – kételkedett a fiú.
– A doboz a Park Szálló kertjében volt. Talán a szállodáról kell kiderítenünk valamit – merengett Kitti.
– Vagy Királyföldről. Például azt, hogy mikor alapították Királyföldet. Vagy hogy mikor építették a régi Park Szállót – okoskodott Bianka.
– Na ne! Ez kezd olyan lenni, mint egy sulis törőóra – húzta el a száját Barnabás.
– Volt régi Park Szálló is? – csodálkozott Kitti.
– Igen, épp itt, ahol most állunk – bólogatott Bianka. – Látod azt a nagy kőépületet a Mátyás király mellszobra mögött? Most iskola, de régen az volt a Park Szálló. Ebben nyaraltak és szórakoztak a gazdagok, amikor megalapították Királyföldet.
– Akkor lehet, hogy tényleg a Park Szálló építése vagy Királyföld megszületése a megfejtés – töprengett Kitti.
– Rákeresek – vont a vállát Barnabás, és elővette a telefonját.
– Azt írják, hogy 1887-ben alapították Királyföldet. De csak nem kell elforgatnunk a kart ezernyolcszáznyolcvanhétszer! – hüledezett Barnabás.

– Add össze a számjegyeket, és próbáld úgy!
1+8+8+7. Az 24! Pont így csinálták az egyik nyomozós
könyvben is, amit olvastam – számolt Kitti.

– A huszonnegy se kevés, de meglátjuk – motyogta
maga elé Bianka, és elkezdte huszonnégyszer megte-
kerni a kart. Kitti pislogni se mert, nehogy lemaradjon
valamiről. Az utolsó fordítás után halk kattanást hal-
lottak, majd a zenedoboz alja kinyílt, és Bianka ölébe
hullott egy sárga, régi papírdarab. Kitti izgatottan fel-
kapta, és hangosan olvasni kezdte.

*Őrizd meg, amit a zenedoboz rejt! Különbén Király-
föld bajba kerül!*

Park Szálló

– Bármit is rejt, nem tudjuk meg. A teteje zárva ma-
radt – szomorkodott Bianka.

– Lehet, hogy csak játék, és nem is komoly – kétel-
kedett Barnabás.

– Biztosan nem játék! Emlékezzetek, mi volt tavaly!
Először akkor se hittetek nekem, aztán egy rablót kap-
tunk el – erősködött Kitti.

– És óriási veszélybe kerültünk – figyelmeztette Bi-
anka.

– Az üzenet küldője azt kérte, hogy őrizzem meg
a dobozt. És én megteszem! – húzta ki magát Kitti.

– Szerintem nem neked írták ezt az üzenetet – hű-
tötte le Bianka.

– Az mindegy. Én találtam meg, és én betartom,
amit kérnek. Vigyázni fogok rá. És tudni szeretném,
mi van benne! – makacskodott Kitti.

– Talán valami pénz vagy kincs – találgatott Bar-
nabás.

– Vagy a régi szerelmének a jegygyűrűje – ábrándo-
zott Bianka. Barnabás fintorgott.

– Az aláírásban ott van, hogy Park Szálló. Az a hely,
ahova Kitti beköltözött.

– Még ma körbenézhetnénk ott – ajánlotta Kitti.

– Á, nem lehet. Már készülődnek a megnyitóün-
nepségre. Legalább százan nyüzsögnek majd a szálló-
ban. Minden őslakos királyföldit meghívtak ma estére.
A nagypapánkat is – magyarázta Bianka.

– Ti is jöttök? – ragyogott fel Kitti arca.

– Igen. Ott leszünk. Uncsi lett volna, de veled jó buli
lesz – lelkesedett Barnabás.

Kitti nem bírta tovább magában tartani a kérdést.

– Akkor... még barátok vagyunk, ugye? – bukott ki
belőle.

– Persze! Miért gondoltad, hogy nem? – csodálko-
zott Bianka.

– Hát mert tegnap olyan furcsák voltatok, amikor
átjöttetek hozzám. Olyan keveset beszéltek – sza-
badkozott Kitti.

– De te is keveset beszélél – védekezett Barnabás.

– Én csak azért, mert... – Kitti zavarba jött, de Bi-
anka kimentette.

– Barátok vagyunk! És ha neked fontos ez a doboz, akkor kinyomozzuk, mi van benne. Ez nem olyan veszélyes, mint tavaly a betörőt üldözni.

– Egyelőre – vigyorgott Barnabás. – Figyeljtek! Ma este ott leszünk, és szerintem ott lesz a zenedoboz tulajaja is. Ha fontos neki Királyföld, biztos, hogy eljön a megnyitóra – érvelt Barnabás.

– Akkor mindenkit megfigyelünk. Hátha rájövünk, kié a zenedoboz, és mit rejtett el benne – felelte Kitti, és kellemesen megborzongott. Már alig várta az estét.

Képzeld, Enikő!

Kinyomozzuk az ikrekkel, kié a lila selyemszalagos zenedoboz, és rájövünk, milyen titkot rejt. Olyan, mintha főhős lennék egy regényben. Szerinted hogyan néz ki egy tökéletes főhős? Lehet kócos a haja? Lehet óriási anyajegy az állán? És izgulhat olyan nagyon, amennyire én izgulok most?

Még írok!

Kitti

@Orchard Literary Agency

A NYOMOZÁS ELKEZDŐDIK

Az ünnepségre a Park Szálló csillogó ruhába öltözött. A földszinti szalonban, a könyvtárszobában és az ebédlőben temérdek mécses pislogott, a nagy teraszon pedig színes lampionok lengedeztek a vendégek feje fölött. Az asztalokat megterítették régi, aranszélű porcelánokkal. A lángok fényében megcsillantak az evőeszközök, a fehér abroszokat pedig szivárványszínűre festették az égősorok. A fonott székekben puha, rózsamintás párnák várakoztak a pihenni vágyókra, a bejárat mellett pedig három hegedűs zenélt a táncolóknak. Ákos bácsi is épp ott ropta a terasz sarkában, úgy pörgette a karsú Piroska nénit, mintha tíz évet fiatalodott volna. Mindenki a legjobb ruháját vette fel. Hosszú estélyikben, virágos, csipkés szoknyákban és öltönyökben ácsorogtak a nők és a férfiak, miközben pezsgőt vagy bort kortyolgattak. Kitti félénken húzódott meg a falnál. Hirtelen rosszul érezte magát, amiért csak egy csikos szoknyát vett fel egy pólóval. Ő nem hozott a nyaralásra báli ruhát. Még jobban elszállt a bátorsága, amikor meglátta Barnabást ingben, Biankát hosszú fehér ruhában. Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy

visszaszaladjon a padlásra, de az ikrek már észrevették, és integettek neki. Kitti nem tehetett mást, elindult feléjük. Megpróbált átvágni a zsúfolt előtéren, ám éppen ebben a pillanatban elhallgatott a zene, és a beszélgetés is abbamaradt. A tömeg váratlanul szétnyílt és hátrahúzódott, Kitti pedig megdermedt a nagy, üres kör közepén. Minden szempár rászegeződött, és ő úgy érezte magát, mint egy néző, aki véletlenül feltévedt a kivilágított színpadra. Elvörösödött, és próbált hátrálni, de majdnem hanyatt esett.

Így akartam főhős lenni? A főhősök sosem kerülnek ciki helyzetbe – gondolta keserűen, ahogy visszamekkült a fal mellé. Közben az üressé váló kör közepére belépett egy mikrofonos, fekete öltönyös, magas férfi. Sötét haja és nagyon vastag szemöldöke volt, ami alól elégedetten tekintett a közönségére.

– Üdvözlöm a vendégeket! Maros István vagyok, a Park Szálló tulajdonosa és igazgatója. Gyerekként én is itt nőttem fel Királyföldön, és mindig arra vágytam, hogy egyszer visszatérhessek. Ez most végre sikerült. Belefáradtam a nagy építőcégeknél a lelketlen mókuserékbe, és úgy döntöttem, felújítok egy itteni villát, és visszavonulok ide, a madárcsicsergésbe. Biztosan tudjátok, hogy a névválasztás nem véletlen. A régi Park Szállót idéztem meg velem, ami a főtéren állt, és széles, kavicsozott út vezetett hozzá lombos fasorral...

Kitti figyelme elkalandozott. Most jutott csak eszébe, milyen régen nem evett már. Miközben az igazgató

élvezte a nosztalgiazást, a háttérben a szakács elkezdte kipakolni a svédasztalra a finomságokat. Kittinek és a hallgatóság többi tagjának megcsapta az orrát az illat, és egyre többen pislogtak az ételek felé. Sült csirke, rántott hús, pörkölt, friss házi kenyér, sajtok és saláták vártak rájuk. Végre az igazgató is észrevette, hogy csökken a népszerűsége, és elkiáltotta magát.

– Együnk, igyunk, mulassunk, és koccintsunk a mi gyönyörű Királyföldünkre!

A sokaság csak erre várt. Néhányan tapsoltak, éljeneztek, és mindenki egyszerre kezdett beszélni. Hatalmas lett a hangzavar. Villák és kések csörömpölése, pezsgőspoharak koccanása, nevetés keveredett a zajban. Kitti most már feltűnés nélkül átverekedhette magát a tömegen az ikekhez, akik a svédasztalnál álltak sorba.

– Hali! – köszönt Barnabás, miközben rántott húst pakolt a tányérjára.

– Sziasztok! – lihegte Kitti, aki úgy érezte, hogy egy dzsungelen kelt át, mire ideért.

– Eszünk a nyomozás előtt... – hadonászott a villájával Barnabás, de Bianka leintette.

– Tudjuk, hogy ilyenkor csak a hasadra tudsz gondolni!

– Éhesen nehezebb koncentrálni – védekezett a fiú vigyorogva.

Kitti elnevette magát, ő is vett egy tányért, és megpakolta finomságokkal. Leültek a teraszon egy kerek asztalhoz, amit megvilágítottak a lampionok, és

vidáman nekiláttak a vacsorának. Sokan már ismét táncra perdültek körülöttük, néhányan énekeltek is, vagy a dallamot dúdolták. Kitti úgy érezte magát, mintha igazi bálban lenne. A szél cirógatta a karját. A színes égők úgy ringatóztak a fákön, mintha maguk is keringőznének. A gyertyák és a mécsesek pedig helyeslően bólogtak és kacsintgattak. Kitti egy kis időre meg is feledkezett a nyomozásról. Csak akkor jutott eszébe, amikor Barnabás bekapta az utolsó falatot, és hátradőlt a fonott székében.

– Na, mivel kezdjük? Ti láttatok valami gyanúsat?

Kitti és Bianka megrázták a fejüket.

– Szerintem a zenedobozt olyan embernek rejtették el, aki sokat lesz a Park Szállóban, ezért megtalálhatja a bokorban – mondta Bianka.

– Akkor a szálló dolgozóit kell megfigyelnünk. Ők ismerik legjobban a helyet – bólogatott Barnabás.

– Nincsenek sokan. Van az igazgató, aki az előbb beszélt. Van Margitka, aki a takarító, meg Samu, aki a szakács – tartotta fel a három ujját Kitti.

– Ilyen kevesen vannak? – csodálkozott Barnabás.

– Nincs sok szoba. Csak nyolc háló van. Láttam, amikor bekukkantottam Ákos bácsihoz, és megmutatta az első emeletet – magyarázta Kitti.

– Az igazgató nem gyanús. Szigorú és uncsi pasas – méregette a férfit Barnabás.

– És ott megy Margitka azzal a kockás inges, szakállas bácsival. Ő a férje – mutatott Kitti a házaspárra.

A takarítónő úgy nézett ki, mintha jelmezbálban lenne. Rikító, sárga és lila virágos ruhája minden lépésnél fellibbent, és kilátszottak a rózsaszín alsószojnyái. Legalább hármát viselt! A haját kontyba fogta, és élő szegfűt tűzött bele. Barnabás alig bírta visszafojtani a kuncgását.

– Nem illik az idősebbeket kinevetni. Szegény néni – dorgálta meg felnőtteken Bianka.

– Hagyj már békén! – füstölgött válaszul Barnabás, ám ekkor mindhárman megdermedtek, és egyszerre pillantottak a földre. Miközben a szakács nagy tálcán behozta a süteményeket, a zsebéből egy fecni hullott a padlóra. A papír pont olyan sárga színű volt, mint amelyet a zenedoboz alján találtak. Kitti már ugrott, hogy felvegye, de a szakács megelőzte. Gyorsan letette a tálcát, és vörös fejjel felkapta a papírt. A három barát hármát pislogott, és ennyi idő elég volt arra, hogy a férfi eltűnjön a tömegben.

– Ti is láttátok, ugye? – suttogta Bianka.

– Hát persze! Pont olyan régi papír esett ki a zsebéből, amilyen a zenedoboz aljában volt. Megvan az emberünk – villanyozódott fel Barnabás.

– Keressük meg! Biztos, hogy a konyhába ment. Asszem, az alagsorban van. Gyertek! – vezényelt Kitti.

A szálló alagsorába egy feketére festett vaslépcső vezetett. Kitti még nem járt lent, de most gondolkodás nélkül leszárguldott a sötét folyosóra, ahol semmi sem emlékeztetett a fenti pompára. Hideg

kőpadló koppant a lábuk alatt, és sok-sok ajtó nyílt a mosókonyhába, a raktárakba, a kamrákba és a hatalmas konyhába. A levegőben olaj és égett hús szaga terjengett, a legnagyobb helyiségből pedig kihallatszott a szakács kissé ideges, remegő hangja. Kitti, Bianka és Barnabás lábujjhegyen a küszöbig merészkedtek, és bekukucskáltak a villanyfénybe. Samu a pultnak támaszkodott, és borostás állat simogatta telefonálás közben. Fialar arca most is vöröslött, ahogy beleszólt a készülékbe.

– Megkaptam az üzeneted. Tudunk találkozni ma? Az ünnepség után? Oké. Szia!

A három leskelődő visszahúzódott a folyosóra, és elbújt egy tároló mögött. Kitti hegyezte a fülét, és hallotta, amint a szakács egyenletes léptei távolodnak az emelet irányába.

– Tiszta a levegő. Felment – kommentálta Kitti.

– Kivel akar összefutni késő éjszaka? – töpregett Barnabás.

– A társával. Tuti, hogy közük van a zenedobozhoz. Samu *tud* valamit – állította határozottan Kitti. Most tényleg úgy érezte magát, mint egy nyomozós film hősnője. Magabiztosan összefonta a karját a mellkasa előtt, és folytatta: – Vonjuk megfigyelés alá! Ez itt az ő birodalma. Nézzünk körbe! Hátha felfedezünk valamit – indítványozta lelkesen.

– Oké. Én benne vagyok – bólogatott Barnabás.

– De mit keresünk? Én nem akarok kutakodni! Bár-mikor visszajöhet a szakács! – aggodalmaskodott Bianka.

– Na és? Megmondjuk, hogy eltévedtünk – vont vállat Barnabás, és már el is indult a kamrába. Bianka rosszalló tekintettel utánaeredt. Kitti az ellenkező irányba sietett, és a mosókonyhába lépett be. Felkapcsolta a villanyt, de már első pillantásra látta, hogy itt nem lehet semmi gyanús. A sarokban két mosógép állt, a szárítón pedig törölközők lógtak. A polcon mosószerrek sorakoztak. Már épp visszafordult volna, amikor rácsapódott a mosókonyha ajtaja, és valaki odakint elfordította a kulcsot a zárban. Kitti egy szökkenéssel a kilincsnél termett, és rángatni kezdte, de hiába. Véletlenül vagy szándékosan, de biztosan bezárták őt ide. Dörömbölni kezdett az ajtón, és felkiáltott.

– Bianka! Barnabás! Segítsetek! Hallotok engem? Hahó! – próbálkozott, de nem érkezett válasz. Az ajtónak tapasztotta a fülét. A távolban mintha Bianka sikított volna, aztán Barnabás szitkozódott, majd egy üveg csörömpölve eltörött. Kitti nem tudta, mi történik a folyosón, ezért másik menekülési útvonalat keresve körbenézett, és meg is találta a keskeny, rácsos ablakot a magasban. Felmászott a mosógép tetejére, és kinyitotta. A fejét nem tudta kidugni rajta, de a kezével a rácsba kapaszkodott, és megpróbálta elkiáltani magát. Csakhogy a torka kiszáradt, és addigra már olyan rémült volt, hogy inkább cincogásnak tűnt a segítségkérése.

– Hahó! Itt vagyok lent. Hahó! – ismételte, de a hegedűsök és az éneklők sokkal hangosabbak voltak

nála. Kittinek ismerősnek tűnt a dallam, és megbor-zongott, amikor rájött, hogy miért. A muzsikások most ugyanazt a zenét játszották, amit az elmúlt éjszaka hallott a padlásszobájában. Talán a zenedoboz is ezt a dallamot rejti? Lehet ez véletlen? – futott át Kitti agyán, de a válasz nem jutott eszébe. Egyáltalán semmi sem jutott eszébe. Úgy érezte, hogy a fejéből kitörölték az összes gondolatot és ötletet. Üres tekintettel meredt maga elé, és hallgatta az éneklő, mulatozó sokaságot.

– *Holdfényben fürdő hajnalok...* – dalolták odafent.

Kitti egy hirtelen mozdulattal becsapta a kisablakot, hogy nagyobb legyen a csend, és meghallja az ikreket. A kinti zajok valóban elhalkultak, viszont idegen suttogás és motozás szűrődött át a falakon. Kitti nem bírta tovább. Leugrott a mosógépről, és befogta a fülét.

Nem szellemeket hallok! A szellemek nem tudnak kulcsra zárni egy mosókonyhát – győzködte magát, és ismét felkiáltott.

– Engedjete ki! Hahóóó!

A szemét az ajtóra szegezte, a kilincs pedig lassan megmozdult. Kitti elvette a kezét a füléről, és mozdulatlanul várta, mi fog történni. Az ajtó végre kinyílt, és ő farkasszemet nézett egy idegen fiúval. A srác nem nőtt túl magasra, de egy-két évvel idősebb lehetett nála. Sötét, göndör haja és helyes arca volt. Kitti döbbenten kinyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, felharsantak az ikrek.

– Hé! Nyissák ki! – üvöltötték a folyosó másik végéből. A fiú hezitálás nélkül odafutott, és őket is kiengedte.

– Kívülről volt bezárva. Szerencsére benne hagyták a kulcsot az ajtóban – mondta a rémült Biankának és a dühös Barnabásnak. Kitti odaszaladt hozzájuk, és most négyen ácsorogtak a villanyfényes alagsorban, és gyanakodva méregették egymást. Végül Barnabás találta meg először a hangját.

– Te meg ki vagy?

– A megmentőtök – vigyorgott a fiú, és játékosan Kittire és Biankára kacsintott. Barnabás felhorkantott.

– Megmentő? Nem *te* zártál be minket? – gyanakodott.

– Miért zárnám be apám vendégeit? Ha rosszul megy a szálló, miből veszi meg nekem a beígért brinlát? – tárta szét a karját a srác, és szemtelenül Barnabásra nézett.

– Te vagy a tulaj fia? – csodálkozott Kitti.

– Igen, apám az igazgató. Maros Gergőnek hívnak – fordult a lányok felé, de Barnabás még mindig nem hagyta magát meggyőzni.

– Ha nem te zártál be, akkor *mit* kerestél itt?

– Csokit. Imádom. Tudom, hogy van a konyhában – vont vállat Gergő, majd visszatámadott. – És ti mit csináltatok az alagsorban?

Barnabás konokul hallgatott, ezért Kitti kezdte a magyarázzkodást.

– Hát... izé...

Szerencsére nem kellett folytatnia, mert a lépcső felől megszólalt valaki.

– Gergő! Még mindig lent vagy? Gyere, be akarlak mutatni valakinek!

Gergő fintorgott.

– Egy percre se hagy békén az apám – morogta, majd megfordult, és kettesével véve a lépcsőfokokat eltűnt a magasban.

Kitti az ikrekhez fordult.

– Ti is hallottátok? Valaki eltört valamit...

Barnabás bólintott, és a konyha irányába mutatott, ahol a padlón üvegszilánkok feküdtek, a szekrények fiókjait pedig kihúzkodták.

– Azt nézzétek! Kerestek valamit, és mindent felforgattak. Szerintetek a zenedobozt akarták megtalálni?

– Lehet, hogy csak Gergő kereste a csokit. Aztán meghallotta a sikításunkat, és leverte valamit. Majd kiengedett minket – reménykedett Bianka.

– Te elhitted ezt a hülye mesét, amit itt kivágott? – háborgott Barnabás.

– Miért lenne mese? – kérdezte Bianka.

– Mert senki se jön le csokit keresni, amikor fent rengeteg kaja meg süti van – érvelt Barnabás.

– Lehet, hogy csokira vágott süti helyett. Én hiszek neki. Szerintem nagyon kedves – bizonygatta Bianka.

– Kedves? A srác volt a tettes! Keresett valamit. Talán a zenedobozt. Útban voltunk neki, ezért bezárt

minket. Aztán amikor már mindent felforgatott, kiengedett, és eljátszotta a hőst – dohogott Barnabás.

– De ez nem biztos. Csak találgatsz – fakadt ki Bianka.

– A szeme se áll jól! – mérgelődött Barnabás.

– Szerintem meg nagyon is jól áll a szeme! – védte Bianka.

– Jaj, bele ne zúgj! Csak azért mondd, mert helyes!

Kitti zavartan hallgatta a vitát, és próbálta másfelé terelni a beszélgetést.

– Ti láttatok valamit, amikor bezártak titeket?

Barnabás csak a fejét rázta.

– Semmit. Később is csak a nyálas képű Gergőt – támadott, de hiába pislogott a testvérére, Bianka nem figyelt rá. A semmibe bámult, és úgy tűnt, valamire visszaemlékszik.

– Én... én azt hiszem, láttam valamit.

– Mi volt az? Ember? Egy üzenet? – sürgette mohón Kitti.

– Egyik sem. Nem is tudom. Nem tudom, mi lehetett – bizonytalankodott Bianka.

– Hogy nézett ki? Nagy volt? Kicsi? – barkochbázott Kitti.

– A-azt se tudom. Mozgott. Lengedeztek a tollai. Talán egy páva volt...

– Páva? Ez hülyeség – legyintett Barnabás, de Kitti hirtelen a homlokára csapott.

– *Én is* láttam egy pávát! Még első nap, amikor anya Cseresznyeligetire vitt. Áthaladtunk útközben Királyföldön, kinéztem a kocsi ablakán, és valaki egy pávát húzott egy hintóban. Lila fürdőköpenyben volt...

– A páva lila fürdőköpenyben volt? – forgatta a szemét Barnabás.

– Nem a páva, hanem aki a pávát húzta – mérgelődött Kitti.

– Én is *láttam* a pávát, és még... – akadt el Bianka.

– És még? – ismételte meg Kitti, de Bianka nem folytatta, csak megborzongott.

– O-olyan kísérteties volt. Elsuhant, és mi beszorultunk egy szűk helyre.

– Gondoljátok, hogy szellemek? A hangok is a falból jöttek – töprengett Kitti, és kirázta a hideg.

– Biztosan nem! – nyugtatta őket Barnabás. – A zenedobozt nem hagyhatta a bokorban egy szellem.

Kitti bólintott, de Bianka még mindig remegett.

– Ne folytassuk! Hagyjuk a nyomozást! Ez mégsem játék. Túl veszélyes – könnyögött. Barnabás most cseppet sem volt piszkálódó vagy undok vele. Átkarolta a vállát, és vigasztalta.

– Már vége, és nem lett bajunk. Gyere, keressük meg nagyapát, és induljunk haza!

Kitti felkísérte őket a földszintre, és integetett nekik, ahogy elindultak a sötét, lombos fák alatt. Egy kicsit elszomorodott. Ők együtt mentek el, neki viszont egyedül kellett felbaktatnia a padlásszobájába.

Odafent magányosan beugrott az ágyába, és azzal vizsgálódott, hogy megint elővette a zenedobozt és az üzenetet a párnája alól.

Órizd meg, amit a zenedoboz rejt! Különben Királyföld bajba kerül! – olvasta sokadszorra is, és arra gondolt, hogy tényleg történik valami furcsa és veszélyes Királyföldön. De hogyan kerülhetne nagy bajba egy egész városrész? Kitti újra megfogadta, hogy bárhogyan döntenek az ikrek, ő bizony folytatja a nyomozást. Nem adja fel!

Szia Enikő!

Már egy hete Királyföldön vagyok. Nagy a meleg. Ákos bácsi mindennap hazajár locsolni a fűvét, Piroska néni pedig innen megy be az irodába dolgozni. Esténként hármasban vacsorázunk a szálló teraszán a gyertyafényben. Nagyon romantikus! A Park Szálló olyan, mint egy régi udvarház. Nagy csillárok lógnak benne, aranykeretes tükrök borítják a falakat, és bársonnyal bevont székekre és szófákra ülhetünk le. (A szófa olyan kisasszonyos szó, nem?) Mindenfelé virágok nyílnak, és gyönyörűek a kertek. (Ákos bácsi szerint azért, mert a régi lakók a kastélyparkokat akarták leutánozni.) Csak azt sajnálom, hogy te nem vagy itt, és nem segíthetsz.

Talán mégis! Leírom neked, mi történt, hátha te meg tudod fejteni a rejtélyt.

Minden éjszaka furá hangokat hallok a falakból. Olyan suttogást, mintha szellemek beszélgetnének. Szerinted köze van a zenedobozhoz? Próbáltuk kideríteni, kié lehet, de nem sikerült. A fedelén egy kicsi, szív formájú mélyedés van, alatt pedig a K. T. monogram olvasható. De senkit sem ismerünk Királyföldön és a szállóban, akinek K-vel és T-vel kezdődik a neve. Ráadásul a megnyitón bezártak minket az alagsorba. Bianka annyira megrémült, hogy azóta nem hajlandó nyomozni. Én viszont folytatni szeretném.

Leírom neked a gyanúsítottjaimat, hátha rájössz, ki zárhatott be minket, és kinek lehet köze a zenedobozhoz.

***Maros István:** építész és hoteligazgató. Övé a szálloda. Királyföldön született, és most visszaköltözött ide. Vastag szemöldöke van, és titokzatos a tekintete. Úgy érzem, bár-hová megyek a szállóban, ő mindenütt ott van.*

***Gergő:** az igazgató fia. Bianka szerint nagyon helyes. (Tényleg az.)*

***Samu:** a szakács. Ő készíti és szolgálja fel a reggelit és a vacsorát a vendégeknek. Fiatal, izmos. Volt nála egy üzenet, amit olyan papírra írtak, amilyen a zenedoboz aljából is előkerült. Rádásul felhívott miatta valakit, és találkát beszéltek meg éjszakára.*

***Margitka:** a takarító. Általában otthonkában van. (Kivéve a megnyitóbulit.) Nagyon szeret beszélni. (Mint én.) Mindig arról álmodozik, bárcsak neki is volna egy nagy háza és takarító. Sokat panaszkodik.*

***Lajos:** Margitka férje. Ő a postás, de a szálló kertjében is szokott dolgozni. Fűvet nyír és locsol. Pocakos, mindig kockás ingben és kifakult rövidnadrágban mászkál.*

A vendégek cserélődnek. Csak egy-két éjszakára jönnek. De egy házaspár EGÉSZ NYÁRRA kivett egy szobát. Most mentek nyugdíjba, és ők is ide költöznek. Épp fel-újítják a villát, amit Királyföldön vettek. Amíg elkészül, a szállóban laknak. Ők:

***Lizi és Ferenc:** Lizi karcsú, és ősz, rövid haja van. Minden mozdulata kecses. Úgy viselkedik, mint egy idős királynő. :) (Ő is Királyföldön született.) A férje, Ferenc szintén ősz hajú. Szemüveges. Folyton újságot olvas.*

***Ennyi.** Ha lesz még gyanúsítottam, megírom neked. Szerinted közülük zárt be minket valaki? Én a szakácsra vagy az igazgatóra tippelek. A többiek kedvesek. Barnabás szerint Gergő a tettes. De én azt hiszem, Biankának tetszik Gergő. Talán Gergőnek is tetszik Bianka. (Bárcsak én is tetszenék valakinek! Mondjuk Barnabásnak.)*

Puszi!

Kitti

FELBUKKANÓ IDEGEN TÁRGYAK

Kitti kisatírozta a leveléből az utolsó mondatot. Anynyiszor áthúzta rajta a tollát, hogy a papír kilyukadt. Átolvasta, amit írt, becsukta a mappáját, és hátradőlt a napozóágyon. Éppen a szálló kertjében ücsörgött. Előtte a hosszúkás medencében napsugarak úsztak, mellette a rózsabokrok ágai közé átlátszó hálókát szőttek a pókok. Felette a kék eget vékony felhőcsíkok keresztezték, amitől úgy nézett ki, mintha kócos lenne. Csakhogy az égnek még a rendezetlen haj is jól állt. Nem úgy, mint Kittinek a vörösésbarna, gubancos tincsek. Kitti bánatosan a táskájába dobta a mappáját, majd bement az épületbe. Hiába foglalta le magát pár órára, még mindig előtte állt egy hosszú, unalmas délután. Mit csináljon? Sétáljon? Írjon rá az ikrekre? Kutakodjon a szállóban? Tanácstalanul téblábolt a hotel földszintjén, és benyitott a könyvtárszobába, ahol az idős házaspárba botlott. Az ősz hajú asszony éppen egy nagy állóóra fölé hajolt, a férje pedig lapozott egyet az újságjában, és nagyot ásított.

– Á, te vagy az, Kitti? Ezt a régi órát csodálom, ami a dohányzóasztalon áll. Tudod, már a nagyszüleim is

Királyföldön éltek, és nekik is ilyen órájuk volt a napaliban – áradozott az asszony.

Kittit cseppet sem érdekelte az óra, de illedelmesen odament, és megbámulta. Kövér angyalgyererek játszadoztak a tetején, és nem volt rajtuk más, csak egy törölköző.

– Ööö... Nagyon szép, Lizi néni – dicsérte nem túl meggyőzően Kitti.

– Szólíts minket Lizinek és Ferencnek! A néni-zést-bácsizást ki nem állhatom – kérte vagy sokkal inkább utasította Lizi, majd a férjéhez fordult, aki ebben a pillanatban ismét egy óriásit ásított.

– Na, ebből elég! Menjünk fel az emeletre pihenni. Nem ildomos társaságban ásítózni – dorgálta Lizi a férjét, és magyarázkodni kezdett Kittinek. – Bocsáss meg, Kitti, de magadra hagyunk. Nem aludtunk jól éjszaka.

Kittiben azonnal gyanú ébredt.

– Valami zavarta önöket? Furcsa hangokat hallottak? – kíváncsiskodott.

– Hangokat? Miféle hangokat? – visszhangozta Lizi, és összehúzta a szemöldökét.

– Hát zajokat. Kintről. Vagy a falakból – próbálkozott tovább Kitti, de ekkor Ferenc dühösen lecsapta az újságját az asztalra, és felugrott.

– Kutyaugatás! Minden éjjel azt hallgatjuk. Öt percig nem lehet békében feküdni, mert valamelyik biztosan rákezd a szomszédban. A belvárosban bezzeg

nem volt ilyen. De nekünk, ugyebár, ide kellett jönnünk Királyföldre. Lizi egy perc nyugtot sem hagyott nekem, amíg be nem adtam a derekam. A zöldbe vágyott. Állítólag most ez a divat. Vissza akart jönni a szülőhelyére. Hát most tessék! Itt vagyunk. Élvezhetjük a semmit és a kutyaugatást. Így is épp elég baj és munka szakadt a nyakunkba, és amikor végre lehunyhatnánk a szemünket, akkor a kutyák rákezdik – hadarta egy szuszra a férfi, és talán még folytatta volna, ha a felesége egy szigorú pillantással belé nem fojtja a szót.

– Ne haragudj, Kitti! Csak a fáradtság beszél belőle – mentegetőzött Lizi, majd felállt, lesimította hosszú, barna szoknyáját, és kisietett a könyvtárszobából. Ferenc morcosan követte, Kitti pedig ismét egyedül maradt. Unatkozva lehuppant a megüresedett fotelba, és azon töpregett, miről beszélt Ferenc. Miféle baj és munka szakadt a nyakukba? Hiszen éppen nyugdíjba mentek, nem? Kitti a pucér angyalkás órára pillantott. A szárnyas gyerekek egy kaput vettek körbe, alattuk az aranyszínű mutatók éppen most fordultak az 1-es számjegyre.

– Fú, de ronda óra! Apa mindig összeszed valami új kacatot! Ez a hotel tele van lomokkal – hajolt Kitti fölé Gergő.

Kitti összerezsent. Nem tudta, mikor lépett be a fiú, aki most bevetette magát a szomszéd fotelba, és szórakozottan elvett az asztalról egy kutyás magazint.

Belelapozott, majd ledobta. Látszott rajta, hogy ő is halálra unja magát.

– A szüleiddel vagy itt? – kérdezte.

– Nem. A nagynénémmel és a férjével. Piroska és Ákos – magyarázta Kitti.

– Ja, tényleg. Ákos az a pocakos, bajszos asztalos, aki a szálló bútorait készítette, ugye? Egész nyárra jöttek. Te is? Hol vannak a szüleid?

Kitti sértődötten ráncolta a homlokát. Nem tetszett neki, ahogy a fiú Ákos bácsiról beszélt. Próbálta királynői mozdulattal megigazítani a szoknyáját, ahogy Lizitől látta, és fel sem pillantva válaszolt.

– Anya Kanadában van a nyáron. Nagyon elfoglalt. Apa meg Németországba költözött. Ő... ő még elfoglaltabb. Nagyon fontos munkája van – dicsekedett.

– Aha. Vagyis elváltak – állapította meg tapintatlanul Gergő.

Kitti most már tényleg kijött a sodrából. Szeretett volna olyan nyugodt és fensőbbeséges lenni, mint Lizi, de nem sikerült neki.

– Semmi közöd hozzá... – kezdte, de amikor felemelte a fejét, és találkozott a tekintete Gergőével, elhallgatott. A fiú arcáról eltűnt az undok mosoly.

– Nekem idén váltak el a szüeim – vallotta be közönyösen szánt hangon Gergő, de Kitti észrevette, hogy a kezét ökölbe szorítja.

– Ööö... – nyögte ki Kitti, pedig valami kedveset és vigasztalót akart mondani, csak semmi sem jutott eszébe. Szerencsére úgy tűnt, Gergő nem vár választ.

– Anyám nem akart ideköltözni, és nem akarta ezt a szállót. Meg amúgy is... Szóval... Na mindegy – zárta le kicsit sem érthetően Gergő, de Kitti így is pontosan tudta, mire gondol a fiú.

– Ezért vagy itt apukádnál?

– Ja. Tanév közben anyuval lakom, és apu azt mondogatja, hogy most nyáron kárpótol. És ő szuper kárpótlásnak tartja, hogy kirángatott ide a semmibe, távol a haveroktól. Állandóan a nyomomban liheg, és minden percben kitalál valami borzalmas programot.

– Legalább nem unatkozol – jegyezte meg Kitti szinte irigykedve, de Gergő csak legyintett.

– Hidd el, hogy nálad is jobban unatkozom! Ma például madárlesre megyünk – fintorgott, aztán témát váltott. – Kik azok az ikrek, akikkel múltkor láttalak az alagsorban? A rokonaid?

– Nem. A barátaim. Ők is itt nyaralnak a nagyapjuknál. A szüleik második nászútra mentek – kotyogta Kitti.

Gergő erre újra fintorgott, de most nem tűnt ellenzenyesnek, inkább viccesnek.

– Szóval őket is lepasszolták a nyárra? Csinálhatnánk valamit együtt. Majdnem egyidősek vagyunk. Én most töltöttem be a tizennégyet – magyarázta Gergő, ám ekkor félbeszakította őt egy nyíló ajtó és egy kiáltás.

– Gergő! Hol vagy? Nem zavar, hogy téged várlak? A könyvtárszobában felbukkant az igazgató bozontos szemöldöke és nagy orra.

– Már mindenütt kerestelek. Induljunk az erdőbe! Gergő kelleetlenül felállt.

– Muszáj? Nem akarsz inkább valami mást csinálni?

– Például mit? Mi lehet jobb a madárlesnél?

Gergő körbenézett, és megakadt a szeme az órán.

– Vethetnél még egy ilyen ronda tárgyat a szállodába – mutatott a pucér angyalgyerekre.

Az igazgató felhorkant.

– Ez meg mi? Honnan került ez ide? – csodálkozott.

– Gondolom, a bolhapiacról – vigyorgott Gergő.

– Ez nagyon különös. Sosem láttam. Nem én vettem – vonta össze két bozót méretű szemöldökét az igazgató.

– Azért tagadod le, mert ronda?

– A legkevésbé sem csúnya, fiam. Sőt nagyon is szép és ritka... Bár nem hinném, hogy sokat ér, de azért furcsa, hogy valaki szó nélkül itt hagyta. Talán egy vendég ajándéka – töprengett hangosan az igazgató, aztán hirtelen a mutatókra nézett, és felkiáltott.

– Már egy óra múlt? Négyre vissza kell érnem! Akkor jönnek az új vendégek. Induljunk, ha még látni is akarunk valamit! – terelte ki a fiát a könyvtárszobából.

Kitti sokadszorra is egyedül maradt. Felnézett a magas könyvespolcokra, és épp elindult, hogy olvasnivalót keressen magának, amikor csipogni kezdett a telefonja.

Bianka

Szia!

Ebédeltél már?

Mi most voltunk boltban.

Papa vett sült csirkét.

Átjössz hozzánk ebédre?

Barnabás

Ja, gyere! Gyorsan, m éhes vok!

Bianka

Gesztenyefasor 15. A Platánsor
utáni utca.

Kitti máris elindult. Biankáék háza hatalmas gesztenyefák alatt állt. A régi villaépületnek kerek tornya volt, és a falát egy faragott hegedű díszítette. A küszöbön idegen férfi fogadta, de Kitti rögtön tudta, hogy csak ő lehet az ikrek nagyapja. Bár a haja ősz volt, a szeme pont olyan élénkkéken csillogott, mint az unokáié, a szája pedig széles mosolyra húzódott.

– Szóval te vagy a híres Kitti! Bianka és Barnabás folyton rólad beszélnek. Én a nagyapjuk vagyok. Ugye, szereted a csirkét? Vagy ennél mást?

Kitti bólogatott, miközben a nagypapa bevezette és hellyel kínálta. Bianka, mint a szélvész, forgott körülöttük. Sószerót hozott, majd uborkát, salátát, szalvétákat, evőeszközöket és poharakat tett az asztalra. Csak akkor nyugodott meg, amikor minden a helyére került.

– Tálalva van. Jó étvágyat! – fontoskodott büszke háziasszonyként.

Pár percig mindannyian jóízűen ettek, és csak a vil-lák és kések csilingeltek, aztán az előszobában megcsörrent egy telefon.

– Kapás van! – ugrott fel teli szájjal a nagypapa, és kirohant. Kittiék a konyhából is jól hallották a hangját. – Mi a baj? Egy varrodoboz? Mégis miféle varrodoboz? Hogyhogy nem tudod, hogyan került hozzád? Az ilyesmit általában tudja az ember. Még nem vagy olyan feledékeny vén bolond, hogy ne emlékeznel... Igen, tudom, hogy nem szoktál varrodobozokat vásárolni, és soha az életben nem varrtál, de... Aha... Értem. Mindjárt befejezem az ebédet, és átmegyek megnézni.

Az ikrek nagypapája visszatért az asztalhoz, és sietősen bekapott még pár falatot, majd a gyerekekhez fordult.

– El kell mennem. A cimborám megzavarodott. Azt mondja, egy idegen, régi varrodobozt talált a dolgozósobájában. Hallottatok már ilyesmit? Zolit azóta ismerem, hogy sihederként egy osztályba jártunk. Soha egy tűt nem vett a kezébe, és felesége sincs. Valami vicc lehet. Megkért, hogy menjek át, és nézzük meg, betörhetett-e hozzá valaki. Agyrém! Most mondjátok meg, egy tolvaj miért vinne magával és hagyna ott egy ősrégi varrodobozt a betörés helyszínén? Tudtommal nem idős, hímezgető nénik szoktak belopakodni mások házába...

Az ikrek nagypapája nem várt választ a mondókájára, Kitti fejében mégis különös gondolat vert gyökeret. Rögtön meg is osztotta az ikrekkel, amint hármásban maradtak.

– A szállóban is találtunk egy idegen, régi órát. Az igazgató azt mondta, hogy sosem látta. Nem ő vette. Gondoljátok, hogy a kettőnek köze van egymáshoz? – nézett az ikrekre.

– A zenedoboz is egy idegen, régi tárgy – emlékeztette őket Bianka.

– Először a zenedoboz, aztán az állóóra, most meg egy varródoboz. Ki kell derítenünk, mi ez az egész! – kiáltotta Kitti.

– Ne! Hagyjuk inkább a felnőttekre! – könyörgött Bianka.

– Mitől félsz? Mi baj lehet? – tárta szét a karját Barnabás.

– Már elfelejtettétek, hogy múlt héten bezártak minket az alagsorba? – szipogta Bianka.

– Semmi bajunk sem lett. Biztonságban vagyunk – nyugtatta őt Barnabás, de Biankát nem lehetett meggyőzni. Hevesen rázta a fejét.

– Én nem akarok újabb ijesztő kalandot. Inkább várjuk meg, mit mond nagyapa! – erősködött Bianka.

Ám a visszatérő nagypapa csak a fejét csóválta, amikor elmesélte, mi történt a barátjánál.

– Egy ősoreg varródoboz feküdt az asztalán. Fonalgombolyagokat, cérnákat és egy kifakult tűpárnát

találtunk benne. Betörésnek nincs nyoma. Az ablakokat és az ajtókat nem törték fel. Egyetlen érték sem tűnt el. Fogalmam sincs, ki vitte oda azt a varródobozt, de biztosan csak tréfának szánta – mondta széles mosollyal az arcán a nagypapa.

Kitti azonban még hazafelé, majd a vacsoránál és a lefekvéskor is a régi tárgyak felbukkanásán töprengett. Forgolódott az ágyában, és nem tudta elhessegetni a temérdek gondolatot.

Először egy zenedoboz, aztán egy óra, majd egy varródoboz. Van bennük közös? Kell hogy legyen! Mindhárom régi, és talán... talán mindháromban el lehet rejteni valamit. Hiszen a zenedobozban is találtunk egy üzenetet. Akkor az órában is lesz! A hátlapjában vagy az aljában – jutott eszébe Kittinek.

Azonnal kiugrott az ágyból, és felvette a vászoncipőjét. Nem bírta reggelig várni, rögtön látni akarta az órát a könyvtárszobában. Már éjfél is elmúlt. A szálló elcsendesedett. A vendégek a szobáikban aludtak vagy tévéztek. A padlástérben rajta kívül még Samu lakott, és egy külön lakosztályban az igazgató és Gergő. Alattuk, az első emeleten kapott szobát Piroska néni és Ákos bácsi, Lizi és Ferenc, meg még legalább négy-öt család. Napközben nagy volt a jövés-menés, de most sötét és kihalt folyosó fogadta az útra kelő Kittit. A könyvtárszoba ajtaja nyitva állt, az óra pedig még mindig a dohányzóasztalon terpeszkedett a nagy, aranyozott számlapjával és a pucér angyaláival. Olyan

nehéz volt, hogy Kitti csak két kézzel bírta megemelni. Megbillentette, és reménykedve nézett a talpára, de ott egyetlen üzenet sem várta. A hátlapja mögé is szeretett volna bekukkantani, de ahhoz szerszám kellett volna. Kézzel nem tudta meglazítani a csavarokat. Kitti csalódottan sóhajtott, ám ekkor elvakította a szemét egy fénysugár. Nem a hold, nem is az utcai világítás, hanem egy elemlámpa. A fénykör az ablaküvegen táncolt, majd továbbszökkent a kerti rózsára, és onnan a medence vizére.

Valaki jár odakint – futott át Kitti agyán. – Talán betörő? Vagy az, aki az idegen tárgyakat elrejtí?

Kitti a telefonját kereste, de most jutott eszébe, hogy a szobájában hagyta. Csak a cipőjét vette fel, a ruháit nem. Pöttyös pizsamájának nem volt zsebe. A kapu kulcsát sem hozta magával. Tudta, hogy ha felszaladna érte a padlásra, több percet is veszítene, és egerutat nyerne a fény gazdája. Most kellett követnie, ha el akarta kapni! Gyorsan kitérte a könyvtár ablakát, és kimászott rajta. Odakint feltámadt a szél. Kitti kisimította az arcából a rakoncátlan tincseket, és körbenézett. Még épp látta az utcasarkon eltűnni a fénysugarat. Nem is gondolkozott, csak utánaszaladt. Kivágtatott a kertből, majd elkanyarodott. A fény megint felbukkant egy pillanatra a távolban, majd újra kialudt. Kitti, mint egy filmbéli hősnő, kergette, de sohasem tudta utolérni. Az idegen mindig gyorsabb vagy szemfülesebb volt nála. Mintha bújócskáltak volna.

Kitti végül kifulladásra állt meg egy fasorban, és rémületen körbenézett. Kövezett járda helyett egy füves ösvény volt a talpa alatt, és házak helyett bokrok, magas nyírek és gesztenyék vették körbe. A fénycsíknak nyoma veszett. Hatalmas, zizegő lombkoronák borultak fölé, elrejtve előle az utcai lámpákat és a holdat. Ezt a vidéket még nem ismerte, és most jött rá, hogy fogalma sincs, melyik irányból jött ide. Úgy érte őt a valóság, mintha a fejére borítottak volna egy vödör vizet. Hirtelen rádöbbsent, hogy nem főhősnő, csak egy lány kócos hajjal, kopott vászoncipőben, pöttyös pizsamában az éjszaka közepén. Rázni kezdte a hideg, és tanácstalanul pislogott a távolba. A fák úgy susogtak a szélben, mintha róla pletykálnának, és barátságtalanul nevetnének rajta. Kitti futni kezdett, hogy eltávolodjon tőlük, de a tisztásra érve még jobban megrémült. A hatalmas fekete ég alatt annyira kicsinek és elveszettnek érezte magát, mintha az egész világon egyedül lenne. Már biztosan minden és mindenki elfelejtette őt – gondolta.

Enikő!

Tudod, éjszaka nem ugyanazok vagyunk, akik nappal.

A feketeség mindent egybemos, és eltünteti a tárgyak igazi körvonalait. Bármit elhíhetünk és elmondhatunk a világról, mert úgyse látjuk, hogy igaz-e. A rozoga kerti ház a felé hajoló fákkal rémkastélynak tűnik a sötétben. A száradó, lengedező ruhák kísértetekké válnak. Az árnyékok pedig akkorára nőnek, mint az óriások.

Mi is másképp nézünk ki. Átváltozunk. De nem tudjuk, hogy mivé, mert magunkat sem látjuk jól a sötétben. Egy kutya kinéz a kerítésen, és szörnynek hisz a lengedező hajam miatt. Egy kislány felébred, kikukucskál az ablakán, és azt gondolja, hogy gonosztevő vagyok.

Neked eszedbe jutott már, milyennek látnak a többiek?

És az, hogy jól látnak-e téged?

És az, hogy mit szeretnél, milyennek lássanak?

Én ezen az éjszakán is azt játszottam, hogy más vagyok, mint igazából. Hősnőnek képzeltem magam. Aztán eltévedtem, és kiderült, hogy csak egy lány vagyok pizsamában, óriási anyajeggel az állán. Egy kutya megugatott. A bokrok a szélben úgy nyújtogatták az ágaikat, mintha polipkarjaikkal el akarnának kapni. A fenyők a túlvilág őreinek tűntek. Aztán az jutott eszembe, hogy ha már sötét van, és bármit BÁRMILYENNEK láthatunk, akkor miért hiszünk mindent ijesztőbbnek és rosszabbnak, mint amilyen a valóságban? Ugyanennyi erővel hihetnénk az

árnyakat szebbnek és jobbnak is a valóságnál! Szóval az-zal kezdtem nyugtatni magam, hogy MINDENT próbáltam jobbnak és szebbnek képzelni. A fenyőket egy tündértábor sátrainak. A bokrokat ringatózó asszonyoknak, akik a levélgyermeküket altatják.

Magamat pedig... Magamat pedig... Minek is képzeltetném magamat?

Kitti

A SZAKÁCS KARDDAL JÁR

Kitti bizonytalanul elindult a távoli fények irányába, és reménykedett, hogy arra van a Park Szálló. Közben azzal nyugtatta magát, hogy kitalálta, mit ír majd erről az éjszakai kalandról Enikőnek. Már az egész levelet megfogalmazta. Sőt több levelet is. Épp elérte a környék első házait, amikor megtorpant, mert egy sötét folt rohant el előtte. Macska? Róka? Kóbor kutya? Vagy más?

Kitti nagyot nyelt, és minden bátorságát összeszedve megszólalt.

– Van még itt valaki? – kérdezte rekedten, de olyan idegennek tűnt a saját hangja, mintha évek óta nem hallotta volna. Kirázta a hideg. Valójában nem várt választ, ezért nagyon megijedt, amikor szoknyasuhogás ütötte meg a fülét. Az úton egy fehér hajú, fehér arcú asszony közeledett felé, egy zseblámpával, amit úgy tartott a kezében, mintha fénygömb volna. Kitti kővé dermedt. Először azt hitte, hogy szellemet lát. Aztán azt, hogy visszatért a fénysugár gazdája, akit követett a szállóból. Végül három lépés távolságból felismerte az alakot, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Lizi volt az.

– Nocsak! Mit keresel itt ilyen későn? – tartotta fel az elemlámpáját az idős nő, és végigmérte a lányt. Kitti ugyanezt szeretne volna kérdezni, de Lizire pillantva elszállt a bátorsága. Az asszony még ebben a furcsa időpontban is megőrizte a határozottságát. Úgy öltözött, mintha egy délutáni teameghívásra érkezett volna. Sötétlila ruhája tökéletesen simult az alakjára, a hátát kihúzta, és felszegte a fejét. Kitti ezzel szemben piros pöttyös pizsamát viselt, és kócos haja egy fészekre emlékeztetett, amiből már napok óta kiröppentek a madarak. Kitti nem akarta ezt a látványt még azzal is tetézni, hogy bevallja, milyen szerencsétlenül eltévedt. Inkább védekezően széttárta a karját, és magyarázkodni kezdett.

– Én... csak nem tudtam aludni. Meg... szóval... láttam valamilyen fényt az utcán. Gondoltam, követelem. Hátha valaki rosszban sántikál. De nem találkoztam senkivel... csak magával – motyogta Kitti, majd félénken próbálta leolvasni Lizi arcáról, hogy mit szól mindehhez. Az asszony azonban nem mutatott sem bosszúságot, sem ijedséget. Olyan mozdulattal legyintett, mintha a szolgálóit küldené ki a trónteremből.

– Ó, ugyan már! Túl sok regényt olvasol, kisaszszony. Itt senki sem sántikál rosszban. Ez egy külváros. A legcsöndesebb, legnyugodtabb vidék. Nincsenek bűncselekmények – felelte.

– Hááát, Ákos bácsi Cseresznyeligetéről is ezt mondta. Aztán elkaptunk egy tolvajt – dicsekedett Kitti.

Lizi szeme elkerekedett, de csak egy pillanatra.

– Ezt nem is tudtam! Majd holnap leülünk a szalomban, és elmeséled. Most azonban megyek, mert kezdek fájni. Csak Ferenc után jöttem ki. Éjszakánként rosszul alszik. Zavarják az ugató kutyák. Ha ki megy az álmom a szeméből, sétálni indul. Engem nem különösebben bánt, de ma nagyon hűvös van, és nem vitt magával kardigánt. Gondoltam, utánaeredek, és megkeresem – magyarázta Lizi, és szorosabbra fogta a kendőt a hátán.

– De... de hol a kardigán? – tévedt Kitti tekintete Lizi csontos, üres kezére.

Lizi elpirult, de ismét csak egy pillanatra. Őt nem lehetett tetten érni vagy zavarba hozni. Ha egy bankrablás kellős közepén fülelnék le, valószínűleg még akkor is kisimítana egy ráncot a szoknyájából, és kimerően válaszolna a rendőröknek.

– A kardigánt elhagytam valahol útközben – felelte ridegen, majd témát váltott. – Visszatalálsz egyedül a szállóhoz? Vagy elkísérjelek?

Kitti korábban még bárkitől segítséget kért volna, most mégis azon kapta magát, hogy nem akar Lizivel menni.

– Egyedül is hazajutok. Viszlát! – búcsúzott félszegeen, és elrohant. Csak akkor állt meg kifújni magát, amikor egy újabb térre ért. Körbetekintett, hátha felfedez egy ismerős tornyot vagy kerítést, amiből rájöhet, merre jár. Az egyetlen ismerős pont azonban nem egy

épület volt, hanem egy sétáló alak. Samu, a szakácsingben, *karddal a kezében*, füttyörészve elhaladt előtte, majd befordult egy távoli sarkon. Kitti leesett állal bámult utána, de még magához sem tért, amikor egy másik furcsaságot is észrevett. A szállodaigazgató sem hagyta ki az éjszakai kalandot, ráadásul olyasmit tett, ami Kitti legvadabb képzelgéseiben sem fordult volna elő: egy fán ücsörgött a magasban! Látcsó lógott a nyakában, a lábát lóbálta a levegőben, és közben a tekintete a távolba révedt.

Ekkor merült fel Kittiben először, hogy az egészet *csak álmodja*. Miért is nem jutott ez eszébe korábban? Hiszen a valóságban nincsenek holdvilágos sétára induló idős nénik, karddal hadonászó szakácsok és fára mászó szállodaigazgatók! Kitti belecsípett a karjába, és erősen koncentrált arra, hogy felébredjen. Ám az ismerős padlásszobája helyett még mindig az ismeretlen bokrok vették körbe. Ráadásul az egyiket már nemcsak a szél zörgette, hanem egy árny is. Fekete volt, és hosszú karjával kinyúlt Kittiért. Megragadta a kezét, és egyetlen rántással magával húzta a bokor mögé. Kitti levegő után kapkodott. Ha mindez álmom lett volna, ebben a pillanatban biztosan felébred rémületében. Csakhogy nem aludt. A bokor mögött állt, és farkaszemet nézett Gergővel. Másodszor találkozott a fiúval különös helyszínen. Először a szálló alagsorában, most egy bokor mélyén. Hirtelen nem is tudta, mit mondjon. *A te mit keresel itt* már olyan elkoptatottnak

tűnt. Gergő azonban nem jött zavarba, és magyarázatot sem várt, hanem azonnal suttogni kezdett.

– Majdnem észrevetted téged – hadarta.

– Kicsoda? – nyögte Kitti.

– Az apám. Nem láttad őt a fán?

– Hát... de. Csak azt hittem, álmodom.

Gergő válaszul olyan fáradtan sóhajtott, mintha tonnás súlyok nyomnák a vállát.

– Bárcsak álmodtad volna. De *ez az igazi* apám.

Kitti nem értette, mire akar kilyukadni Gergő.

– Az igazi apád szeret éjszakánként fára mászni? – találgatott.

– Ja. Belebolondult a hobbijába. Kitalálta, hogy tanulmányt ír a királyföldi éjszakai állatokról. Már harmadik este dekkolunk idekint. Mert persze engem is örökösen magával rángat. Apa-fia programnak hívja, de én inkább kínzásnak nevezem. Órákat lapulunk egy farönk mögött vagy az ágak között, és néha látunk el-suhanni egy denevért. Ma este leléptem. Engem hagyjon ki a játékaiból – füstölgött Gergő.

– És most előle bujkálsz?

– Nem bujkálok! Otthagytam, és kész! Csak kíváncsi voltam, észreveszi-e, hogy nem vagyok vele – folytant fel a fiú.

– És a szakácsot láttad? – kíváncsiskodott Kitti.

– Samut? Vacsi után találkozik a barátnőjével. Éjjel randizik – vigyorgott Gergő.

– Egy kardot forgatott a kezében – fűzte hozzá Kitti.

– Egy *kardot*? Na, *ezt* biztos csak képzelted – ráncolta a homlokát Gergő, és most először alaposabban is szemügyre vette Kittit.

– Hát... nem tudom – makogta Kitti. Szeretett volna valami vicceset vagy érdekeset mondani, de hiába törte a fejét, az első mondat, ami villogni kezdett az agyában, ez volt:

PIZSAMÁBAN VAGY!

Kitti elvörösödött a sötétben, és lesütötte a szemét. Legszívesebben azonnal köddé vált volna, hogy elkerülje Gergő kaján tekintetét. Közben egy újabb szél-roham is belekapott a hajába, talán azért, hogy a segítségére legyen, és elterelje a fiú figyelmét a pizsamáról. Kitti azonban nem kért a szél segítségéből. Egyetlen keserves próbálkozást tett arra, hogy loboncos haját hátrasimítsa, majd gyorsan megjegyezte.

– Én csak nem tudtam aludni. Azért vagyok itt. De már fáradt vagyok. Megyek is. Te csak... izé... folytatd, amit eddig. Szia!

Kitti meg sem várta a választ. A széllel versenyezve kiugrott a bokrok mögül, és száguldani kezdett a következő utca irányába. Már nem azért fohászzkodott, hogy találkozzon valakivel, aki hazavezeti, hanem azért, hogy senki mással ne fusson össze. Sosem gondolta volna, hogy éjszaka ilyen forgalom van Királyföldön! A távolban végre megismerte Mátyás szobrát, és bevillant neki, merre jár. Az örömtől még gyorsabban szedte a lábát. Körbe sem nézve átszaladt az úton, és

teljes erejéből nekiütközött egy idegen nőnek. Kitti felsikított, a fiatal nő pedig hátratántorodott. Ő legalább nem volt olyan csinosan öltözve, mint Lizi, és nem is vigyorgott olyan csúfondárosan, mint Gergő. Rémülten bámult Kittire.

– Megütöttelek? Fáj valamid? – kérdezte cérnavékony hangján.

– Neeem. Csak megijedtem. Bo-bocsánat – dadogta Kitti.

– Akkor jó – motyogta maga elé a nő, majd minden további szó és magyarázat nélkül otthagya Kittit. Úgy lopakodott a házak között, mint a vadászni induló macska. Alacsony volt, kerek arcú, és hosszú haja meg hatalmas vászontarisznyája lengedezett mögötte a szélben. Kitti addig figyelte, míg el nem tűnt, majd ő is folytatta az útját. Most már gond nélkül visszatalált a szállóhoz. Újabb idegenekkel sem találkozott, csak a bejáratnál pillantotta meg a hajnali derengésben Margitkát és Lajost. Margitka vígan integetett neki.

– Te aztán jó korán keltél, kislány! – üdvözölte. Kitti nem akarta felvilágosítani, hogy még le sem feküdt, de amúgy sem lett volna ideje szóhoz jutni, mert Margitka máris folytatta. – Én és az uram is szeretünk korán talpon lenni. Tudod, általában már napfelkelte előtt itt vagyok, hogy kitakarítsam a lenti helyiségeket. Lajos pedig most hordja ki a postát. Csodálatos túl lenni a munkán addigra, mire a többiek kidörzsölik a szemükből a csipát. Persze ezt nem érthetik *azok*, akik

sosem dolgoztak keményen. Például Lizi. Na, ő aztán biztosan nem kelt még korán, és nem dolgozott még keményen. És miért hívatja magát Lizinek vagy Elizabetnek? Miért nem lehet normálisan Erzsinek mondani? Az az asszony úgy fennhordja az orrát, mintha többet tudna nálunk! Aztán tud-e? Kíváncsi vagyok, hogy...

– No de Margitka! – szólt rá kedvesen, de figyelemztetőn a férje, hogy megszakítsa az értelmetlen szóáradatot. Kitti hálásan fordult Lajos felé. A postás erre a táskájába nyúlt.

– Neked is hoztam ám valamit! Fehér Kitti a címzett. Te vagy az, igaz? Hát nem fantasztikus arra ébredni reggel, hogy levelet kaptunk? – nyújtotta át a borítékot Kittinek.

– Csak akkor, ha nem az áramszolgáltatótól jött – szípotgta Margitka, majd elindult a szálló bejárata felé, Kitti pedig gyorsan követte, és felsurrant a szobájába.

A nap épp akkor bukkant fel, amikor Kitti bebújt a takarója alá. Hiába volt ébren majdnem húsz órája, csöppet sem érezte magát álmosnak. Felült az ágyban, kinyúlt az éjjeliszekrényén fekvő papírért és tollért, majd írni kezdett. Fel sem tűnt neki, hogy a nap legyőzte az éjszakát, és átvette az uralmat a szobájában. Minden kis sarkot megvilágított, táncolt a haján meg a szeplőin, és aranykoronát varázsolt a homlokára.

Mondd meg, Enikő, szerinted milyen vagyok!

Azt tudom, hogy élénk a képzeletem. Mindig ezt állítják rólam a tanárok.

Azt is tudom, hogy az osztálytársaim hazugnak tartanak a kitalált történeteim miatt.

Azt is sejtem, hogy Gergő bolondnak hitt, amikor pizzamában találkoztam vele.

Szerinte nem láthattam a szakács kezében kardot.

Pedig tényleg nem képzelődtem. Minden, ami történt, IGAZI és VALÓSÁGOS volt.

Követtem az éjszakai fényeket, és találkoztam mindenkiével.

Vajon közülük zárt minket valaki az alagsorba, és rejtette el a furcsa, régi tárgyakat?

Biztosan az egyikük a tettes! Lizi és Ferenc, az igazgató és Gergő, Margitka és Lajos, Samu és egy idegen nő. Róla még semmit sem tudok. Véletlenül botlottunk egymásba, és rögtön továbbfutott, de azért nagyon gyanúsán viselkedett.

Írok majd újra!

Kitti

Hatodik fejezet

MIÉRT VAN VESZÉLYBEN KIRÁLYFÖLD?

Kitti nagyot ásított. Biankánál és Barnabásnál ült a nagyapjuk toronyszobájában. Itt minden kerek volt, nemcsak az asztal és körülötte a puffok, de még a fal is. Sőt a terítő és rajta a tálca is tökéletes kört formázott. A díszes, aranszegélyes porcelánon uborkás-szalámis szendvicsek tornyosultak. Ma ez volt az ikrek ebédje, amit Kittivel is megosztottak. Kitti ugyanis délig aludt, és lemaradt a szálló kiadós reggelijéről. Felébredve csak gyorsan és hiábavalóan megfésülködött, felkapott egy ruhát, majd korgó gyomorral átrohant Biankáékhoz, hogy elmesélje az éjszakai kalandját. Bianka szendvicseket készített, majd fogták az ételt, és bezárkóztak a toronyszobába, Kitti pedig egy falat és egy ásítás között sorolni kezdte, mi mindent látott a sötétben. Az ikrek még enni is elfelejtettek a döbbenettől.

– Azt mondod, hogy Samu egy *karddal* mászkált? Talán szerepjátékozni ment, ahol másokkal harcolt? – találgatott Barnabás.

– Vagy lehet, hogy *túl* álmos voltál, és a sötétben rosszul láttál valamit – próbálkozott egy másik magyarázattal Bianka.

– Tényleg ijesztő volt a sötétben mászkálni, és először sokat képzelődtem, *de* hazafelé már nem. Telihold volt, és *jól* megnéztem Samut és a kardját. Az igazgató egy fán ült, és ezt Gergő is látta, *nem* csak kitaláltam – erősködött Kitti.

Barnabás úgy ráncolta a homlokát Gergő nevére, mintha Kitti az ördögöt emlegette volna.

– TUDTAM, TUDTAM, TUDTAM! Mondtam, hogy Gergő a tettes. Az a srác *mindenhol* ott van! – bizonygatta.

– De Kitti másokkal is találkozott éjszaka, nem csak Gergővel – védte a fiút Bianka.

– A többiek is rosszban sántikálnak. Különbem nem cirkáltak volna éjszaka az utcákon – érvelt Barnabás.

– Megmagyarázták. Lizi a férjét kereste, aki sétálni ment. Az igazgató éjszakai állatokról ír, és Gergőt is magával rángatta. Samu randizott. Lajos mindig olyankor hordja ki a postát, Margitka pedig hajnalban kezdi a takarítást. Ez nem gyanús – győzködte őket Bianka.

– De a kard és a fára mászás igen! Lehet, hogy mind flúgosok, de *valaki* tényleg régi kacatokat csempész be mások házába. A zenedobozt és az állóórát a szállóba, a varródobozt papa barátjához. És ma az orvos is talált a lakásában egy ékszeresládikát, amit

még sosem látott. Nagyapa mesélte – emlékeztette a testvérét Barnabás.

Bianka épp készült visszavágni, de Kitti gyorsan megelőzte.

– Megint felbukkant egy régi tárgy? Királyföld orvosánál? Akkor ez már a negyedik! Mindenki elmondhatja, mit gondol, de hallgassuk már végig egymást! Itt ez a puff a toronyszoba közepén. Aki ráül, azé a szó. Én kezdek!

Kitti elhelyezkedett a kerek puffon, és belefogott.

– Szóval vannak a felbukkanó régi tárgyak és a falakban a titokzatos suttogás. Szerintem... szerintem szellemek csinálják, akiket feldühített a szálló felújítása. Őket hallom éjszakánként, és őket keresik a többiek is. A kísértetek könnyen bejutnak bármelyik házba, és elöl hagynak olyan tárgyakat, amik régen az övék voltak. Ezzel akarnak üzeni – adta elő az elméletét Kitti, majd felállt a puffról. Most Barnabás következett. Egy szökkenéssel elfoglalta a helyet, és átvette a szót.

– Szerintem ez egy *bűntény!* Pont, mint tavaly Cseresznyeligetén. A bűnözők ki akarják rabolni a régi villákat és a szállót.

– De hát a szállodában nincsenek igazi műkincsek! A házakból sem tűntek el régi tárgyak, sőt, egyre több lett belőlük – tárta szét a karját Kitti, majd mindketten Bianka felé fordultak. A lány tanárnénisen felemelte a mutatóujját. Ám az nem derült ki, mire akarja figyelmeztetni őket, ekkor ugyanis megszólalt odalent

a csengő. Az ikrek kíváncsian kipillantottak a torony ablakán.

– Csak valami nő. Nagypához jött – mondta csalódottan Barnabás. Kitti is kinézett az utcára, de ő nem nevezte volna a vendéget „csak valami nőnek”. A kapu előtt nem más ácsorgott, mint a lány, akivel éjszaka összeütközött. Most is a könnyen felismerhető, kötött tarisznyája lógott a vállán, és ugyanazt a bő farmer-nadrágot viselte.

– Ő az ismeretlen nő, aki a sötét utcán lopakodott. Az egyetlen, aki meg se próbálta megmagyarázni, mit keresett odakint – makogta Kitti.

– Akkor találkozunk kell vele! – élénkült fel Barnabás, és már rohant is a csigalépcső felé. Kitti izgatottan, Bianka kicsit aggódva követte. Csakhogy elkéstek. Mire leértek, a nagypajuk már bevezette a lányt a régi dolgozószobájába, és becsukta az ajtót maguk után. Az ikrek nem mertek benyitni, Barnabás azonban rögtön tudta, mit kell tennie. Lehasalt a földre, majd a padló és az ajtó közötti résen hallgatózni kezdett. Kitti pár pillanatig habozott, aztán a kulcslyuknak nyomta a fülét.

– Ha nem jövünk rá, ki ő, és nem szerünk ellene bizonyítékokat, semmit sem tehetünk – hallotta a nagypapa hangját.

– Tudom. Félek, hogy túl késő lesz. A nagyszüleim háza... – válaszolta a nő.

– Nyitva tartom a szemem. És mások is. De te ne tegyél semmi ostobaságot – figyelmeztette őt az

ikrek nagypaja, majd széknycorgás és közeledő léptek zaja szűrődött ki az ajtón. Kitti és Barnabás egyszerre ugrottak hátra. Még épp időben, mert a következő pillanatban kilépett az előszobába a lány, és mögötte csoszogott a nagypapa is. A három barát zavarba jött, amiért rajtakapták őket, hogy a folyosón téblábolnak, de nagypapa és a vendége barátságosan fordult feléjük.

– Á, bemutatom az unokáimat, Biankát és Barnabást. Ő pedig a barátnőjük, Kitti.

– Sziasztok, Révai Rita vagyok. Itt lakom a szomszédotokban, és beugrottam pár szóra – intett a lány. Úgy tűnt, nem ismerte fel Kittit.

– Nahát! Azt hittem, hogy a szomszédban nem lakik senki – gyanakodott Barnabás.

– Tavaly valóban lakatlan volt a ház, de idén tavasszal ideköltözött Rita. Megörökölte a villát, és most a környék régi épületeiről írja a szakdolgozatát. Művészettörténésznek tanul – mesélte a nagypapa.

– A szecessziós villákat tanulmányozom – bólogtatt Rita, de Barnabást nem győzte meg. Amint a lány elment, azonnal a nagypajához fordult.

– Ki ez a nő? – faggatta.

– Most mondták. Egyetemista. Művészettörténész lesz. Nem figyeltél? – okoskodott Bianka, de a testvére leintette.

– Nem *téged* kérdeztelek, hanem nagypapát. Kitti látta Ritát. Éjszaka lopakodott a házak között.

A nagypapa, mint mindig, most is elmosolyodott az unokája izgatottságán, ám ez a mosoly kivételesen nem volt vidám, inkább keserű.

– Rita nem cselszövő. Csak aggódik.

– Miért aggódik, nagypapa? – kíváncsiskodott most már Bianka is.

A nagypapa megvakarta kopaszodó, ősz fejét.

– Végül is tudhattok róla ti is. Nem titok, mivel még mi sem jöttünk rá semmire – sóhajtotta, és elindult a konyhába. Töltött magának kávé, majd leült az asztalhoz. Az ikrek és Kitti letelepedtek vele szemben. Barnabás az asztalra könyökölt, és le sem vette a szemét a nagyapjáról, aki gondterhelten belefogott a beszámolóba.

– Szeretnénk megőrizni Királyföld szépségét és régi villáit. Csakhogy van egy építőcég, aki felvásárolja ezeket a régi épületeket, és lerombolja őket. Aztán új, ronda lakásokat épít a helyükre. Ezt akarjuk megakadályozni.

– És hogyan lehet ezt megakadályozni? – ámult Kitti.

– Ha egy házból műemlék lesz, többé nem lehet lerombolni vagy átalakítani. Ezért szeretnénk, ha minél több királyföldi villa műemlék lehetne. Sok szép épületünk már most is az, de vannak olyan házak, amikről csak a régi dokumentumokból tudhatók, hogyan néztek ki száz éve, és milyen fontos szerepet töltek be a környék történetében. Ezeket a házakat is szeretnénk műemlékké tenni, de ez nagyon hosszú folyamat, sok

hatósági vizsgálat, kutatás, dokumentum kell hozzá. És sajnos valaki megtudta, hogy mit tervezünk, és megelőzött minket. Gyorsan elkezdte megsemmisíteni a régi villák iratait.

– Ez szörnyű! – vetette közbe Kitti.

– Volt egy ház, ami száz éve vendéglőként működött. Sok híres ember is megfordult benne. Valaki megszerzte és megsemmisítette az épület dokumentumait. Mielőtt még kezdeményezhettük volna a műemlékké nyilvánítást, az építőcég megvásárolta, és lerombolta. Ti is láthatjátok a helyét. A Platánsor utca végén van.

– De hát akkor az építőcég a tettes! Tuti, hogy ők lopták el a ház dokumentumait – harsogta Barnabás.

– Mi is ezt gyanítjuk, de nem tudjuk bebizonyítani. A régi házak iratait olyan ember tünteti el, aki jól ismeri Királyföldet, és könnyen be tud jutni az épületekbe és a helytörténeti múzeumba. Egy királyföldi lakos, aki elárult minket, és szövetkezett az építőcéggel. De nem sikerült még kideríteni, ki ő. Csak egyetlen nyomot hagyott. Az ellopott iratok mappájára vagy dobozára eddig mindig rákarcolt egy nagy K betűt. Épp most mesélte nekem Rita, hogy tegnap éjjel a régi iskolaépület dokumentumai is eltűntek – sóhajtotta nagypapa.

– És ott is találtak K betűt? – tudakolta Kitti.

– Igen. Ha jól tudom, a fiókban, az iratok helyén nem maradt más, csak egy üres papír, rajta a K betűvel. Ma reggel átkutatta a helyiséget a rendőrség, de hiába. Fogalmuk sincs, hogyan jutott be a tolvaj. Semmi

árulkodót nem fedeztek fel. Csak a királyföldi egyesület talált a vitrinben, a régi iskolai kupák között egy oda nem illő porcelánmadarat. De azt a porcelánt már hónapokkal ezelőtt is odatehette valaki viccből. Soha senki nem nézte át alaposan a szobát, csak most, hogy a dokumentumok eltűntek. A régi iskola is szép, fontos ház volt egykor, és most azt is lerombolhatja majd a cég – ingatta a fejét a nagypapa.

– De miért nem jó az építőcégnak, ha műemlék lesz a házból? – kérdezte Bianka.

– A műemlék házat sokkal nehezebb felújítani. Több pénzbe kerül, és tovább is tart, mert mindenféle engedély és vizsgálat kell hozzá. Ennek az építőcégnak egyszerűbb, ha nem műemlék a ház, mert akkor lebonthatja, és a helyére sok lakást építhet több családnak. Így rengeteg pénzt nyerhet. Épp ezért egyre nehezebb megőrizni a régi, szép Királyföldet. Rita és mi, őslakosok arra törekszünk, hogy minél több villát megmentsünk.

– Szóval próbáljátok elkapni a tettest, aki eltünteti a házak iratait? – összegezte Barnabás.

– Elkapni? Dehogy! Ez nem a mi dolgunk, hanem a rendőrségé! Mi csak próbáljuk megőrizni a villák dokumentumait. És felhívjuk a lakosok figyelmét Királyföld szépségére. Mást nem tehetünk. És *ti* se tegyetek semmit! Hallottam, hogy tavaly felcsaptatok nyomozónak, de az ilyesmi veszélyes, és nagyon rosszul is elsülhet – oktatta őket a nagypapa.

Ám Kitti erre már alig figyelt. Lázasan járt az agya, és amint hármásban maradtak, az ikrekhez fordult.

– Most már mindent értek! A tettes az építőcéggel szövetkezett. Az igazgató az! Ő is építész. És a szállót is most újította fel.

– De nem lebontotta, hanem megszepítette – emlekeztette őt Bianka.

– Megvette a szállót, hogy a közelben legyen. Éjszaka a fák tetején figyel, mikor törhet be másokhoz, hogy ellopja a villák iratait – agyalt Kitti.

– És Gergő segít neki. Azért bujkál a bokrok mögött – tette hozzá sietve Barnabás.

– Lizi és Ferenc is ideköltöztek. Itt vettek házat, és felújítatják egy *céggel*, amivel szövetkezhetnek – jegyezte meg Bianka.

– Tegnap éjjel tüntették el a régi iskolaépület iratait. Akkor, amikor éjszaka odakint barangoltam. A tolvaj azok között van, akikkel találkoztam. Lizi, a szállodaigazgató, Gergő, Samu, Rita, Margitka, Lajos... Ki kell derítenünk, melyikük a tettes – ugrott fel Kitti.

Barnabás hevesen bólogatott. Ők rögtön megtalálták a közös hangot, de Bianka még mindig hezitált.

– Ne! Hallottátok, mit mondott nagypapa! Nem szabad beleütnünk az orrunkat.

– Nem lesz baj, Bianka! Ünnepelesen ígérem, hogy egyetlen házba sem törünk be – vigyorgott Barnabás, és feltartotta a kezét az esküre.

– Csak nyitva tartjuk a szemünket – bizonygatta Kitti is.

– Királyföld veszélyben van! Tennünk kell valamit! – kérlelte Barnabás.

– Ez volt a zenedoboz aljában is. *Őrizd meg, amit a zenedoboz rejt! Különben Királyföld bajba kerül!* – idézte szó szerint Kitti.

– Kár, hogy nem tudjuk, mit rejt – mérgelődött Barnabás.

– Azóta mindennap próbálom kinyitni a doboz fedelét, de nem megy – sóhajtott Kitti.

– De van egy nyomunk. A K betű. Nagyapa most mondta, hogy a tettes odakarcolta az ellopott papírok helyére. Vajon mit jelenthet? – tanakodott Barnabás.

– K mint Királyföld? Lehet, hogy ez egy fenyegetés! Azt üzeni a tolvaj, hogy Királyföld a markában van! – lendült bele a találgatásba Kitti.

– Vagy a tolvaj neve K-val kezdődik – tűnődött Bianka.

– Megvan! A zenedoboz fedelén is K. T. szerepel! Ez nem lehet véletlen! – csapott a homlokára Kitti.

– Akkor van egy betörőnk, aki képes észrevétlenül bejutni a házakba, és ellopja a dokumentumokat, meg furcsa, régi kacatokat rejt el – foglalta össze Barnabás.

– De miért karcol fel K betűt, és minek csempész mások otthonába tárgyakat? – kérdezte Bianka.

– Szerintem rájött, hogy nyomoznak utána, és szeretné összezavarni a lakókat. Vagy meg akarja mutatni,

milyen ügyes. Bebizonyítja, hogy hiába hagy hátra nyomokat, akkor sem kaphatják el őt. Vagy csak erre a K. T. nevű emberre akarja terelni a gyanút – töprengett Kitti.

– Hát nem tudom. Ez kicsit bonyolult – csóválta a fejét Bianka.

– Dehogy! Mi leleplezhetnénk a tettest! Vizsgáljuk át azokat a tárgyakat, amiket elvitt másokhoz. Mi van, ha mindegyikbe rejtett egy üzenetet vagy nyomot, mint a zenedoboz aljába? A régi iskolaépületben ott a porcelánmadár. Talán üreges, és belegyömösölt egy cetlit. És a varródobozban vagy az ékszeresládikában is lehet titkos fiók – sorolta lelkesen Barnabás.

– Erre már én is gondoltam! Olvastam egy könyvben, hogy vannak olyan ládák, amiknek dupla fenekük van – bólogott Kitti.

– *Most* ígértétek meg, hogy *nem* törünk be sehová! A porcelánmadár a régi iskolában van, az ékszeresládika az orvos házában, a varródoboz meg nagypapa barátjánál. Nem szerezhetjük meg őket. Ha beszöktök valahova, én... én... elmondok mindent nagyapának – fenyegetőzött Bianka.

Barnabás dühösen fordult felé, de Kittinek támadt egy mentőötlete.

– Az állóóra a szálló könyvtárában van. Én már próbáltam leszedni a hátlapját, de nem ment szerszám nélkül. Nézzük meg együtt! – indítványozta, és meg sem várva a testvérek válaszát elindult az ajtó felé.

Barnabás beszaladt a nagyapja dolgozószobájába a kisebb szerszámosládáért, és Kitti után iramodott. Bianka olyan tekintettel követte őket, mintha anyukaként akarna vigyázni a két rakoncátlan gyerekére. A szálóban azonban már ő is levetkőzte a fontoskodását, és átragadt rá Kittiék izgalma.

– A hátlapját vagy az alját kell leszerelni – járta körbe az asztalon terpeszkedő, angyalkás órát Barnabás, de hiába próbálta kilazítani a csavarokat, nem járt sikerrel.

– Van rajta egy kis kapu. Nézzétek! Olyan, mint a kakukkos órákon. Kinyílik, ha egészet üt az óra, és kiugrik belőle egy figura – mutatta Bianka.

– Itt voltam, amikor tegnap egy óra lett. Semmi sem történt – rázta a fejét Kitti.

– Talán elromlott – szontyolodott el Bianka.

– És mi van, ha azért nem nyílik ki, mert oda rejtettek valamit? – feszegette a fából készült kiskaput Barnabás.

– Nehogy eltörd! – rémült meg Bianka.

– A zenedoboznak volt egy tekerője, amit el kellett forgatnunk, és akkor kinyílt az alja. Lehet, hogy itt is ezt kell tennünk? Eltekerni a nagymutatót és a kismutatót? – morfondírozott Kitti.

– Hú, tényleg! Nagyon okos vagy – dicsérte Barnabás, és óvatosan elkezdte forgatni a nagymutatót.

– Tekerd el huszonnégyezer, mint a zenedoboz karját! – vezényelte Bianka, de Kitti közbeszólt.

– Ne huszonnégyezer, csak mindkét mutatót egyszer! Mert tizenkettő szám van rajta, és kétszer tizenkettő az huszonnégy. Lehet, hogy ez a megfejtés! Csak olyankor nyílik ki a kapu, ha tizenkettőt üt az óra! – reménykedett Kitti.

Barnabás engedelmeskedett. Először eltekerte a nagymutatót a 12-esre, majd a kismutatót is mellé állította. Egy pillanatig semmi sem történt, majd az óra kondult egyet. Kettőt. Hármat. Meg sem állt tizenkettőig. Kitti szíve ugyanerre a ritmusra dobbant tizenkettőt. Az utolsó dobbanásra az angyalkák közötti kiskapu kinyílt, és kiugrott belőle egy madárfigura. Kitti azonban nem a kakukkot figyelte, hanem a kapu mögül kikandikáló papírt. Remegő kézzel benyúlt érte, és kihúzta. Nem üzenet volt, hanem egy összehajtogatott kép. Fekete-fehér fotó, és a hátoldalán tollal írt felirat:

1922 nyara – K. T.

– Úúúú! Ez a kép százéves! – ámult Bianka.

– Durva! És ott van rajta a monogram! K. T. Tényleg a tettes hozta ide – ujjongott Barnabás.

Kitti azonban nem figyelt rájuk. Le sem vette a tekintetét a fotóról. Egy lány mosolygott rajta. Régi villa előtt állt, és hasonlított Kittire. Ő is sűrű, gubancos haját örökölt, csak kétoldalt hátrafésülte a füle mögé.

Még egy óriási anyajegy is volt a homlokán! Felszegte a fejét, és magabiztosan nézett a kamerába. Szép volt.

– Szerintetek hasonlítok rá? – kérdezte Kitti az ikrektől.

Bianka és Barnabás odahajoltak.

– Hát nem nagyon. Csak egy kicsit – hagyta rá Bianka.

– Talán – mondta szűkszavúan Barnabás.

– A villa a fontos a képen. De nem ismerem fel. Fogalmam sincs, melyik az... – csüggedt el Bianka.

– Akkor nyomozzuk ki! Tuti, hogy Királyföldön van. Lehet, hogy a tettes ebből a házból is el akarja lopni az iratokat, hogy lerombolhassák – törte a fejét hangosan Barnabás.

Kitti végre elszakadt a lány tekintetétől, de a fotót nem adta ki a kezéből. Szorosan fogta, miközben válaszolt az ikreknek.

– Ákos bá megígérte, hogy körbevisz Királyföldön, és mesél a régi házakról. Megkérjük, hogy menjünk el holnap. Nem áruljuk el neki, hogy kutatunk, de könnyebb lesz megtalálni a képen szereplő villát.

Az ikrek lelkesen bólogattak. Már Bianka sem akadémkoskodott. Ő is tudni akarta, mit jelentenek a felbukkanó tárgyak és a megtalált fotó. Mintha a tettes szándékosan hagyott volna nyomokat nekik. Hívta őket, hogy jöjjenek, és találjanak rá.

Képzeld, Enikő!

Ráakadtunk egy képre. Egy lányt ábrázol. Neki is nagyon sűrű és gubancos a haja, és van egy anyajegy az arcán, mégis tetszik. Szép.

Nem olyan, mint a tükörképem.

A tükörképemet nem szeretem. Megmutatja az összes hibámat.

De még a tükörképpennél is jobban zavarnak azok a Kittik, akiket mások szemében látok.

Maja, Renáta, Liza és Dorka szemében unalmasnak látszom.

Gergő szemében buta kiscsajnak látszom, akivel lehet viccelődni.

Bianka szemében kicsit szeleburdinak látszom.

Barnabás szemében talán... nem tudom, milyennek látszom.

Piroska néni szemében olyannak látszom, mint egy rendetlen kiskamasz, aki neveléssel megjavítható.

Anya szemében gyereknek látszom.

Apa szemében már nem is emlékszem, milyen Kitti él.

Az osztályfőnököm szemében én vagyok az a diák, aki TÚL nagyot mond.

Lizi szemében egy kócos, furcsa szerzet vagyok.

Bárcsak mindegyik hasonlítana arra, amilyenné változni szeretnék!

Kitalálnám a tökéletes Kittit, és mindenki szemébe odavarázsolnám. Vagy legalább egyvalaki szemébe.

Szerinted lehetséges?

Puszi: Kitti

ÁKOS BÁCSI BELELKESEDIK

Kitti felemelte a fekete-fehér fotót, és a fésülködőasztal tükrének támasztotta. Megpróbálta úgy hátrafésülni a haját, ahogy a képen a lány. Nagyon sokáig bajlódott vele, és az eredménnyel sem volt teljesen megelégedve, de nem maradt több ideje. Odakint megszólaltak és hetet kondultak a harangok. Ilyenkor kezdődött a szállóban a vacsoraidő. A földszinti teraszon megterítették a fehér abroszokkal és az aranszegélyes porcelánokkal, Samu konyhájából pedig ínycsiklandó illatok szálltak fel. Ákos bácsi és Piroska néni már leültek a fonott székekbe, és Kittit várták, aki táncos léptekkel közeledett feléjük.

– Sziasztok! Ide kell tolnunk még két széket. Meghívtam vacsira az ikreket. Az ő részüket én fizetem a zsebpénzemből, mert én is sokszor eszem náluk – újságolta Kitti.

– Ez igazán kedves tőled. De hol vannak? Kihűlnek az ételek – nézett körbe az éhes Ákos bácsi.

– Bármelyik percben itt lehetnek. Csak hazaszaladtak szólni vagy üzenetet hagyni a nagyapjuknak.

Neki nincs okostelefonja, és a vezetékesen nem érték el – fecsegett Kitti.

A Platánsor végén épp ekkor tűnt fel Bianka és Barnabás. Kitti boldogan eléjük szaladt. Úgy viselkedett, mint egy házigazda, aki otthon fogadja a vendégeit. Megmutatta nekik a helyüket, és izgatottan kérdezte, mit kérnek inni. A svédasztalról elhozta az üdítőskancsókat, és töltött nekik. Aznap spagetti, hal, rántott gomba, sült krumpli, párolt zöldség, epres sajtorta, meggy és vaníliapuding szerepelt a kínálatban. Barnabás és Ákos bácsi mindenkől vettek, és szinte versenyeztek, ki tud többet enni. Mire az epertortával és a pudinggal is végeztek, a nap megelégette a bámészkodást, és elbúcsúzott egy utolsó integető fénysugárral. A felhők rózsaszín és sárga ünneplőbe öltöztek. Samu kijött, és meggyújtotta az asztalokra helyezett mécseseket, Kitti pedig hátradőlt a párnás székében, és jóllakottan élvezte a nyári estét. Csak a szél zavarta. Az utóbbi egy évben mintha *állandóan* fűjt volna. Biztosan azért, hogy örökké kócosná tegye őt. Kitti dühösen ellökött egy tincset az arcából, majd a hasát simogató Ákos bácsira pillantott. Úgy érezte, elérkezett a megfelelő pillanat, hogy előhozakodjanak a tervükkel.

– Ákos bá... Igazából kérni szeretnénk tőled valamit – kezdte. – Ígérted, hogy körbevezetsz Királyföldön. Lehetne holnap? Jöhetnének az ikrek is? *Mindent* szeretnénk megnézni!

Ákos bácsinak felragyogott az arca.

– Hogyne-hogyne! Holnap amúgy is csak dél után dolgozom. Mi lenne, ha reggeli után indulnánk? A Mátyás-szobornál találkoznánk az ikrekkel, és ott kezdenénk? – vetette fel lelkesen.

Legalább olyan izgatottan várta a másnapot, mint Kitti és az ikrek. Azt persze nem sejtette, hogy ők nemcsak báméskodni szeretnének, hanem nyomozni is. Biztosra vette, hogy az unokahúga csak unatkozik. Másnap egy teleírt papírral fogadta őket az igazságos tekintetű Mátyás szobra előtt.

– Á, hát itt vagytok! Nos, mivel is kezdjem? – nézett a jegyzeteibe Ákos bácsi, majd megköszöri a torkát, és belefogott az idegenvezetésbe.

– Királyföld Mátyás királyról kapta a nevét. Állítólag ez a vidék volt Mátyás király egyik kedvenc vadászterülete. Erre volt a vadasparkja is, és a közelben szavazták meg, hogy az apja, Hunyadi János legyen az országunk kormányzója. Ugyanis Királyföld annak a híres mezőnek volt a része, ahol az országgyűléseket tartották. Itt választottak királyokat is! Olyankor nyolcvanezer ember tolongott a környéken. El tudjátok ezt képzelni? De ezen a tájon véres csatákat is vívtak. A föld alatt sok-sok sírban fekszenek a bátor katonák. Megütköztek a környéken Árpád és Szvatopluk fejedelem csapatai, és a közelben volt az a döntő ütközet, amiben Géza és László hercegek seregei összecsaptak Salamon király katonáival – mondta színpadiasan Ákos bácsi.

Kitti képzeletében megjelentek a kardot forgató vitézek, akik az életüket veszítették a csatákban. Hát nem lehetséges, hogy az ő szellemeik járnak itt éjszaka? Talán Samu is egy katona sírjából ásta ki a kardot, amit a sötétben vitt magával...

Kitti álmodozását Ákos bácsi szakította félbe, aki folytatta a történetmesélést.

– Kunkel Imre arra gondolt, hogy létrehoz itt egy nyaralóövezetet. Megvett a környék földesurától egy nagy darab földet, majd más gazdag polgárok is így tettek, és 1887-ben megalapították Királyföldet. Elkezdtek építeni a villáikat. A lakók utánozni akarták a nemeseket, akik nyaranta a vidéki birtokukra mentek pihenni. A polgárok felépítették piciben a saját kastélyaikat és parkjaikat nyárra. Itt volt a régi Park Szálló is, és tenispályák, tekepályák, az erdő végén pedig elegáns strandfürdő. Aztán 1918-tól innen indultak a repülők Bécsbe! – dicsekedett Ákos bácsi olyan büszkén, mint ha ő lett volna a pilótája az első Bécsbe szálló repülőnek. Közben elindultak a térről a jelenlegi szálló felé, és áthaladtak jó pár utcán. Ákos bácsi megállt egy-egy épület előtt, és felmutatott a díszítésekre.

– Ide egy sváb építész család költözött, ők nagyon sok villát építettek Királyföldön. A legtöbb ház legalább kétszintes volt. Az alagsorban lakott a kertész, a szakács és a szobalányok, és a konyhából étellifttel küldték fel a vacsorát az előkelő ebédlőbe. Amikor ideköltöztek, nagy mulatságot rendeztek. Felgyulladtak

a gázlámpák, és a zenekar muzsikájára hajnalig táncoltak a vendégek a teraszon. A díszes ólomüveg ablakokat az építész barátja, Róth Miksa készítette. Ez nagy szó ám! Az ő alkotásai vannak a Parlamentben, a Szent István-bazilikában, a Gresham-palotában és a Zeneakadémián is – lelkendezett Ákos bácsi, de Barnabás nem tudott elrejteni egy ásítást. Mindhárman ránéztek, Bianka rosszalóan, Kitti nevetve, Ákos bácsi azonban aggodalmasan. Egy percre se szeretne volna untatni a közönségét. Nagy lendülettel folytatta, amikor a templom elé értek.

– Tudjátok, hogyan gyűjtötték össze a pénzt a templom építésére? Rendeztek egy vicces kiállítást, és ki-sorsolták tombolán a kiállított tárgyakat, amik *nem is léteztek*. Olyanokat lehetett nyerni, mint a Noé bárkájából egy árbóc vagy Pandora szelencéje. Bizony-bizony. Rengeteg jótékonyági bált és mulatságot tartottak régen az emberek. Voltak Mátyás-lakomák, bálók – áradozott Ákos bácsi, épp akkor, amikor a szálló elé visszaértek. – És itt vagyunk a Platánsoron. Ezeket a nagy platánfákat már vagy százharminc éve ültették! Végignézték Királyföld eddigi életét. Láttak mindenkit, aki itt lakott. Vajon mi mindenről tudnának mesélni nekünk? Milyen titkokat őriznek? – lendítette a magasba színpadiasan a kezét Ákos bácsi. – A múlt mindenhol körbevesz minket. Ha visszatekintünk, megismerhetünk izgalmas történeteket, és néha hasznosakat is. Bizony, hasznosakat! Mert amit ma nem

értünk, és nem tudunk megoldani, azt megérthetjük és megoldhatjuk, ha megismerjük a múltunkat – bölcselkedett Ákos bácsi, majd egy széles mosollyal zárta a történelemóráját.

Kitti lelkesen tapsolt. Az illedelmes Bianka szintén összeütögte a tenyerét, majd oldalba bökte Barnabást, aki viszont majdnem bebizonyította, hogy állva is lehet szundikálni.

– Nos, remélem, tetszett. Nekem rohannom kell. Délután vár egy ügyfelem, de ti még nyugodtan nézelődjétek – búcsúzott a tapstól megrészegült Ákos bácsi, majd eltűnt a szállóban. Barnabás csak ezt várta, és csalódottan felsóhajtott.

– Hát ez *semmire* se volt jó! Egy percig sem beszélt rejtélyekről vagy lerombolt villákról – morgolódt.

– Nekem tetszett. Nem tudhatod, melyik történet lesz hasznos – oktatta ki azonnal Bianka. Kitti, aki nagyon szeretne Ákos bácsit és a történeteit, hálásan nézett a lányra.

– Igen, Ákos bá *igenis* sok érdekeset mondott – védte.

– Jó-jó. Csak azt hittem, valami olyasmit is megtudunk, ami elvezet a tetteshez, aki ellopja a házak iratait. Vagy legalább elmehettünk volna izgalmas házakhoz, mint a víztorony, amiben laknak – védekezett a fiú.

– Egy víztorony, amiben emberek élnek? Úgy érted, konyha, fürdő, meg minden van benne? – kapta fel a fejét csodálkozva Kitti.

– Nincs messze. Elugorhatunk oda ebéd előtt, és megmutatom – felelte készségesen Barnabás, hogy megbékítse a lányokat.

Kitti bólogatott, és máris elindultak a szemközti utca irányába. A víztorony egy kert közepén, a fák sűrűjében nyújtózkodott az ég felé.

– Gyönyörű lehet fentről a kilátás! Biztosan az a nappali – kiáltotta Kitti.

– Hát elég sokat kell a lakóknak lépcsőzni. Nehéz lehet takarítani – morfondírozott a gyakorlatias Bianka.

– Szerintem király lakás. Egyszer én is ilyen házat akarok venni magamnak. Egy vonatvagont vagy tornyot, amit berendezek – vágyakozott Barnabás.

– Egy vártoronyban én is élnék – álmodozott Kitti.

– Én új házat szeretnék nagy ablakkal – vallotta be Bianka, és ahogy visszaindultak, mindhárman mesélni kezdték, hol akarnak majd lakni. Csak akkor torpantak meg, amikor az egyik kerítés alól eléjük szaladt a macskájuk, Nefelejcs.

– Nahát! Milyen messzire eljöttél elénk! – kiáltotta Barnabás, és lehajolt, hogy megsimogassa. Kitti is le-guggolt, csakhogy éppen ekkor elvágtatott egy autó az úton, és a macska megrémült. Visszaiszkolt a kerítés mögé. Kitti utánafutott, és benézett az elvadult kertbe. A bokrok olyan hatalmasra nőttek, hogy szinte teljesen eltakarták a romos épületet, a falakra és a megroggyant tetőre pedig felkúszott a borostyán. Kitti megborzongott. Úgy érezte, mintha az épület hívná. Szerette

volna közelebből is megnézni. De nem csak az épület szólongatta. Nefelejcs is keserves nyávogásba fogott valahol a gaz mélyén.

– Lehet, hogy bajba került... Beleesett egy gödörbe, vagy beakadt valamibe a lába – aggodalmaskodott Bianka.

Barnabás a rácsos kerítést méregette.

– Nem tudjuk megmászni. Nagyon magas. Nincs mibe kapaszkodni, és a teteje szúrós.

Biankát, aki máskor minden rémisztőtől visszariadt, most nem lehetett eltántorítani attól, hogy Nefelejcs segítségére siessen.

– Még mindig hallom a nyávogását. Ez egy lakatlan ház. Ha mi nem jutunk be, más se tudja kimenteni – tördelte a kezét.

– Akkor kitalálunk valamit, hogy bejussunk – ígérte Barnabás, és máris olyan bizakodóan nézett körbe, mintha bármelyik fa tövében várná őket egy létra. Kitti elindult a kerítés mentén, és talált egy rést, amin hason csúszva beférhetnek.

– Gyertek ide! Mi lenne, ha itt kúsznánk be? – mutatta a kerítés alján a lyukat.

Barnabás megvizsgálta az eltört rácsot, és kételkedve pillantott fel Biankára. Kizártnak tartotta, hogy a lány majd a tiszta ruhájában a földre veti magát. Csakhogy bármit is hitt, tévedett. Bianka akadékoskodás és gondolkodás nélkül letérdelt a járdára, majd óvatosan át-dugta a fejét a résen. Aztán hasra feküdt, és egy gyors

mozdulattal átcusszant a túloldalra. Kitti izgatottan összenézett Barnabással, majd ő is lehasalt a földre. Egy rémisztő percig azt hitte, hogy beragadt a résbe, a haja ugyanis beleakadt a törött kerítés rácsába, és nem engedte tovább. Bianka azonban mellette termett, és kiszabadította a tincseit, majd megfogta a karját, és áthúzta őt a kertbe. Barnabás követte őket, és a térdig érő gazban botladozva elindultak a keserves nyávo-gás irányába. Nefelejcs az épület teraszán, a kőkorlát oszlopai közé ragadva küszködött. Elülső mancsaival kaparászta a köveket, de ezzel nem tudta kiszabadítani magát. Bianka egy sikkantással odaszökkent, és óva-tosan kiemelte.

– Biztosan lecsúszott a korlátról. Nem sérült meg – emelte a magasba a foltos cicát, aki hálásan nyalogatta a kezét. Kitti közben már a régi épületet vizslatta. Az ajtaját letépték, az ablakait betörték, és a párkányok alatt csíkokban átnedvesedett a fal, mintha a ház éj-szakánként sírt volna. Kitti nem tudta megállni, hogy ne lépjen be az ajtón. Odabent homály és por fogadta. A sarkokban sosem látott méretű pókhálók lógtak, a bútorok eltűntek, de a sárga rózsás tapéta még né-hol felismerhető maradt. Kittit kirázta a hideg. Úgy érezte, itt *tényleg* szellemek tanyáznak. Képzletben látta a fehér kötényes, kontyos szobalányt, ahogy nagy tálcával elhalad a folyosón. Álmodozva forgott az üres szobában, de ekkor belerúgott egy szemétkupacba, és Bianka sikolyát hallotta.

– Vigyázz! Éles!

Kitti kétségbeesve próbált irányt változtatni, hogy bele ne lépjen a törött üvegbe. Barnabás a semmiből ott termett, megragadta a kezét, és elhúzta. Kitti képzeletéből rögtön eltűntek a szobalányok. Most már nem látott mást, *csak* Barnabást. Hihetetlenül melege lett, mintha tábortűz mellett ücsörögne. Gyorsan visszanyerte az egyensúlyát, és hátrébb lépett, majd makogott valamit, ami úgy hangzott, hogy:

– Ömköszönöm.

Lázasan kereste, mire terelje az ikrek figyelmét, és észre is vette a kupacot, ami a bajt okozta. A lába előtt színes, törött üvegdarabkák feküdtek.

– Hát ez meg mi? – nyögte, csak hogy mondjon valamit, és leguggolt a kupac elé, hogy ne látszódjon a piros arca.

– Ólomüveg. Talán ezt is az a Róth Miksa készítette, akiről Ákos bácsi mesélt – ámuldozott Bianka.

– Furcsa – mondta Barnabás, akinek szintén piros volt az arca és a füle.

– Mi furcsa? – kérdezte Kitti.

– Hogy a törött üvegek nem olyan porosak, mint minden más. Annyira tiszták, mintha most hozták volna ide őket.

– Ki hozta volna? Valaki erre járt, bemászott a kerítés alatt, mint mi, csak hogy itt hagyjon pár darab... – kezdte gúnyosan Bianka, de a mondat végét elharapta. Csak most döbrent rá, hogy ez lehetséges.

Hiszen a többi házban is felbukkantak régi tárgyak. Kitti ugyanerre gondolt.

– Itt is járt a tettes, aki mindenhová idegen dolgokat hord – suttopta, mintha hirtelen attól félne, hogy valaki kihallgatja.

– De ez más... Ebbe nem lehet elrejteni semmit. Csak üvegdarabok – ráncolta a homlokát Barnabás.

– Talán olyanok, mint a kirakó. Ha helyesen egymás mellé tesszük őket, kiadnak egy képet – reménykedett Kitti.

– Vigyázz! Meg ne vágd magad! – anyáskodott Bianka, de ő se tudta visszafogni magát. Óvatosan felvett egy lila darabkát. Kitti és Barnabás követte a példáját. Mindhárman megfélelkedtek a pókhálóról, a porról és a hideg kőpadlóról. A földön ülve elmerülten raskogatták egymás mellé az üvegdarabokat. Nem vették észre, mennyi idő telt el, a korgó gyomrukra ügyet sem vetettek, csak a hatalmas ablakkép érdekelte őket, amit sikerült szinte hiánytalanul kirakni.

– Ez egy szőlőskert – szontyolodott el Barnabás, akinek a hangja elárulta, hogy valami sokkal rémisztőbb vagy izgalmasabb képre számított. Kitti nem akarta bevallani, de ő is csalódott. Bianka azonban cseppet sem tűnt elégedetlennek. Úgy bólogatott az ólomüveggép felett, mintha egy ötös témazáró dolgot volna.

– Minek örülsz ennyire? – vont fel a szemöldökét Barnabás.

– Hát ti nem vettétek észre? – fordult feléjük meglepetten Bianka.

– Mit? – kérdezte Barnabás.

– A térképet! Ez itt Királyföld – mutatott Bianka a képre, de Barnabás és Kitti még mindig értetlenkedve meredtek rá.

– Az indák és a kacskaringós vonalak az utcák. Felismerem őket. Ez itt a Platánsor utca, ez meg a Gesztenyefasor utca. A zöld szőlőszemek pedig a házak – magyarázta.

Kitti körbejárta a földön heverő üveggépet, és ahogy sétált, a szőlőindák kirajzolták Királyföld tereit és utcáit. Tényleg egy térkép volt!

– De mit jelentenek a lila szőlőszemek? Kevés van belőlük – töprengett hangosan.

Bianka követte a tekintetét, és eltátotta a száját.

– Tényleg! Az egyik lila szem a szálló helyén van, ahol te laksz. A másik nagypapa barátjának a háza. A harmadik az orvosé. A negyedik a régi iskolaépület. Akkor ezek... – akadt el Bianka, és a mondatot Barnabás fejezte be:

– Azok a helyek, ahová a tettes elvitt egy idegen tárgyat.

– És hol a következő lila szőlőszem? – hajolt a kép felé Bianka, de elakadt a szava. Barnabás mellé lépett, de ő sem mukkant meg. Akkor már Kittiben is feltámadt a gyanú, és az ikrek feje fölött a következő vöröslila szőlőszemre meredt. Azonnal megértette,

miért nem találják az ikrek a szavakat. A lila pötty a nagyapjuk házát jelölte.

– Ez... ez... a ti... – makogta Kitti, Barnabás pedig bólintott.

– Igen. Nagyapa otthona. A következő célpont. Lehet, hogy már ma éjjel eljön a tettes, hogy becsempésszen egy idegen, régi cuccot, és akkor mi...

– ELKAPJUK – mondták egyszerre mindhárman.

Kitti

Képzeljétek! Nyomozunk!!!
Emlékeztek, h tavaly elkaptam
egy tolvajt?
Idén is leleplezek egy bűnözőt 😏
Az itteni barátaim segítenek.
Titokzatos tárgyakat
találunk mindenütt, mint ez az
ólomüveg kép.
Nézzétek!
Térkép Királyföldről. Elárulja
a tettes útvonalát.

Liza

Ó!! De szép szőlős kép 😊

Dorka

ÉN nem értem. MI VAN???

Hol találtátok a szőlős képet?

H kapjátok el a tettest?

Renáta

Szerintem Kitti fantáziája
megint elszabadult. Mindenki
fedezékbe! 😁

Kitti elkezdte bepötyögni a választ, miért van veszélyben Királyföld, és hogyan tűnnek el a villák iratai, de Renáta és Liza megelőzte.

Renáta

Pont ilyen üvegablakos díszletünk van
a Rómeó és Júliában!
Nagy siker volt az előadás! A közönség
ÁLLVA TAPSOLT.

Dorka

De jó! Grat!

Liza

Nekem is van hírem 😊

Mire Kitti megosztotta a maga magyarázatát, Liza képe is ott villogott a kijelzőn. Alexszel szelfiztek egy pláza bejáratában.

Renáta

HÚÚÚÚ! Lizaaa!

Dorka

Mesélj, Liza! Összejöttetek?

Liza

Renáta

Mindent tudni akarok!!!

Dorka

Éniséniséni!

Nyolcadik fejezet

A LISZTES SZOBA REJTÉLYE

Kitti úgy érezte, láthatatlanná vált. Bármit írt a közös csoportjukba, az osztálytársnői már csak Lizának válaszoltak. Ő is megnézte Liza és Alex közös szelfijét, amin a lány őzikeszemmel, tökéletesen egyenes hajjal és babaarccal mosolygott a kamerába.

Miért van az, hogy mindig *csak* azokra figyelnek, akik *nagyon* szépek? Ha úgy néznék ki, mint Liza, izgalmasabb lenne, amit mesélek? – töprengett Kitti, ahogy zsebre vágta a telefonját, és elindult az ikekhez, hogy náluk töltsse az estét. Piroska néni megengedte, hogy ott aludjon. A nap is kezdett már lefekvéshez készülődni, búcsúzásként a levelek és Kitti hajszálai integettek neki a szélben. Kitti dühösen a füle mögé tűrt két tincset, és éppen leszaladt a szálló teraszáról, amikor majdnem beleütközött a csókot váltó Ritába és Samuba. A szakács olyan boldogan pislogott a barátnőjére, hogy észre sem vette Kittit. Ritának azonban rögtön feltűnt, hogy társaságuk akadt. Elengedte Samu kezét, és hátrébb lépett.

– Szia, Kitti! Így hívnak, ugye?

– Aha. Nem akartam zavarni... Az ikekhez megyek – felelte sietősen Kitti.

– Semmi gond. Én is csak beugrottam Samuhoz. Épp hazafelé tartok, mehetünk együtt a Gesztenyefasor utcába – ajánlotta Rita. Intett Samunak, majd Kitti mellé lépett, és rögtön beszélni kezdett.

– Ezek szerint a hotelben laksz? Hogy tetszik Királyföld? Ugye, hogy csodálatos?

Kitti oldalra sandított, és arra gondolt, hogy ha már így alakult, alaposan kikérdezi Ritát. Nem is keresett bevezetőt, hanem rögtön a lényegre tért.

– Az ikrek nagyapja elmondta, hogy a királyföldi villák veszélyben vannak – kezdte bátran.

Ritának elkerekedett a szeme.

– Hááát... igen. De miért érdekel ez téged?

– Mert tetszenek a házak. Nem akarom, hogy lebontsák őket. Akkor sem, ha már öregek és romosak. Te is meg akarod menteni őket? – faggatózott Kitti, Rita azonban megtorpant egy nagy fa előtt, és elterelte a figyelmét.

– Én mindent szeretnék megmenteni, ami régi. Nézd ezt a platánfát! Több mint százéves. Hatalmas és gyönyörű. Mégsem áll meg senki, hogy megbámulja. Amikor meglátom, mindig az jut eszembe, hogy vajon mi történne, ha csak ez az egy platánfa lenne a világon. Akkor bezzeg *mindenki* észrevenné, milyen szép. Tömegek utaznának hozzá, köré gyülnének, és csodálnák, fotóznák egész nap. Nem tudnának betelni vele. De most senkinek sem tűnik fel, mennyire különleges.

Kitti gyanakodva méregette Ritát. Nem tudta eldönteni, hogy mit akar. Vajon csak azért beszél ilyen miről, hogy félrevezesse őt? Vagy más oka van rá? Próbálta Rita szemével nézni a fát. Tényleg szép volt. Mintha az ágai azért nyújtózkodtak volna, hogy még egy utolsó simogatást kapjanak a naptól. A levelei a fénysugarak és az árnyékok miatt ezerféle színben ringatóztak.

– Ilyenkor a legjobb, amikor már sok az árnyék. Észrevetted, hogy az árnyékok minden évszakban és hónapban mások? És azt, hogy a levelek zöldje is változik? Egészen más a színük áprilisban, májusban vagy augusztusban – folytatta ábrándozva Rita, és Kitti hirtelen tudta, hogy Rita olyan, mint ő. Pedig sokkal idősebb volt nála. Legalább tíz vagy tizenöt évvel.

– Igen. Nekem a nyár a kedvencem. Meg az ősz. Akkor a legszebbek a levelek! – vallotta be Kitti.

– Nekem is az ősz a kedvencem! A régi házakat meg azért imádom, mert tele vannak történetekkel és titkokkal. Minden, ami történt velük, nyomot hagyott rajtuk. Ha nem is tudnak beszélni, de megismerhetjük őket – áradozott Rita.

– És *te* meg tudod fejteni a régi platánfák és házak titkát? – kíváncsiskodott Kitti. Rita megrázta a fejét.

– Á, még nem. Majd talán egyszer. Ezért is tanulok művészettörténetet. Főleg az építészet érdekel, meg a kertek – avatta a bizalmába Rita, miközben folytatták az útjukat. Kitti csalódottan látta, hogy meg is

érkeztek a Gesztenyefasor utcába. Nagyon érdekesnek találta Ritát, és még szívesen faggatta volna, de a lány már a táskájában kotorászott, és elővette a kulcsát.

– Szia, Kitti! Szép estét neked! – búcsúzott a küszöbön, és Kitti már nem tudott több kérdést feltenni. Pár pillanatig még utánabámult, aztán nyílt az ikrek ajtaja, és kifutott elé Barnabás.

– De jó, hogy megjöttél! Bianka már nagyon izgatott. Fent van a toronyszobában, és az örületbe kerget. Aggódik az éjszaka miatt – hadarta a fiú, és azonnal betelerelte a házukba Kittit.

Bianka valóban a toronyszobában rózta a köröket. Nem volt hajlandó leülni. Csak sétált körbe-körbe, és Kitti megszedült, ahogy követte a tekintetével.

– Nyugi, hugi! Így nem jutunk semmire! – szólt rá Barnabás.

– Azért jöttem, hogy segítsek. Együtt nincs mitől tartanunk! Hárman simán elkapjuk a tettet! – bátorította őt Kitti is.

– Vagy *megint* ő kap el minket, mint a szálló alagsorában – tördelte a kezét Bianka, és továbbra sem lassított, mintha elhatározta volna, hogy legyalogolja a maratont a tíz négyzetméteres kerek toronyszobában.

– Felkészülünk, mire ideér! Most sokkal többet tudunk róla – bizakodott Barnabás.

– Ugyan már! *Semmit* sem tudunk – legyintett Bianka.

– De igen! Tudjuk, hogy a térkép szerint halad – emlékeztette őt Barnabás.

– Ez kevés! – sóhajtotta Bianka, és begyorsított. Majdnem orra bukkott Nefelejcsben. A macska szintén az apró helyiségben tekergett. Barnabás gyorsan felkapta az ölébe, és reménykedve Kittire nézett. Kittit ez a tekintet teljesen felvillanyozta. Olyan jó érzés volt, hogy valaki számít rá, és tőle kér segítséget. Rögtön támadt is egy ötlete.

– Gyűjtsük össze, amit eddig kinyomoztunk! Ha mindent leírunk, könnyebb lesz tervet szőni.

– Szuper vagy! – dicsérte Barnabás.

Bianka, aki szeretett mindent aprólékosan megtervezni, szintén bólintott. Végre irányt változtatott. A lépcső felé rohant, és futtában odakiáltotta Kittinek.

– Hozok papírt és ceruzát!

Olyan szélesebesen szaladt, hogy fél perc múlva már vissza is ért. Kezében meglengette az írólapokat, és letette őket a kerek aszatra. Kitti átvette tőle a ceruzát, és fontoskodva a papírok fölé hajolt. A szíve majd kiugrott a helyéről, de nem a félelemtől, hanem az örömtől, hogy terveket kovácsolhat a barátaival.

– Először írjuk össze a gyanúsítottakat! – vezényelte, és úgy lengette a ceruzát, mintha karmesterpálca lenne.

– Akkor lopták el a régi iskolaépület iratait, amikor te éjszaka mászkáltál az utcán. Akikkel találkoztál,

azoknak nincs alibijük. Bármelyikük lehet tettes – spekulált Barnabás.

– Igen. *Láthattam* a bűnözőt – borzongott meg Kitti.

– Szerintem Gergő vagy az apja a tolvaj – csapott le a kedvenc gyanúsítottjaira Barnabás.

– Lizi és Ferenc, Margitka és Lajos meg Rita és Samu is az utcán voltak. Velük is összefutott Kitti – emlékeztette őket Bianka.

– Találkoztam ma Ritával. Ő Samu barátnője. Szerintem csak egymással randiztak aznap éjszaka – mesélte Kitti.

– Biztos? – húzta fel a szemöldökét Barnabás.

– Láttam ma csókolózni őket – pirult el Kitti.

– De a szakács egy kardot vitt a kezében. Az miért volt nála, ha randizott? – gyanakodott Bianka.

– Hercegnek öltözött, hogy Rita belezúgjon – viccelődött Barnabás.

– Rita nagyon kedves. Szereti a régi házakat. Ő nem lehet a tettes – bizonygatta Kitti.

– Mégis az utcán lopakodott. Te is mondtad – tűnődött Bianka.

– Akkor négy gyanús párunk van – egyezett bele Kitti, és felírta a neveket:

1. *A szállodaigazgató és Gergő*

2. *Lizi és Ferenc*

3. *Margitka és Lajos*

4. *Rita és Samu*

– És hat régi tárgyról tudunk eddig – mutatta fel hat ujját Barnabás, Kitti pedig folytatta a jegyzetelést:

1. *A zenedoboz, benne egy üzenettel és a K. T. monogrammal – a Park Szállóban*

2. *Az óra, benne egy fotóval egy villáról, K. T. monogrammal – a Park Szállóban*

3. *A varrodoboz – nagypapa barátjánál*

4. *Az ékszerdoboz – Királyföld orvosánál*

5. *A porcelánmadár – a régi iskolában*

6. *Az ólomüvegkép, ami Királyföld térképét mintázza – egy romos házban*

– Kész! – csapta össze a tenyerét Barnabás.

– És hogyan kapjuk el a tettest? – nyugtalankodott Bianka.

– Szerintem most is éjjel fog betörni, hogy becsempésszen egy furcsa tárgyat a házatokba. Örködjünk! Akkor megnézhetjük, ki ő – reménykedett Kitti.

– Eddig minden tárgyat egy dolgozószobában vagy egy könyvtárszobában találtak meg. Nagypának a dolgozószobája tele van régi bútorral. Oda fog betörni a tettes, hogy elrejtse a holmiját – érvelt Barnabás.

– Akkor zárjuk be a dolgozószoba ablakát, hogy kívülről ne juthasson be. Aztán álljunk őrt a folyosón és a bejáratnál, hogy láthassuk, ha jön! – tanácsolta Kitti.

– És ha mégis kicselez minket? Eddig sosem hagyott nyomott, és a zárt ablakok se tartották vissza – aggodalmaskodott Bianka.

– Múltkor néztem egy filmet, amiben homokkal szórták fel a padlót, hogy felismerjék a betörő lábnyomát. Így tudták őt azonosítani. Mi is kipróbáljuk? Ha nem is látnánk őt, de a lábnyomából rájönnénk, hol jutott be a szobába, és milyen cipőt hord – javasolta Barnabás.

– Azta! Ez *nagyon* tetszik! – ámult Kitti.

– Nekem nagyon *nem* tetszik. A homok piszkos. Fúj! – morgolódott azonnal Bianka.

– Akkor keressünk mást! Mondjuk, lisztet – egyezkedett Barnabás.

– *Komolyan* tele akarod szórni nagyapa dolgozószobáját *liszttel*? – mennydörögte Bianka.

– Csak a padlót. Megvárjuk, amíg nagyapa lefekszik, és rásöpörjük a lisztet a földre. Ha az örökdéssel nem sikerül elkapni a tettest, reggel lefotózzuk a lisztben a lábnyomát, és utána feltakarítunk – vázolta a tervét Barnabás.

– Én is segítek. Minden tiszta lesz – ígérte Kitti.

Bianka Kitti esdeklő arcába nézett, és nagy nehezen megvonta a vállát.

– Hááát jó – adta be a derekát.

Az este további része olyan gyorsan elillant, mintha egyetlen perc lett volna. Kittiék elbúcsúztak az aludni téror nagypapától, majd Bianka szobájában filmeztek

éjfélíg. Amikor tizenkettőt ütött az óra, és odakint megkondult egy harang, lábujjhegyen kisettenkedtek a konyhába, és megkeresték a lisztesbödönt.

– Ez nem sok. Elég lesz az egész szobára? – nézett a dobozba Barnabás.

– Ne aggódj! Találtam még két bontatlan csomagot a kamrában – lépett mellé suttogva Bianka.

– Én hozom a seprűt – szorongatta a partvist Kitti.

– Akkor gyérünk! – adta ki az utasítást Barnabás, és átvágtak a folyosón. Ha valaki meglátta volna őket a sötétben, biztosan nagyon meglepődik. A furcsa sort Barnabás vezette kezében a lisztesbödönnel, mögötte haladt Bianka két bontatlan, „Nagyi csodás lisztje” feliratú csomaggal, majd Kitti következett egy zöld nyelvű seprűt lóbálva. A menetet Nefelejcs zárta hangtalan, puha lépteivel. A dolgozószobában csak egy pillanatra kapcsoltak villanyt, amíg Kitti lefotózta a szoba jelenlegi berendezését, hogy másnap könnyebben észrevegyék, változott-e valami. Utána már csak a telefonjaikkal világítottak. Barnabás nagy élvezettel szórta a padlóra a lisztet, Kitti pedig egyenletesre és simára söpörte. Bianka szenvedő tekintettel figyelte őket.

– Kész! Az ablakot bezártam – mondta összeesküvőhangján Barnabás.

– Menjetek az ajtóig, hogy a ti lábnyomaitokat is eltüntethessem! – dirigált Kitti.

Bianka és Barnabás engedelmeskedtek, Kitti pedig hátrálva elindult a seprűvel a küszöbig, hogy a saját

lábnyomait is elsimíthassa. Amikor végzett, Barnabás becsukta az ajtót.

– És most mi lesz? – kérdezte Bianka.

– Szemmel tartjuk a földszintet – súgta Kitti.

– Én leszek a bejárati ajtónál. Ha valaki betör, azonnal észreveszem, ki az – lovagiaskodott Barnabás.

– Én majd a dolgozószoba előtt figyelem a folyosót – ajánlotta Kitti.

– Bianka, te pedig az emeleti lépcsőn ülj le! Onnan észreveszed, ha nagyapa felébredne, és le akarna jönni a földszintre – indítványozta Barnabás.

– És mit csinálunk, ha a tettesnél fegyver lesz? – rémüldözött Bianka.

– Fellármázzuk a házat meg az utcát – mondta Kitti.

– Nem fog megtámadni. Eddig se bántott senkit. Azzal leleplezné magát, és azonnal börtönbe jutna – nyugtatta a testvérét Barnabás.

Bianka azonban még akkor is reszketett, amikor a telefonja fényénél felbaktatott a lépcsőn. Barnabás is elfoglalta az őrhelyét a bejárati ajtónál, Kitti pedig egyedül maradt a dolgozószoba előtt. A szomszédos kamrába húzódott be, és onnan figyelte a folyosót. Várta, hogy meghallja a betolakodó lépteit. A tenyere izzadt, és még pislogni se mert, nehogy lemaradjon valamiről. Csakhogy nem történt semmi, és kezdett elfáradni az ácsorgásban. Talált egy zsámolyt a befőttesüvegekkel megrakott polc előtt. Az ajtóhoz húzta, és leült rá. A hátát a falnak vetette, és egyre nagyobbakat

ásított. Most bezzeg csigalassúsággal teltek a percek. Mintha az idő is mély álomba merült volna. Az órák mutatói elfelejtettek továbbhaladni. Kitti a füle mellett zümmögést hallott. Egy szúnyog jutott be a kamrába, és most a feje körül repkedett, hogy idegesítse. Ő azonban továbbra is kitartott, és nem vette le a tekintetét a folyosóról. A gondolatai eközben szabadon szárnyaltak. Képzletben újraélte a Ritával folytatott beszélgetést, találgatta, kit fognak ma éjjel elkapni, majd megfogalmazta, mit fog írni Enikőnek. Számptalan levélötletet kigondolt, mire a folyosó világosodni kezdett. Hajnalodott, a házba pedig egész eddig senki sem próbált bejutni. Kitti csalódottan felállt a székről, és nagyot nyújtózott, majd kilépett a rejtkehelyéről. Nem volt már szükség arra, hogy a telefonjával világítson. Így is jól látta a közeledő Barnabást, akinek mozgott a szája.

– Semmit sem láttam – tátogta.

– Itt sem történt semmi – sóhajtott Kitti.

– Hát Bianka? – nézett a lépcső irányába Barnabás.

A testvére a padlón szundikált egy leterített pokrócon. Kitti halkán elindult felé, és megérintette a vállát. Bianka azonnal kinyitotta a szemét.

– Mi az? Baj van? Itt a betörő? – kérdezte fojtott hangon, Barnabás azonban megrázta a fejét.

– Nyugi. Már öt óra van, és nem jött el.

– Akkor mégsem kellett volna teleszórni liszttel a szobát – sopánkodott Bianka, aki rögtön a takarításra gondolt, amint biztonságban érezte magát.

– Várj csak! Lehet, hogy a tettes a dolgozószoba ablakát nyitotta ki valahogy, és ott mászott be – találgatta Barnabás, és máris az ajtónál termett. Nagyon nyelt, ahogy lenyomta a kilincset, majd óvatosan bekukucskált.

– Na! Látsz valamit? – türelmetlenkedett Kitti, aki lábujjhegyen nyújtózkodott mögötte. Barnabás azonban nem felelt azonnal. Helyette kitérte az ajtót, és felkiáltott.

– Aztaaa! Nézzétek!

Kitti odanézett, amerre Barnabás mutatott. A szoba közepén, az asztalon egy régi, aranyozott könyv feküdt. Körülötte szanaszét heverték az írólapok és a tollak. A földön azonban egyetlen lábnyom sem volt. A liszt érintetlenül fehérlett a padlón!

– Ezt nem értem – hajolt be a küszöbön Barnabás.

Ekkor mindhárman nyávogást hallottak, és felkapták a fejüket. A magasban, az irattartó polc tetején, két doboz között Nefelejcs ücsörgött. Épp kinyújtózott, mint aki most ébredt az alvásból.

– Ne már! Nefelejcs tegnap utánunk jött, és bent éjszakázott a dolgozószobában. Mindent elrontott – füstölgött Barnabás.

– Ő semmiről se tehet. Tudod, hogy ez a kedvenc alvóhelye. Amióta itt lakunk, mindig a dolgozószoba polcán alszik. És nem rontott el semmit. Meg tudunk különböztetni egy emberi lábnyomot egy macskáétól – legyintett Bianka, és kitérte a karját. Nefelejcs csak erre

várt. Egyik polcról a másikra ugrott, majd le a küszöbre. Dorombolva simult Bianka lábához. A polcok alatt valóban látszódtak a mancsnyomok, emberi lábnyomot azonban továbbra sem találtak sehol. Barnabás most már nem bírta tovább, és bement a szobába. A lisztben azonnal kirajzolódtak a léptei. Egyenesen az ablakhoz sétált, és ellenőrizte.

– Zárva van. Itt nem jöhetett be senki. És idegen lábnyom sincs az ablak alatt. Csak az enyémekek – kesergett.

– Akkor hogyan került az a könyv a nagyapád asztalára? Tegnap még nem volt ott – értetlenkedett Kitti, és előkereste a telefonján a tegnap éjjel készült képeket.

– Látjátok! Lefotóztam az íróasztalt. Csak papírok és tollak voltak rajta – bizonygatta.

– A bejárati ajtón senki sem juthatott be. Végig őrködtem – vakarta a fejét Barnabás.

– A folyosót is egész éjjel figyeltem. Senki sem járt rajta – tette hozzá Kitti.

– A dolgozószoba ablaka zárva volt. És a lisztben sincs lábnyom. Mégis itt egy idegen könyv. Aki hozta, láthatatlan volt? Átlebegett az ablakon, és átrepült a lisztes padló fölött? – hüledezett Barnabás.

– Szellemekek! – sikkantotta Kitti.

– Szellemekek nem léteznek, és nem akarnak villákat lebontani – legyintett Bianka.

– A tettes volt itt. Lehet, hogy ugyanezen az éjszakan megint ellopta valamelyik villa iratát. Hozzánk

pedig becsempészett egy könyvet. De *hogyan* tört be, és ment el az asztalig? – morfondírozott Barnabás.

– Kitaláljuk! Van megoldás. Mindig mindennek van megoldása – bizakodott Bianka.

– Ez most nem a matekóra, hugi – ellenkezett Barnabás.

Nefelejcs felnyávogott, mintha mondani szeretne valamit. Kitti lehajolt hozzá, és megsimogatta.

– A macska *látta* a tettest. Kár, hogy nem tudja elárulni, ki volt az, és hogyan csinálta.

Képzeld, Enikő!

Reggel nyolc óra van, és én csak most értem haza. Egész éjjel fent voltam, mert örököttem. De így is bejutott valaki az ikrek nagyapjához, és ott hagyott egy idegen könyvet. Már átlapoztuk, és nem találtunk benne semmi fontosat. Se egy üzenet, se egy aláhúzott sor. Pedig BIZTOSAN rejt valamit, mint a többi tárgy. Most nálam van, hazahoztam. Később elolvasom, hátha rájövök valamire. Egészen kicsi zsebkönyv, pár vers van benne, meg egy lila selyemkönyvjelző apró, szív formájú medállal.

A legnehezebb kérdés: HOGYAN ment be a dolgozószobába a tettes, és hogyan tette az íróasztalra a könyvet?

Az ablak zárva volt, a földre lisztet szórtunk, és egyetlen lábnyomot sem találtunk benne. Csak Nefelejcsét, de ő nem lehet a tettes, aki mindenható tárgyakat csempész. Ráadásul velünk volt, amikor bementünk leszórni a lisztet, és NEM vitt könyvet a szájában :D

Neked van ötleted?

Mi órákon át találgattunk, de semmire se jutottunk.

Barnabás arra gondolt, hogy a tettes pecabottal belógatta a könyvet az ablakból a dohányzóasztalra, és azért nem hagyott lábnyomokat. DE akkor hogyan nyitotta ki és zárta vissza az ablakot? Hiszen az ablak belülről volt becsukva!

Bianka arra gondolt, hogy már korábban bejutott a tettes, és elrejtette valahová a szobában a könyvet. DE akkor hogyan került át a kötet a korábbi rejtekhelyről az

Kilencedik fejezet

EGY SZEMPÁR A SÖTÉTBEN

íróasztalra? Lefotóztam a szobát, mielőtt bezártuk, és nem volt a kiskönyv se az asztalon, se a polcon.

Én arra gondoltam, hogy a tettes már AKKOR A SZOBÁBAN VOLT, amikor mi leszórtuk a lisztet. Elrejtőzött a szekrényben, aztán előbújtt, messziről odadobta az asztalra a könyvet, majd kiugrott az ablakon. DE akkor szintén nyitva maradt volna az ablak. Kintről nem lehet bezárni. A folyosó felé sem távozhatott, mert ott voltam én. A kijáratnál Barnabás, az emeleten pedig Bianka öröködött. Ha pedig a szobában maradt volna az illető, akkor találkoztunk volna vele reggel, amikor benyitottunk. Megnéztük a szekrényt is, de nem volt benne senki.

ÁÁÁÁÁÁÁÁ

Megőrülök ettől!

Bianka szeretett volna szólni a nagypapjának, és neki is megmutatni a könyvet, de Barnabás lebeszélte. Akkor kiderült volna, hogy titokban nyomozunk. Ezért inkább feltakarítottunk, és titkolózunk tovább. Tanácstalanok vagyunk. A tettes TÚL ügyes. Kicsúszott a markunkból.

Vajon ki juthatott be a könyvvél? Margitka és Lajos? Ők nem tűnnek ennyire okosnak. Lizi és Ferenc? Lizi túlságosan kényes, Ferenc pedig lusta ahhoz, hogy idegen házakban rejtőzködjön. Vagy Gergő és az apja? Az igazgató okosnak látszik, Gergő meg merésznek. (Úgy tetszik az a szó, hogy merész!) Rita szintén okos, de kedves is.

GONDOLKOZZ te is, és írj, ha eszedbe jut valami!

Kitti

A Park Szállóban épp reggeliztek a vendégek. Kitti hallotta az evőeszközök csörömpölését és a beszéd-foszlányokat, de nem akart elvegyülni a családok között. Gyorsan elvett a svédasztalról egy buktát, majd kiszaladt a rózsakertbe. Leheveredett az árnyékban egy nyugágyba, és majszolni kezdte a lekváros péksütit. Közben kihalászta a táskájából a verseskötetet, és beleolvasott. Csakhogy a költemények hosszúak voltak és unalmasak. Nem utaltak semmilyen rejtélyre. A lapok közül kihullott a lila selyemkönyvjelző, és Kitti a rajta függő medálra meredt, de az sem árult el titkot. Apró, karcosokkal teli fémszív volt, mégis megtetszett neki. Zsebre vágta, és nagyot ásított. Egész éjszaka virrasztott, így borzasztóan elálmosodott. Rápillantott az órájára, és látta, hogy még csak tíz óra van. Eszébe jutott, hogy felmegy a szobájába aludni, de arra sem maradt ereje, hogy felkeljen a nyugágyból. Nézte, ahogy a rózsák levelein fénypöttyök ringatóznak, és megfeszül közöttük egy vékony, szivárványszínű pókháló. Arra gondolt, milyen szép is lenne ilyen csillogó pókhálórúhába öltözni. Lassan becsukta a szemét, de még ekkor

is látta a fénypöttyöket. Hirtelen olyan könnyűvé vált a teste, mintha madártoll volna, és úgy kezdett ringatózni, mintha a pókhálóba akadva hintázna.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, rögtön látta, hogy valami megváltozott. A fények elköltöztek, az árnyékok megnyúltak, és még nagyobb lett a hőség. Kitti hatalmasat ásított, és a telefonjáért nyúlt. Döbentelen látta, hogy már délután van. Legalább *öt* órán át aludt a nyugágyban! Emlékezett rá, hogy a verseskötetet olvasta, aztán becsukta a szemét, de mostanra a könyv eltűnt az öléből. Leesett? Kitti rémülten felállt, és körbejárta a nyugágyat, aztán tanácstalanul felpillantott, és összetalálkozott a tekintete Lizivel. Az asszony egy kerti asztalnál ült a fonott székében. Előtte egy csésze kávé gőzölgött, és épp Kitti verseskönyvét lapozgatta.

– Ezt keresed? – emelte a magasba.

Kitti egy szemvillanás alatt ott termett.

– Miért vette el? – kérdezte nem túl kedvesen, és kicsit sem illedelmesen.

Lizi válaszul felhúzta a szemöldökét.

– *Én* semmit sem szoktam *elvenni*. Elaludtál, és lehullott a földre. Túl szép volt ahhoz, hogy a fűben bepiszkolódjon. Megmentettem. És téged is. Kinyitottam feletted a napernyőt. Különbén már vörösre égtél volna, kisasszony. Nem ártana jobban vigyáznod a bőrödre. Temérdek a szeplőd és az anyajegyed. Az én nagymamám még napernyővel sétált, hogy le ne barnuljon...

Kitti dühösen közbevágott. Utálta, ha a sok anyajegyére emlékeztetik.

– Én vigyázok! Nem azért vannak a szeplőim és az...

– Jól van, nem kell ennyire felingerelned magad – csitította Lizi. Kitti azonban nem akart megnyugodni.

– Visszakaphatnám a könyvem? – kérdezte sértődötten.

– A könyvED? Ez nem a tiéd – rázta a fejét Lizi.

– Honnan tudja, hogy nem az enyém? – csapott le rá rögtön Kitti, és nagyot dobbant a szíve. Azt remélte, most megvan a tettes. De Lizi könnyedén elhárította a gyanúsítást.

– A borító belső oldalára valaki felírta, hogy „K. T. tulajdona”. Ez egy nagyon régi kötet. A nagymamámnak voltak ilyen könyvek a polcain. Ő is aranypapírral vonta be a kedvenceit.

– Miről beszél? – értetlenkedett Kitti.

– Arról, hogy a könyvnek dupla borítója van. Látod, ez az aranypapír csak védi, hogy ne legyen baja, és ha alá nyúlunk...

Kitti hirtelen mindent megértett. Rögtön tudta, hogy a tettes a borító alá rejtett valamilyen üzenetet. Nem akarta, hogy Lizi találja meg, ezért megragadta a könyvet.

– Adja ide! – hadarta, de ahogy megfogta, az aranyborító megsérült, és kihullott mögüle egy damil. Épp olyan fényes és vékony, mint a pók hálójá. Kitti nem kapott utána. Hagyta elveszni a fűben. Csak az

számított, hogy Lizitől megszerezze a könyvet. Szerencsére az asszony annyira ledermedt Kitti erőszakos viselkedésétől, hogy nem védekezett. Elengedte a kötetet, és elvesztette a türelmét.

– Micsoda modorod van! Szörnyű! Ha én így viselkedtem volna gyerekként... – csattant fel, de nem fejezte be a mondatot. Inkább felpattant az asztaltól, és méltóságteljesen elvonult. Kitti nem törődött vele. Azonnal leszedte a kötetről a borítót, és kihúzott mögüle egy félbehajtott újságpapírt, amire nagy betűkkel ezt nyomtatták:

KIRÁLYFÖLD ÉS VIDÉKE – 1926. MÁRCIUS

Mindkét oldalán cikkek és képek szerepeltek, és Kitti mohón falni kezdte a sorokat, hátha rábukkan egy nyomra.

Elkapták a gyilkost Királyföldön!

A rablógyilkosság tettesei hónapokig Királyföldön bujkáltak. A derék nyomozó és munkatársai bravúros üldözéssel fogták el őket. Részletek a negyedik oldalon.

A delejes nő bárkit megment!

Wunderlich Péterné igazi csoda! Királyföld szomszédságában él és gyógyít. Megsimogatja a beteget,

és a testéből kiáradó delejes erő csudálatosan hat. Ez a derék asszony egész nap rendel. Több ezer ember várja őt naponta. Messze földről, vidékről és külföldről is sokan hozzá zarándokolnak. A lakása előtt táboroznak, és éjszakákat töltenek a szabad ég alatt, hogy sorra kerüljenek. Falusi szekerek rostokolnak az utcákban, és szerdán reggel két különvonatot indított a HÉV a Kerepesi úti állomásról, hogy a hozzá igyekvő tömeget elszállítsa.

Új fogorvos Királyföldön

Foghúzás érzéstelenítéssel, szájpaddlások és szájpaddlások nélküli műfogak, aranykoronák, aranyhidak művészies kivitelben. Elsőrendű munka, szolid ár.

Teadélután jótékonykodással

Kormosi Rozália lányával, Tímeával teadélután rendezett villájában. Vendégük volt a híres bécsi hegedűművész, aki koncertet adott a szalonban. A meghívottak adományaiából az iskola felújítását támogatják. A képen balról jobbra: Kormosi Rozália, valamint lánya, a 16 éves Kormosi Tímea és Kürthy Lenke hegedűművész.

Kitti megborzongott az utolsó hírt olvasva. A cikk alatti fotón felismerte azt a lányt, akinek a képét a kakukkos órában is megtalálták. Most is ugyanaz a villa állt a háttérben. Hát ő Kormosi Tímea, homlokán

az anyajeggyel! Az övé volt a verseskötet, ami „K. T. tulajdona”, sőt a zenedoboz is, amire szintén a K. T. monogramot véstek. Ki volt ez a lány? Ha 1926-ban lett 16 éves, ma már nem élhet... De a háza, ami a fotókon szerepel, még itt lehet valahol Királyföldön. Vajon mi köze van hozzá a tettesnek? Ő a Kormosi család leszármazottja? Vagy azért hagy mindenhol K betűt, és azért rejti el Kormosi Tímea régi tárgyait, mert a Kormosi családra akarja terelni a gyanút? Rájuk akarja kenni a villák papírjainak ellopását?

Kitti beütötte a telefonjába a lány nevét, de a kereső nem dobott ki semmit. Gyorsan ráírt az ikrekre.

Kitti

Találtam valamit! Gyertek át!

Csakhogy az üzenetét nem látta sem Bianka, sem Barnabás. Talán ők is elaludtak az átvirrasztott éjszaka után. Kitti nem bírt várni. Azonnal tenni akart valamit, ezért beszaladt a szálló könyvtárszobájába, hátha talál egy régi könyvet Királyföldről és a lakóiról. Szerencsére nem volt bent senki. Kitti ledobta a dohányzóasztalra a verseskötetet és az újságkivágást, és a polcokhoz rohant. Nézegette a könyvek címeit, majd kettőt is leemelt a helyéről. Ám sem a *Mesélő Királyföldben*, sem a *Kisasszonyok, nagyasasszonyok Királyföldön* című kötetben nem találta meg a Kormosi családot. Tanácstalanul körbenézett.

A sarokban egy láda árválkodott. Felhajtotta a tetéjét, de nem könyveket rejtett, hanem függönyöket, terítőket és ruhaanyagokat. Az egyik aranyszínű volt, a másik fekete, csillogó kövekkel. Kitti annyira belemerült a láda átkutatásába, hogy észre sem vette a belépő Ákos bácsit.

– Remek híreim vannak! – kurjantotta már mesziről a férfi.

– Milyen hírek? – gyanakodott Kitti, mert Ákos bácsinak furcsán fénylett a szeme.

– Fesztivált rendezek! Egy múltidéző ünnepséget itt, Királyföldön. És *te* adtad hozzá az ihletet! – simogatta elégedetten a bajuszát Ákos bácsi.

– Én adtam az ihletet? – ismételte értetlenül Kitti.

– A tegnapi sétával. Amikor a régi királyföldi ünnepségekről meséltem nektek, eszembe jutott, hogy mi is tarthatnánk egyet. Már meg is beszéltem a szálló igazgatójával. Augusztusban rendezzük meg a hotel előtt, és csupa olyan program lesz műsoron, mint régen. Zsákban futás, hordóemelés, sültkolbász-vadászat, este pedig előadások és hangverseny a lampionokkal kivilágított színpadon. A belépők árából pedig támogatjuk a királyföldi egyesületet, aminek a régi villák megmentése a célja – lelkendezett Ákos bácsi.

– De jó lesz! – örült Kitti.

– Az igazgatóval szervezzük, de ti is segíthetnétek az ikrekkel – ajánlotta Ákos bácsi.

– Hogyan?

– Felléphetnétek egy régi műsorszámmal. Például élőképpel.

– Mi az az élőkép?

– Régebben sokszor játszottak ilyet. A résztvevők beöltöztek egy történet szereplőinek, és elhelyezkedtek a színpadon egy jellegzetes pózban. Majd a nézőknek ki kellett találni, hogy kik ők. Egyiptomi fáraó és a kísérete, vagy Napóleon a csatában... Bármik lehettek! Történelmi hősök vagy regényszereplők – magyarázta Ákos bácsi.

Kitti vidáman bólogatott. Máris elképzelte, ahogy Biankával beöltöznek királynőnek vagy hadvezérnek. Ákos bácsi megveregette álmodozó unokahúga vállát, aztán távozott, hogy másoknak is elújságozza a jó hírt.

Kitti ismét a láda fölé hajolt, és eszébe jutott, hogy a fekete, csillogó köves anyagból gyönyörű ruhát lehetne varrni az élőképhez. Gondolkodás nélkül kivette, és a vállára terítette, majd bebugyolálta vele a lábát is. Úgy nézett ki, mint egy uszályos, báli ruhás hölgy. Lassan elsétált benne a tükörig, és megszemlélte magát. Majdnem tetszett neki a látvány. Csak az anyajegy zavarta az állán. Elhúzta a száját, aztán közelebb lépett a tükörképéhez, és ledobta magáról a rögtönzött ruhát. Most vette észre, hogy a fekete anyagról apró fekete szöszök ragadtak a testére. Nagyon sok és mindenhová! A csupasz lábára, a karjára, a nyakára, a mellkasára. Úgy nézett ki, mintha mindenütt vastag fekete szőrt növesztett volna. Kitti próbálta lesöpörni

magáról a szöszöket, amikor meghallotta az ajtó előtt a hangokat. Gergőét és Barnabását. Már csak ez hiányzott! Nem akart így a fiúk szeme elé kerülni, de nem tudta, mit tehetne. Hiszen lehet, hogy épp őt keresik! Már meg is mozdult a könyvtár kilincse, Kitti pedig az utolsó pillanatban bevetette magát a kanapé mögé.

– Kitti, itt vagy? – hallatszott Barnabás hangja.

– Biztosan itt járt. Az asztalon hever a táskája – felelte erre Gergő.

– Nem tudom, hova mehetett. Már a szobájában és a kertben is kerestem – mondta tanácstalanul Barnabás.

– És miért kell megtalálnod? Randiztok? – kérdezte kajánul Gergő.

– Semmi közöd hozzá! – morogta Barnabás.

– Szóval randiztok. És elbújt előled – nevetett Gergő.

– NEM! Ránk írt és áthívott. Biankát és engem – magyarázta Barnabás.

– Biankát sehol sem látom. *Kettesben* akartatok találkozni – erősködött Gergő.

– Hagyj békén! – fakadt ki Barnabás.

– Most mit izélsz? Látom, hogy tetszik neked Kitti – cukkolta őt tovább Gergő.

Kitti a lélegzetét is visszafojtotta a kanapé mögött. Nem akarta, hogy észrevegyék, de kíváncsi volt, mit fog válaszolni Barnabás.

– Valld be! Valld be! Valld be! Tetszik neked! Tetszik neked! – ismételte idegesítően Gergő.

– Á, nem is! Fogd már be! – kiáltotta Barnabás, majd csapódott az ajtó, és síri csend lett.

Kitti remegő lábbal felállt, csakhogy megint megmozdult a kilincs, ezért gyorsan visszabújt a rejtékhegyére. Azt hitte, a fiúk jöttek vissza, de most Samu és az igazgató hangját hallotta.

– Húzd be a függönyöket! És vidd ki a kávéscsészéket! Nem értem, miért itt uzsonnáznak a vendégek! Lemorzásszák a foteleket és a szőnyeget – háborgott az igazgató.

– Nem tudom megakadályozni. Kéne egy szabály, hogy csak a teraszon és az ebédlőben lehet étkezni – javasolta Samu.

– Beküldöm Margitkát, hogy porszívózzon fel, mielőtt hazamegy.

– Az emeleten van. Láttam őt a kedvenc portörőjével hadonászni – nevetett Samu, miközben behúzta az ablakon a függönyöket. A szobában sötét lett. Kittinek hunyorítania kellett, hogy lásson. Megvárta, amíg távolodnak a léptek, majd óvatosan kikukucskált a kanapé mögül, hogy tiszta-e a levegő. Már épp kilépett volna a védőbástyája mögül, amikor felkapcsolódott a villany, és megjelent Margitka és Lajos. Kitti kétségbeesve visszabukott a kanapé mögé, és hallgatta a házaspár szóváltását.

– Muszáj ezt, Margitka? Nem volt még elég? – könnyögött Lajos.

– És neked muszáj így ordítanod? Mindenki meghallja! Egész nap talpon vagyok. Hajnal óta meg sem álltam. Kettőnkért dolgozom, és ez a hála? – pörölt a felesége.

– Jól van, na! Tudod, hogy én is mindent megteszek, de már fáradt vagyok. Leszakad a lábam – sajnáltatta magát Lajos.

– Akkor menj haza! Otthon találkozunk. Én még befejezem itt a munkát – küldte el sértődötten Margitka.

Lajos morgolódva elbúcsúzott, Margitka pedig bekapcsolta a porszívót. Kittinek elszorult a torka. Attól félt, hogy a takarítónő észreveszi, és akkor magyarázkodnia kell, miért rejtőzött el. Margitka azonban nem közeledett felé. A hangokból ítélve csak a szőnyeget porszívózta ki, majd kikapcsolta a készüléket, és ráköszönt valakire.

– Á, jó estét! Láthatja, én még ilyenkor is sürgök-forgok. De jó is azoknak, akik már a vacsora előtt ejtőzhetnek – köszönt mézesházosan.

– Jó estét! Nem akartam zavarni, csak azt hittem, hogy itt hagytam a kalapomat – felelte kimérten Lizi.

– A kalapját? Ilyen melegben kalapot hord? – csodálkozott Margitka.

– Igen. A nap ellen. Vigyázok a bőrömre – magyarázta Lizi.

– Hát vigyázhat is, mert ma majdnem negyven fok volt. Nekem meg a teraszon kellett takarítanom. De hát *ki* törődik az *én* bőrömmel? – panaszkodott Margitka.

– Miért nem használ naptejet? Veszélyes ilyen hőségben a napon lenni. Ezt mondtam annak a lánynak is. Hogy is hívják? Kittinek. De olyan szemtelenül felelt, hogy szóhoz sem jutottam. Senki sem tanította jó modorra. Pedig én még a napernyőt is kinyitottam felette, amikor aludt. Különben vörösre égett volna, és már napszúrással nyomná az ágyat – mesélte Lizi.

Kitti morcosan fülelt a kanapé mögött. Most is szívesen visszavágott volna Lizinek, de nem tehetette, hiszen akkor lebukott volna.

– Jaj, az a szegény kislány! Hát csodálkozik, hogy nem tanították jó modorra? Ki tenné meg? Folyton magára hagyják. Senki sem törődik vele. Én nagyon sajnálom – sóhajtott Margitka.

– Az igaz. Mindig egyedül látom – értett egyet vele Lizi.

– Szerencsétlent egész nyárra itt felejtette az anyja. És kérdem én, hol van ilyenkor az apja? Nem mintha a nagynénje és a nagybátyja többet foglalkoznának vele. Piroska csak körömcipőben és kiskosztümben rohangál az irodájába meg a plázába. Aztán ha itt van a szállóban, *utánam* takarít a szobájukban. Mintha *én* nem végezném elég jól a munkámat. Ákos meg többet locsolja a fűvét, mint amennyit ezzel a lánnyal törődik – pletykált Margitka.

Kitti olyan erősen ökölbe szorította a kezét, hogy a tenyerében nyomot hagyott a körme. *Miért* mondanak ilyeneket a rokonairól? Hogy merészeli Margitka? Az egész csak gonosz rágalom! Egy szó sem igaz belőle! Vagy mégis? Tényleg ilyennek látják őt és a családját?

– Én kedvelem Piroskát és Ákost. De Kittiben van valami furcsa. Mintha nem közöttünk járna. Mintha... – kereste a szavakat Lizi.

– Kicsit füttyös lenne? – segítette ki Margitka.

– Nem éppen ezt a szót kerestem – hezitált Lizi.

– Nos, szerintem kedves lány, és csak azért ilyen, mert keveset törődik vele a családja – védte Margitka.

Kitti azonban nem kért Margitka sajnálatából. Szeretett volna máshol lenni. Fényévnyi távolságra ettől a fullasztó könyvtárszobától. Csakhogy nem menekülhetett. Akkor kiderült volna, hogy mindent hallott. Inkább kuporgott tovább a búvóhelyén.

– Talán igaza van – hagyta rá Lizi.

– Persze hogy igazam van! Nincs senkije szegénykének. Fut azok után az ikrek után. Folyton a nyakukon lóg. Ők meg olyan rendesek, hogy játszanak vele – bizonygatta Margitka.

– Pedig ez nem játék! Majd beszélök Piroskával. A tűző napon feküdni, amikor ennyi anyajegy van... – felelte Lizi, de Kitti a mondat végét már nem hallotta, mert a két nő távozott.

Kitti szeme előtt kerek foltok jelentek meg. Talán anyajegyek. Fázott a lába és a keze. Rázta a hideg.

Közben a villany lekapcsolódott, és az ajtó becsukódott. Csend lett. Csak a távolból szűrődtek be a vacsora zajai, nevetés, tányércsörömpölés, poharak és evőeszközök csilingelése. Beesteledett, Kitti azonban nem mozdult. Ült a sötétben, és úgy érezte, sosem akar előjönni.

Csak az járt a fejében, amit róla mondtak. Nem törődnek vele? Senki sem? De hát anyával csomó közös programjuk van tanév közben! És most is minden héten többször beszélnek telefonon. Ákos bácsi és Piroska néni pedig *igenis szeretik* őt. Ez biztos. Bár Piroska néni tényleg sokat dolgozik... Ákos bácsi pedig imádja a kertjét. De attól még nagyon rendese! És az ikrek is igazi barátok. *Nem* csak szánalomból vannak vele! Vagy... mégis?

Kittinek hirtelen eszébe jutott a nyári szünet első napja, amikor az ikrekkel találkozott. Bianka és Barnabás csak pár percre jöttek át hozzá. És a nyomozást is csak ő erőltette rájuk. Ő írt nekik, hogy találkozzanak. Bianka biztos csak azért egyezett bele, és azért hívta meg magukhoz, mert illedelmes és kedves. Barnabás meg azért akar nyomozni, mert unatkozik. Szereti az izgalmat. És amikor Gergő megkérdezte tőle, hogy tetszik-e neki Kitti, azt felelte, hogy „Á, nem is!”

Vajon, ha szép volnék, akkor minden másképp lenne? – kérdezte magától Kitti, és elvörösödött. Hirtelen felugrott, a tükör elé rohant, és kiabálni kezdett.

– Miért nem nézek ki úgy, mint Liza vagy Maja? Utálok az anyajegyem! Meg a hajamat is!

Utálok! – fakadt ki a tükörképének, de az semmit sem felelt. Csak egy vádló, haragos, elégedetlen szempár nézett rá vissza a sötétben.

Kitti elindult megkeresni a táskáját, de megbotlott valamiben, ezért végre felkapcsolta a villanyt. A háztársákja ott feküdt az asztalon, ahol hagyta. Valami azonban hiányzott. Először nem jutott eszébe, hogy micsoda, aztán végre az emlékezetébe villant. A verseskönyv és a benne talált újságlap. Mindkettőnek nyoma veszett. Kitti meglepetten körbenézett a szobában, de sehol sem látta őket. A fotelek, a kanapé és a székek üresek voltak. Az asztalokon néhány könyvkupac magasodott, de azok között se találta a verseskötetet. A szemetesvödröt is megnézte, de abban is csak néhány összegyűrt szalvéta és papír zsebkendő hevert. Ezek szerint valaki *elvitte* magával a könyvet és az újságlapot. De kicsoda? Senkinek sem jelenthetett semmit, csak a *tettesnek*. Kitti szíve nagyot dobbant izgalmában, aztán csalódottan rájött, hogy mégsem került közelebb a gonosztevőhöz. Hiszen minden gyanús párból járt bent valaki a szobában. Gergő és az apja, Margitka és Lajos, Lizi, és még Samu is. Bármelyikük megláthatta, felismerhette, és zsebre vághatta a verseskönyvet és az újságlapot.

Kitti automatikusan elővette a telefonját, hogy elűságozza a legújabb híreket az ikreknek, de csak bámulta a kijelzőt. Elbizonytalanodott. Megint eszébe jutott, mit mondott Margitka.

Mindig egyedül látom...

Fut azok után az ikrek után. Folyton a nyakukon lóg. Ők meg olyan rendesek, hogy játszanak velem...

Kitti hallgatta a fejében a hangokat, aztán dühösen megrázta a haját, és eltette a telefonját. Nem bírt írni Biankának és Barnabásnak. Anyának se volt kedve üzeni. Piroska nénivel és Ákos bácsival sem akart találkozni. Inkább felszaladt a padlásszobájába, és korgó gyomorral, fekete szöszökkel a testén, és keserű, szorító érzéssel a szívében bevetette magát az ágyba.

Szia Enikő!

Már biztosan aggódtál, hogy hová tűntem.

Két hétig nem küldtem neked levelet. Nincs semmi baj. Csak nem tudtam írni. Hiába ültem le az üres papír elé, nem jutott eszembe semmi. Elfogytak a szavak.

De most már jobb. Kicsit. Felvidított, hogy készülünk egy múltidéző fesztiválra Királyföldön. Az ikrek és én is fellépünk rajta. Egy élőképpel. Barnabás lesz Mátyás király, Bianka a felesége, Beatrix, én pedig az udvarhölgy. Nekik koronájuk lesz, nekem fátylam, és földig érő ruhám. Eljátszunk egy rövid jelenetet is. Bianka csinálja a jelmezeinket. Ő nagyon ügyes. Tud varrni és gyöngyagnálancokat meg karkötőket fűzni. Persze, a ruháknál segít neki Piroska néni. Már volt is egy próbánk tegnap. Nagyon viccesre sikerült. Sokat nevettünk.

Ákos bácsi ácsolja a színpadot a platánfák alá. Piroska néni és Lizi pedig lampionokat festenek és füzéreket készítenek, amiket majd az ágakra akaszthatunk. Az igazgató versenyszámokat talál ki. Sok királyföldi lakos is begyakorol valamilyen éneket vagy táncot. Már nagyon várom!

Persze, téged biztosan érdekel, hogy elkaptuk-e végre a tettest. KÉT HÉT telt el, és még mindig nem jöttünk rá, ki az, és hogyan jutott be az ikrek házába éjszaka. Hogyan tette a verseskönyvet az asztalra anélkül, hogy lábnyomokat hagyott volna a lisztben? Azóta találtam a könyvben egy régi újságcikket egy lányról, Kormosi Tímeáról,

BALESET A STRANDON

de ellopták tőlem. És azt sem sikerült kiderítenünk, ki ez a Kormosi Tímea. Ő szerepel a fotón is, amit korábban találtunk a kakukkos órában. Még 1926-ban volt fiatal. A verseskönyv is az övé volt, és az a lila szalagos szív-medál is, amit könyvjelzőként használt. Sőt a zenedoboz is, amin szerepel a K. T. monogram. Csakhogy a képen és a cikkben szereplő villát nem találjuk Királyföldön. Talán már másképp néz ki, mint száz éve. Pedig a tettesnek biztosan fontos az a ház.

Barnabás szerint Gergő és az apja a tettes. Bianka szerint Samu. De én nem hiszem, hogy Samu gonosz lenne. Ő Rita barátja, és Rita nagyon kedves. Azt mondta nekem, hogy ha csak egyetlen fa lenne a világon, mindenki észrevenné, milyen szép. Kőré gyűlnének, és csodálnák egész nap. Vajon ha szép lennék, akkor engem is észrevennének? Csodálnának? Milyen érzés lenne? Te gondolkodtál már ezen?

Ma strandra megyünk az ikrekkel és Gergővel. Gergő meghívott minket. Azt mondta, az apja adott rá pénzt. Nem is tudtam, hogy Királyföldön uszoda és strand is van, pedig igen. Remélem, egyetlen ciki dolog sem történik majd velem.

Nem akarom, hogy rajtam nevéssenek!

És azt se akarom, hogy sajnáljanak!

Margitka és Lizi sajnálják, mert szerintük én...

Szerinted hogyan lehet elkerülni a ciki helyzeteket?

És azt, hogy senki se sajnáljon?

Puszi: Kitti

Olyan vidáman ragyogott a nap, mintha örökre elűzött volna minden felhőt a világból. Kitti leszaladt a Park Szálló elé, ahol találkozott az ikrekkel és Gergővel. Bianka hatalmas táskát szorongatott a kezében.

– Mennyi mindent hoztál! – csodálkozott Kitti.

– Becsomagoltam egy pokrócot, amire leülhetünk, meg labdát, naptejet, társasjátékot, narancslevet és pogácsát – bólogatott elégedetten Bianka.

– Majd én viszem! – lovagiaskodott Gergő, és elvette a táskát Biankától.

– Köszönöm – pirult el Bianka, Barnabás azonban összeráncolta a homlokát.

– Nekem nem engedted, hogy cipeljem! Azt mondtad, még kilöttyintem az innivalókat – háborgott, de Bianka nem törődött vele, inkább átment Gergővel az út túloldalára. Kitti és Barnabás nem tehettek mást, követték őket. Mögöttük ballagtak, mert a járdán csak ketten fértek el egymás mellett. Kitti azon tépelődött, mit kérdezhetne Barnabástól, de a fiú látszólag nem is figyelt rá. Úgy leste a hűgát, mintha a testőre lenne, és olyan szúrós pillantásokat vetett Gergőre, mintha

le akarná lőni. Kitti alig várta, hogy véget érjen a séta, és belépjenek a strandra. Elhagyták a kertés házakat, átkeltek egy nagy parkon, megkerültek néhány négyemeletes háztömböt, és végre feltűnt az uszoda. Beléptek az üveges ajtaján, és Gergő megvette nekik a jegyeket. Bianka ragaszkodott hozzá, hogy egy szekrényt is fizessenek, és oda zárják be az értékeiket és a telefonjaikat.

– Nem akarom, hogy ellopjanak valamit – aggodalmaskodott.

– Itt senki sem tolvaj – rázta a fejét Barnabás.

– Csak az, aki eltünteti a házak iratait. Ha a tettes megszerezné a telefonunkat, rögtön látná a beszélgetéseinkből, hogy utána nyomozunk – suttozta a fülébe Bianka.

Barnabás megvonta a vállát.

– Oké. Zárjuk be a telefonunkat, ha ez megnyugtat! – adta be a derekát.

Bianka vett egy szekrényjegyet, és kaptak egy rombusz alakú kártyát. Ezt kellett belehelyezniük a szekrény nyílásába, és akkor kinyílt az ajtaja. Bianka begyűjtötte és berakta a telefonjaikat, majd a kártyát a karkötőjére fűzte. Kittivel elindultak a női öltöző felé, és felvették a fürdőruhájukat. A fiúkkal csak az úszómedencénél találkoztak. Az uszoda gyerekek és felnőttek nevetésétől, kiáltozásától visszhangzott.

– Menjünk a kinti medencékhez, és keressünk egy helyet a fűben! – ajánlotta Bianka. Gergő persze

helyeselt, és rögtön követte. El sem mozdult Bianka mellől. Segített neki árnyékos helyet találni, majd leteríteni a pokrócot. Barnabás árgus szemmel figyelte minden mozdulatukat. Alig várta, hogy Gergő hibázzon, és amikor a fiú a fűbe dobta a törölközőket, azonnal lecsapott rá.

– Mi nem szoktuk a KOSZOS földre tenni a törölközőinket. Bianka kiborul tőle – kiáltotta, majd a testvérére nézett. Bianka azonban nem Gergőre, hanem rá haragudott meg.

– Gergő csak jót akart! Ő legalább segít. Te semmit sem csinálsz, csak ácsorogsz a fa tövében.

– Mert oda se férek. Gergő úgy ugrál körülöttem, mint egy kiskutya. Csak be akar vágódni nálad. Ha én hajítottam volna a fűbe a törölközőinket, leharapnád a fejem. Bezzeg, ha Gergő teszi, akkor elolvadsz – vádaskodott Barnabás.

Bianka elvörösödve válaszolt a testvérének.

– Olyan undok vagy ma. Látni se akarlak! Elmelegyek úszni – hadarta, majd sarkon fordult, és elrohant. Senkit se hívott magával. Se Kittit, se a fiúkat. Gergő azonban nem kérte magát. Vetett egy dühös pillantást Barnabásra, majd közölte, hogy ő is úszik egyet. Barnabás a távozó Gergőre fintorgott, aztán Kittihez fordult.

– *Én* nem megyek utánuk. Ha akarnak, randizzanak – füstölgött. Kitti sután ácsorgott a pokróc mellett, és megint fogalma sem volt, mit válaszoljon vagy

tegyen. Titkon megörült, hogy kettesben maradhatott Barnabással. Csak az volt a baj, hogy *nagyon* vert a szíve, és így nem tudott figyelni arra, mit mond a fiú. Bár valójában nem is mondott semmi érdekeset. Valamit motyogott az orra alatt Gergőről, aztán leült a pokrócra, és elővette a pogácsákat.

– Kérsz? – nyújtotta Kittinek a zacskót.

– Aha – felelte Kitti, és vett egy sajtos pogácsát. Igazából cseppet sem volt éhes, de valamit csinálnia kellett, és amíg majszolták a tízórait, legalább nem volt ciki a csönd. Kitti olyan aprókat harapott, amilyeneket csak tudott, hogy minél tovább kitarson a pogácsa. Barnabás azonban két perc alatt befalt hármat, és utána a zacskó madzagjával babrált. Fel sem nézett Kittire, amikor megszólalt.

– Mit szeretnél csinálni? – kérdezte.

– Ööö – felelte Kitti tanácstalanul.

– Bianka hozott társast, de azt csak négyen lehet játszani. Menjünk be az élménymedencébe?

– Aha.

Kitti haragudott magára, amiért nem jut eszébe jó téma. Hallgatagon tették meg az utat a vízig, aztán Barnabás keresett egy helyet, ahonnan szemmel tarthatja az uszoda ajtaját, és folytatta a panaszáradatát.

– Szerinted mit csinálnak most? Bianka nem is szeret úszni. Hülyeség volt Gergővel strandra jönni. Az a srác idegesítő! Ugye, hogy az? Nem lehet levakarni Biankáról!

– Aha.

– Csak azért jöttem el, hogy Biankára vigyázzak. *Tuti*, hogy Gergő a tettes. Gondoltam, hátha mond ma valamit, ami lebuktatja.

– Aha – felelte harmadszorra is Kitti. Most már neki is olyan rossz kedve lett, mint a fiúnak. Ezek szerint Barnabás nem is akar vele lenni! Csak a testvérét kísérte el. Csak a nyomozás érdekli.

Kitti lebukott a víz alá. Az jutott eszébe, amikor véletlenül kihallgatta Gergőt és Barnabást. Gergő megkérdezte, tetszik-e neki Kitti, Barnabás pedig azt válaszolta, hogy: Á, nem is!

– Á, nem is! Á, nem is! Á, nem is! – visszhangzott Kitti fejében a mondat. Még a víz alatt is hallotta. Amikor csuromvizes hajjal végre felbukkant a felszínre, Barnabás csodálkozva nézett rá.

– Jól vagy? – kérdezte a fiú aggódva.

– Én... csak... azt hittem... – kezdte a magyarázkodást Kitti, de ekkor megjelent Bianka és Gergő, és elterelték Barnabás figyelmét.

Kitti mindig vágyott arra, hogy a legjobb barátival strandolhasson, de ez a nap kicsit sem úgy sikerült, ahogy elképzelte. Hiába hamburgereztek délben, hiába társasoztak az árnyékban, hiába röplabdáztak a homokban vagy ücsörögtek a medence szélén, végig úgy érezte, mintha ott sem lenne. Barnabás és Gergő folyton cukkolták és marták egymást, Bianka meg békítgette őket. Kittire alig figyeltek.

Nem tudta elfelejteni, mit mondott Margitka. *Nincs senkije szegénykének. Fut azok után az ikrek után. Folyton a nyakukon lóg. Ők meg olyan rendesek, hogy játszanak vele* – harsogott a takarítónő hangja Kitti fülében. Kitti próbálta elhessegetni a gondolatot, és oldalra sandított Biankára. A lány mellette ült a medence szélén, és belógatta a lábát a vízbe. Barnabás és Gergő épp fejest ugráltak velük szemben. Versenyeztek, hogy ki tud nagyobbat ugrani.

Tényleg igaza van Margitkának? Csak azért vannak velem az ikrek, mert sajnálnak? – kérdezte magában Kitti, és találkozott a tekintete Biankáéval.

– Jól vagy? Fáj valamid? – faggatta kedvesen a lány.

Kitti megrázta a fejét, és felugrott. Nem akarta, hogy sajnálják.

– Csak szomjas vagyok.

– Már elfogyott a narancslé – ingatta a fejét Bianka.

– Nem baj. Veszek magamnak innivalót.

– Veled megyek – anyáskodott a lány, de Kitti elhárította a segítségét.

– Maradj csak! Mindjárt jövök – intett, és meztláb elrohant a pénztárcájáért. A plédjükénél felvette a papucsát, megkereste a táskáját, és szaladni kezdett a büfé felé. Kikerült néhány földön heverő törölközőt, egy-két napozóágyat, de nem lassított. Egy hatalmas napernyő pár pillanatra eltakarta előle a járdát, és a következő másodpercben feltűnt előtte egy kislány a kétgombócos fagyijával. Kitti túl későn

vette észre, és már nem tudott lefékezni. Beleütközött a gyerekebe és a fagyiba. A hideg krém beterítette a lábát, és az ovis lány sírva fakadt az üres tölcsérét szorongatva. Olyan hangosan és keservesen böngött, hogy mindenki azonnal odakapta a fejét. Kitti fagyifoltos lábbal és hadonászó karral próbált bocsánatot kérni tőle és az anyukájától. Biztosra vette, hogy mindenki őt bámulja a strandon. Fél szemmel az ikreket kereste, és meg is pillantotta őket a medence szélén. Bianka aggódalmasan, Gergő és Barnabás pedig csodálkozva bámult a büfé irányába. Kitti remegő kézzel kinyitotta a pénztárcáját.

– Ki-kifizetem a fagyit. Ú-úgy sajnálom – dadogta az anyukának és a kislányának.

– Jaj, dehogy is! Hagyd csak! Nincs semmi gond – nyugtatta az idegen nő.

Kitti próbált rámosolyogni, de nem sikerült neki. Magában azért fohászodott, hogy legalább a kislány hagyja abba a sírást.

Bárcsak fa lehetnék. Vagy villanypózna. Vagy az a piros törölköző a földön. *Bármi* szívesebben lennék, mint Kitti fagyis lábbal és örökös bénázással – gondolta keserűen.

Végre távolodni kezdett az anyuka a kislányával, Kitti pedig azonnal beszáguldott az épületbe, hogy a zuhanyzóban megmosakodjon. Beugrott a jéghideg víz alá, és élvezte, hogy végre senki sem látja. Amikor végzett, csöpögő hajjal elindult megkeresni az ikreket.

Az ajándékbolt előtt még megtorpant. Úgy érezte, muszáj tennie valamit, hogy megnyugodjon, ezért választott egy rózsaszín labdát, és megvette. A büfé előtt megkereste a kislányt és az anyukáját, és odaadta nekik az ajándékot. Utána már megkönnyebbült szívvel közeledett az ikrekhez és Gergőhöz. Bianka addigra felvette a ruháját a bikinije fölé.

– Hazamehetünk? Elfáradtam – mosolygott Kittire, de Kitti tudta, hogy csak azért akarnak indulni, mert látták rajta, hogy rosszkedve van. Lehajtott fejvel követte Biankát az öltözőbe. Lecserélte a csuromvizes fürdőruháját pólóra és rövidnadrágra, és elindultak a szekrényük felé. Bianka beillesztette a szekrénybe a rombuszalakú kártyát, és az ajtó azonnal kinyílt. A lány elrakta a saját és a tesója telefonját, majd Kitti felé nyújtotta az övét, de Kitti nem figyelt rá. Megbambonázva meredt maga elé.

– Mi az? Mit nézel? – kérdezte Bianka, Kitti azonban nem mozdult és nem felelt.

– Kitti! Mondj már valamit! – fogta meg a karját Bianka.

– Eszembe jutott! Tudom már! – suttogta Kitti olyan különös tekintettel, mintha szellemeket látna.

– Mit tudsz? – értetlenkedett Bianka.

– Hogy hogyan kell kinyitni a zenedoboz fedelét! – felelte ünnepélyesen Kitti.

Bianka döbbenetben bámulta.

– Félrebeszélsz!

– Dehogyan. Látod ezt? – mutatott a rombusz formájú kártyára Kitti.

– Persze hogy látom! De mi köze van a zenedobozhoz?

– A zenedoboz tetején is van egy mélyedés. Szív formájú. Én találtam egy szív alakú medált a verseskönyvben.

Bianka szeme végre felcsillant.

– Azt mondd, hogy ha a medált beleillesztjük a zenedoboz tetejébe... – kezdte.

– Akkor a doboz kinyílik. Pont úgy, ahogy ez a szekrény kinyílt az itteni kártyától. Az a lila szalagos szívecskemedál a zenedobozhoz tartozik. Annak is ugyanolyan lila selyem van az oldalán.

Bianka megszorította Kitti karját.

– Ú! Szuper vagy! Nekem nem jutott volna eszembe.

Kitti szíve megtelt melegséggel. Hálásan pislogott Biankára, és alig várta, hogy Barnabásnak is elújsághassák a hírt.

Amint visszaértek a szállóhoz, és Gergő elment az apjával, Kitti Barnabáshoz fordult.

– Rájöttem, hogy nyílik a zenedoboz teteje. Végre megnézhetjük, mi van benne! Gyertek azonnal a szobámba! – hadarta.

Barnabásnak nem kellett kétszer mondani. Az ikrek úgy követték Kittit az emeletre, mintha karácsony lenne, és most mennének ajándékokat bontani. Kitti a padlásra érve az ágyához rohant, és kivette a párnája

alól a zenedobozt. Aztán az öltözőasztalán megkereste a szívmedált, és reszkető kézzel belehelyezte a fedél mintájába. Épp beleillett. A dobozban pattant egy rugó, és a fedél kinyílt. Ugyanaz a dallam töltötte be a szobát, amit Kitti első éjszaka hallott. A zene körbeölelte és bizsergette a karját. Mintha varázslat szállt volna fel a dobozból. Minden megváltozott. A szoba falai aranszínben ragyogtak a lemenő napban. A szel-
lő megtáncoltatta a függönyt. Az ablakon túl helyeslően bólogtak a levelek.

Barnabásra azonban nem hatott a romantikus dallam. A doboz párnás belsejébe nyúlt, és kiemelt onnan egy összetekert papírköteget.

– Ez lesz az! Ebből kiderül, ki a tettes! – kiáltotta, és a földre terítette a lapokat. A varázs megtört, ahogy a dallam véget ért. Bianka és Kitti letelepedtek a padlóra Barnabás mellé, és kíváncsian olvasták a papírokat.

– Ez nem újság – ráncolta a homlokát Kitti.

– És nem is levél vagy napló – rázta a fejét Bianka.

– Egy ház építéséről szól. Látjátok, ez a tervrajz. Ez meg a földszint alaprajza – lengette meg az egyik oldalt Barnabás.

– De melyik házé? – türelmetlenkedett Kitti, és kihajtogatta az utolsó papírt. A lélegzete is elállt. A tetjén ugyanannak a villának a rajzát látta, amelyik előtt Kormosi Tímea állt a fotón és az újságos képen.

– Nahát! Kormosi Tímea otthona! Minden nyom hozzá vezet. De ki ő? És hol van a háza? – tanakodott.

Megfordította a lapot, és újra elfelejtett levegőt venni. Végre elolvashatta az épület pontos címét. Nagyon jól ismerte azt az utcát Királyföldön!

– Nem hiszem el! Me-meg van a tettes! De-de ő nem lehet! – makogta.

Barnabás és Bianka azonnal fölé hajoltak.

– Azta! Elkaptuk! – örült Barnabás.

– Igazam volt! Nekem volt igazam! – ismételtette elégedetten Bianka.

– Te a társára gyanakodtál, és nem rá. És a legelején én is mondtam, hogy gyanús, de akkor leintettél – vitatkozott vele Barnabás.

Kitti nem törődött velük. Csak a címre meredt.

– Most mi lesz? Elmegyünk hozzá? – kérdezte, és megrázkódott. Mintha nagyon távolról hallotta volna a saját hangját.

– Túl veszélyes! Inkább szóljunk nagyapának – aggodott Bianka.

– Nagyapa elutazott ma estére egy barátjához. Csak holnap jön haza. Elfelejtetted? – szólt rá Barnabás.

– Persze hogy nem felejtettem el. Várnunk kell holnapig! – figyelmeztette őket Bianka.

– Dehogy várunk! El kell kapnunk, mielőtt megszökik és felszívódik! Legalább szaglásszunk körbe a házánál! Hátha megtaláljuk nála a többi villa iratait. Akkor könnyebb lesz rábizonyítani, hogy ő a tettes – erősködött Barnabás.

– Bajba kerülhetünk – tördelte a kezét Bianka.

– Majd vigyázunk! Mi hárman vagyunk. Fél kézzel elbánunk veled – hősködött Barnabás, majd Kittire nézett.

Kitti nagyon lassan bólintott. Csomó kérdés cikázott át a fején, és mindegyikre tudni akarta a választ. Nem holnap, hanem még ma. Azonnal!

Dorka

Mi újság, Kitti? Idén nyáron is elkaptál egy tolvajt?

Kitti

Most nem tudok sokat írni. Egy bűnöző nyomában vagyunk!!!!

Liza

Vigyázzatok magatokra!

Maja

Hú! Megint benne leszel az újságban a bűnügyi hírek között? 😊

Renáta

Remélem, nem áldozatként vagy tettesként 😊

Kitti

Majd mesélek! Végre TUDJUK, ki járkal éjszakánként Királyföldön, ki semmisíti meg a házak iratait, és ki hord idegen tárgyakat mások otthonába.

Maja

Én még mindig nem értek semmit 😊

Dorka

Majd az újságokból megérted 😊

Renáta

Liza, hogy van Alex? 😊

Liza

😊😊

Kitti

Drukcoljatok, hogy sikerüljön lelepleznünk a tettest!

Liza

Szurkolok!!!

FORRÓ NYOMON

Kitti és az ikrek megérkeztek a Gesztenyefasor utcába. Esteledett, de a nap még az ég sarkában figyelt, mintha ő is látni akarta volna, ki a tettes. Kitti nagy lendülettel lefékezett egy komor ház előtt, amiről már a legtöbb helyen lepergett a sárga vakolat. Az ablakokon lehúzták a megfakult redőnyöket, mintha a villa bánatosan lehunyta volna a szemét, hogy örök álomba szenderüljön. Az udvarán két fenyő halkán összesúgott, a kapu pedig a szél segítségével altatódalt nyöszörgött. A szomszédban az ikrek nyári otthona szendergett vidám piros tulipánokkal és a várszerű kerek toronnyal. Kitti és az ikrek azonban nem oda, a nagypapa házába igyekeztek, hanem az elhagyatott épület kertjébe. Kitti gondolkodás nélkül besurrant a nyitva felejtett kiskapun, felszaladt a villa kőlépcsőjén, és bezörgetett egy régi, szőlőindás kopogatóval. Nem érkezett válasz, és senki nem sietett elé ajtót nyitni.

– Nincs itthon! Tiszta a levegő – ujjongott Kitti. Bianka nem tudta eldönteni, hogy örüljön, vagy még jobban megrémüljön. Barnabás azonban meg sem

várta, hogy a testvére határozzon, máris előállt egy ötlettel:

– Menjünk a hátsó kertbe! Elöl minden redőnyt lehúztak, de hátul talán bejutunk a házba – indítványozta.

– Ko-koráb-ban megígértétek, hogy sehová sem törünk be – nyafogta Bianka.

– Igen, de ez a tettes háza! Ha találunk ellene bizonyítékot, elkapják a rendőrök! – érvelt Barnabás.

Kittit máris meggyőzte. Megkerülte az épületet, és megállt egy nagy gesztenyefa alatt. A hátsó ablakokon nem húzták le a redőnyöket. A nap utolsókat villant az üvegeken, mintha Kittire kacsintgatna.

– Ez volt Kormosi Tímea otthona! Itt állt, amikor lefényképezték – sikkantotta Kitti. Az ikrek odafutottak hozzá.

– Azért nem ismertük fel a házat a százéves képen, mert a kertből fotózták. Innen, hátulról – döbbsent rá Bianka.

– Akkor a tettes Kormosi Tímea rokona! Neki is itt éltek az ősei, saját villája van, mégis az építőcéggel szövetkezett. Eltünteti a régi házak iratait, hogy lebontassák őket. Hazudott nekem. Miért ilyen gonosz? Nem értem – rázza a fejét Kitti.

– Lehet, hogy csóró, és kell neki a pénz. Az építőcégtől jó sokat kaphat az iratokért cserébe – tárta szét a karját Barnabás.

– Ez a ház már csúnya. Piszkosak a falak meg a redőnyök – fintorgott Bianka.

– Igen. Azért kell a tettesnek a pénz, hogy a saját házát felújítsa. A többi villa nem érdekli – vont vállat Barnabás.

Kitti az üvegezett verandához futott, és bekukucskált rajta, de csak sok-sok zöld levelet látott odabent. Megpróbálta lenyomni a teraszajtó kilincsét, de az nem mozdult. Mégsem adta fel. Tovább sétált a veranda mentén, és megakadt a tekintete egy ólomüveglablakon. Épp olyan volt, mint amit pár hete találtak a romos ház padlóján, és ami Királyföld térképét mintázta. Ezt az ablakot is színes szőlők díszítették, és közöttük fekete indák kanyarogtak. Kitti végigsimította az egyik indát, ami kidomborodott az üvegből. Az inda fémből készült, és egy kerek gömbben végződött. Kitti megfogta a gömböt, és eltekerte. Erre a szőlős kép nyikorogva kinyílt.

– Azta! Egy rejtékajtó! Hogy csináltad? – tátotta el a száját Barnabás.

– Véletlenül. Nem tudtam, hogy ez a kiálló inda gomb. Csak megtetszett az ólomüveg kép – magyarázta Kitti.

– Egy titkos bejárat – ámult Bianka. Ebben a pillanatban még ő is megfélemedezett az aggodalmairól, és elfelejtett ellenkezni a betörés miatt.

Kittit amúgy sem tudta volna visszatartani. Már is bekukucskált, és lehajtott fejjel belépett az üvegezett

verandára. Elakadt a lélegzete, ahogy körbenézett. Ha valaki azt mondja neki, hogy Királyföld helyett egy dzsungelben jár, elhitte volna. Megtorpant, és csak bámulta a sok hatalmas növényt, amik keresztül-kasul benőtték a télikertet. Voltak pálmák, orchideák és hatalmas kúszóvirágok, amik a mennyezetről lógtak le.

– Hé! Nem férünk be mögötted – suttozta Kittinek Barnabás.

Kitti óvatosan beljebb araszolt, hogy helyet adjon az ikreknek. Most már hangok is kapcsolódtak a látványhoz. Vízcsobogás és madárcsiripelés. Kitti átmászott néhány kúszónövényen, és a sarokban megpillantott egy fali szökőkutat kőmedencével. Mellette szekrény állt, amire mindenféle madarat festettek: galambot, hattyút, pávát, papagájt. A tetején pedig óriási kalitkában két igazi, színes madár ugrált és csipogott.

– De szép! – csillogott Bianka szeme a szökőkutat és az orchideákat nézve. A testvérét azonban nem nyugozta le a látvány. Ő még emlékezett arra, miért jöttek.

– Most nem érünk rá bámészkodni! A tettest akarjuk leleplezni. Elfelejtettétek? Bármikor megjöhet, és addig bizonyítékokat kell találnunk ellene – hadarta Barnabás.

– Hátha itt rejtette el a régi házakból lopott iratokat – töprengett Kitti.

– Lehet. Keressünk rejtékhelyeket, ahová eldughatta a papírokat! – vezényelte Barnabás, és máris elindult

a madaras szekrény felé. Csakhogy hiába rángatta az ajtaját, nem nyílt ki.

– Bezárták! – mondta gondterhelten.

– Hogyan zárhatták be? Nincs is rajta kulcslyuk! – lépett mellé Bianka.

– Akkor ez is egy titkos gombbal vagy egy rejtély megfejtésével nyílik, mint a zenedoboz és a kakukkos óra – törte a fejét Kitti.

– Sehol se látok rajta gombot – ellenkezett Barnabás.

– Talán nem is a szekrényen van, hanem a terasz egy eldugott sarkában – vetette fel Bianka.

Barnabás bólintott, és lehajolt, hogy benézzen a nagy levelek és indák alá.

– Itt semmi – búslakodott.

Kitti körbejárta a sarkokat, sőt beletúrt a virágcserepek földjébe is, de ő sem járt sikerrel. Bianka közben a szökőkutat vette szemügyre. A kőmedencében aranyhalak úsztak, és alattuk megcsillant valami fényes.

– Nézzétek! Van egy csillogó tárgy a vízben! Talán az nyitja a szekrényt – hadonászott a lány izgatottan. Kitti rögtön ott termett. Barnabás is így tett volna, de ő megbotlott egy indában, és négykézlábra érkezett. Bianka azonban nem várt rá. Már is a medence fölé hajolt, és bedugta a kezét a vízbe. Az aranyhalak azonnal fedezékbe bújtak, Bianka pedig lassan megérintette a csillogó aranygömböt. Épp olyan kerek volt, mint egy szőlőszem. Ahogy megszorította és elfordította,

a madaras szekrény ajtaja kattant egyet. Barnabás gyorsan feltápáskodott a földről, és újra megpróbálta kinyitni. Ezúttal sikerrel járt. A szekrény feltárult, és a polcain valóban mindenféle dokumentumok feküdtek. A három barát mohón lapozgatni kezdte a papírokat. Találtak régi fotókat, újságkivágásokat, könyveket, alaprajzokat, építési terveket, szerződéseket, leveleket.

– Győztünk! – ujjongott Barnabás, és összepacsizott Biankával. Kittihez is odafordult, de ő nem figyelt. A szekrényajtó belső oldalára meredt, amire egy pávát rajzoltak. A páva tollain nevek sorakoztak, és minden név alá egy-egy igazi *hajtincset* ragasztottak.

– Ez mi? – kérdezte.

– Szerintem családfa. Láttam már ilyet a törizsakörön. Azok ott legfelül az ükszülők, aztán a dédszülők, majd a nagyszülők, és így tovább... – állapította meg Bianka.

– Mindenkinek levágtak a hajából egy tincset, és beletették. Ez *olyan* romantikus – merengett Kitti, és megakadt a tekintete Kormosi Tímea nevéen. Alatta egy vörösésbarna hajtincs lógott fehér szalaggal átkötve.

Barnabás nem a tincseket nézte, hanem a legelső sort.

– Megvan! Szerepel rajta a *tettesünk* is. Itt lent! – mutatta.

Valóban, a szekrényajtó alján, az utolsó sorban jól olvasható volt *Révai Rita* neve.

– Nahát! Ő Kormosi Tímea dédunokája – sikkanította Kitti.

– Azért más a vezetéknevük, mert az anyukája volt Kormosi – okoskodott Bianka.

– Akkor *mindent* tudunk. Az a sok régi cucc, amit becsempészett a többi házba, mind a saját dédmamá-jáé volt. Azért találtunk Kormosi Tímeáról képeket meg újságcikkeket, és azért szerepelt mindenütt a K. T. monogram – magyarázta Barnabás.

– Rita lopózott be mások otthonába, hogy elrejtse a zenedobozt, a kakukkos órát, a varródobozt, az ékszeresládikát és a verseskönyvet – sorolta Bianka. Kitti bólogatott, majd hirtelen összerezzen. Mintha lépéseket hallott volna a hátuk mögül. Figyelmeztetni akarta az ikreket, de mielőtt még megszólalhatott vagy megmozdulhatott volna, már fel is csendült egy magas, vékony hang.

– Igen, én voltam. Űgyesen kitaláltátok.

A három barát egyszerre pördült meg a tengelye körül. A liánok között ott állt Rita, és őket bámulta. Nem tűnt sem dühösnek, sem meglepettnek, inkább elégedettnek. Kitti hallotta, ahogy Bianka nagyot nyel mellette, a szeme sarkából pedig látta, hogy Barnabás ökölbe szorítja a kezét.

– Elkaptunk! Kár a gőzért! Többé nem versz át minket és nagyapát – kiáltotta Barnabás.

Rita felnevetett.

– Miből gondolod, hogy *ti* kaptatok el engem? Szerintem inkább *én* kaptalak el titeket. Nézzetek körbe! Ez itt az *én* otthonom. És ti itt vagytok *nálam*.

Kittinek elszorult a torka. Látta, hogy a nyomok Ritához vezetnek, de az utolsó pillanatig azt remélte, hogy téved. Megkedvelte a lányt. Azt hitte, hasonlítanak. Most már tudta, hogy nem. Átverte őt. Barnabás bezzeg megmondta az elején, hogy Rita furcsa. Bianka is hajtogatta, hogy Samu a tettes, Rita pedig az ő barátnője. Mégsem hitt nekik.

A fiatal nő közben odasétált a szőlőmintás üvegajtóhoz, és kulcsra zárta, majd a szája sarkában bujkáló mosollyal folytatta.

– Így biztonságosabb, igaz? Sosem tudhatjuk, hol leselkedik az ellenségünk.

– Mit akarsz tenni velünk? – nyögte Barnabás.

Rita arca megremegett, mintha újabb nevetést tartana vissza.

– Hát kemencém nincs, szóval megsütni nem foglak. Talán a liánokkal megköthözhetlek. És még az is lehet, hogy a szekrény alól előkúszik egy óriáskígyó.

– Hagyd abba! Ez nem vicces – kiáltotta mérgesen Kitti.

– Szerintem az. Örülhettek, hogy nem haragszom jobban. Arra ébredtem a délutáni alvásból, hogy valaki betört a házamba. Engedély nélkül besétáltatok, kinyitottátok a szekrényemet, turkáltatok az irataim között, és még nektek áll feljebb?

– Pont te beszélsz? *Té* sokkal több helyre törtél be. Mindenféle tárgyat rejtettél el mások otthonában – háborgott tovább Kitti.

– Nem mi vagyunk az igazi betörők, hanem te. Tuti, hogy azért aludtál ma délután, mert éjszaka megint be akarsz jutni valakinek a házába – csapott le rá Barnabás.

Rita szemöldöke felszaladt a homlokán.

– Ti okosabbak vagytok, mint én voltam ennyi idősen. Hihetetlen, hogy így a nyomomra bukkantatok. Csak nem... ti találtátok meg a zenedobozt?

Kitti bólintott.

– És ki is tudtátok nyitni? – méregette őket Rita, és a szemében inkább elismerés csillant, mint rosszállás.

– Igen. És a kakukkos órában meg a verseskönyvben is megtaláltuk, amit elrejtettél – felelte Kitti.

– És arra is rájöttetek, hogyan csempésztem be az otthonokba a tárgyakat? – faggatta őket Rita. Kitti agya lázasan járt. Egyrészt kíváncsi volt arra, miért és hogyan rejtette el a kincseit Rita. Másrészt arra gondolt, hogy amíg szóval tartják a nőt, addig is időt nyernek. Talán észreveszi valaki, hogy eltűntek, és keresni kezdi őket. Mondjuk, Ákos bácsi. Csak ki kell tartaniuk addig.

– Nem is sejtjük, hogyan csináltad! Meséld el! Lécci! – kérlelte Ritát mézesmázosan. Rita összedörzsölte a tenyerét. Látszott rajta, hogy már nagyon szeretne eldicsekedni a furfangos betöréseivel.

– Miért is ne? Most már úgyis túl sokat tudtok, szóval elmondhatom a többit is. Üljetek csak le a szökőkút peremére, és figyeljétek! A zenedobozzal

kezdődött. Arra gondoltam, hogy becsempészem a Park Szállóba Samunak, akibe beleszerettem. Akkor már randiztunk, de még nem voltunk egy pár. Csak a megnyitó éjszakáján jöttünk össze... de ez nem rátok tartozik. Az a lényeg, hogy Samunak szántam a zenedobozt, mert benne megbíztam. Csakhogy amikor a kertben elbújtam, valaki megzavart. Elejtettem a dobozt. Gondoltam, ha tiszta a levegő, visszamegyek érte, és megkeresem. De hiába kúsztam be a bokrok alá, a doboznak nyoma veszett. Mégsem adtam fel. Egyre jobban tetszett az ötlet, hogy a többi tárgyat is elrejtsem. Csupa olyan villában, ahol megbecsülik a régi, antik kincseket. A kakukkos órát már Samu segített bejuttatni éjjel a könyvtárszobába. A varrodobozt egy bácsinál hagytam. Aztán megint Samunak adtam egy régi kardot, ami az ükapám falán lógott. Azt ő rejtette el a saját szobájában. Én pedig a varrodobozt a helyi orvosnál és egy porcelánmadarat a régi iskolában. A nagyapátokhoz is elvittem egy verseskötetet, benne egy újságkivágással és a zenedobozhoz tartozó szívmedállal.

– De mi örködtünk aznap éjjel. És senkit sem láttunk betörni. Az ablak zárva volt. Lisztet is szórtunk a szoba padlójára, mégsem találtunk benne lánynyomokat – csóválta a fejét Kitti.

– Honnan tudtátok, hogy akkor fogok odamenni? Csak *neeeem*... – döbrent meg Rita.

Kitti büszkén kihúzta magát.

– De igen. Megtaláltuk a térképet.

Rita döbbenet fűttenetett, és folytatta.

– Az is egy szőlős ólomüveg ablak. Ide készült, ebbe a télikertbe. Két egyforma volt belőle. Az egyik rejtette a titkos ajtót, amin ma bejöttetek ide. A másik sajnos összetört a második világháborúban. Eredetileg is Királyföld térképét mintázta. Megtaláltam a törött darabokat a szekrényben, kiraktam, és befestettem azokat a helyeket, ahová tárgyakat akartam rejteni. Gondoltam, eldugom a térképet is valahol, hogy ha betörnének hozzám, ne találják meg. Amúgy a dédanyámé volt ez a veranda. Kormosi Tímea nagyon szerette az egzotikus virágokat. Neki készült a télikert, amikor fiatal volt. Ő találta ki ezt a trükkös kőmedencét is, amiben egy víz alatti gomb nyitja a szekrényt. Imádta a rejtélyeket, ahogy én is – dőlt a szó Ritából. Látszott rajta, hogy élvezi. Barnabást azonban még mindig a lisztes szoba foglalkoztatta.

– Azt mondd el, *hogyan* vitted el nagyapához a verseskötetet. Miért nem találtuk meg a lábnymodat a padlón? – faggatózott Barnabás.

Rita elégedetten húzta ki magát.

– Minden trükköm alapja, hogy nagyon jól megismerem a házat és a lakóit. A nagyapátok igazán kedves hozzám, és sokszor áthívott. Állandóan a dolgozószobájában ültünk, ezért már minden négyzetmétert feltérképeztem. Tudtam, mit hová rak, és mikor jár be.

Azt is észrevettem, hogy nyár óta folyton ott alszik az egyik polcon a macskátok, Nefelejcs.

– Na és? Mire mérs ezzel a sok infóval? Attól még nem tudsz láthatatlanná válni, és belebegni a szobába – gúnyolódott Barnabás.

– Nincs is rá szükségem. Minden tárgy becsempészését otthon terveztem meg. Lerajzoltam a szobát, a bútorokat, és elképzeltam, mit tegyek. Nátatok Nefelejcs volt a kulcsfigura. *Mindig* ugyanazon a polcon, egy púha tetejű ládikán aludt. Azt hiszem, régi pipákat tart benne a nagyapátok. Aznap délután átmentem hozzá beszélgetni. Megkértem, hogy hozzon nekem teát. Addig egyedül hagyott a dolgozószobájában. Fogtam a verseskötetet, felkötöttem egy damilra, és a másik végét a polcon fekvő, nyitott ládához erősítettem. Onnan áthúztam a damilt a lámpabúraig, ami épp az asztal fölött van, és a búra alá rejtettem a könyvet. Ott lógott végig a búra alatt. A kifeszített damil tartotta. Tudtam, hogy ha Nefelejcs felugrik a polcra, és a ládára ül, hirtelen lecsapódik majd a fedele. Akkor leesik róla a damil, és így a verseskönyv a lámpabúra alól az asztalra fog zuhanni. Ez volt a trükk.

– Egész délután és este a lámpabúra alatt függött a könyv? De mi lett volna, ha a macska akkor ugrik fel a polcra, amikor mi is ott vagyunk? Rögtön láttuk volna, hogy a lámpabúrából esik le a tárgy – döbbsent meg Bianka.

– De ha ti a közelben voltatok, a macska mindig körülöttetek serteptélt. Csak akkor ment fel a polcra aludni, ha magára hagyátok. Ezt is megfigyeltem néhányszor. Minden részletre gondolok – fényezte magát Rita.

– Tényleg kihullott egy damil a könyv borítójából másnap. Csak én nem törődtem vele. Azt hittem, nem fontos – csapott a homlokára Kitti.

– És ezért voltak másnap szanaszét az asztalon a papírlapok. Ahogy leesett a verseskönyv, a szele félrelökte a fénymásolólapokat – értette meg Bianka.

– Na, mit szóltok? Ugye, milyen furfangos vagyok? – kérdezte elégedetten Rita.

Kitti tekintete elkomorult.

– Inkább gonosz! Áruló! – kiáltotta dühösen.

– Egy tolvaj! – tette hozzá Barnabás.

– Pénz-éhes össze-e-esküvő – makogta Bianka is.

Rita most először lett dühös. Látszott rajta, hogy álméltkodásra és dicséretre számított, nem vádaskodásra. Összeráncolta a homlokát, és kifakadt.

– Miért lennék tolvaj? Csak mert titokban elrejtetem a tárgyakat? Semmit sem loptam el!

– Csak a régi villákból az iratokat. Láttuk a madaras szekrényben. Nem tudod letagadni – vádolta Kitti.

Rita hátratántorodott.

– Ti meg *miről* beszéltek? – döbönt meg.

– Átlátunk rajtad – dühöngött Kitti.

– Összejátszol az építőcéggel. Eltünteted a régi házból a dokumentumokat, hogy ne lehessenek műemlékek, és lerombolhassák őket. Csak félrevezetésből csempészted a házakba a régi cuccaidat. Azt hitted, mindenkinek elterelheted a figyelmét – vádolta Barnabás is.

– Hát ez... ez most fáj! – dadogta Rita.

– Hiába színészkedsz. Már nem válik be – figyelmeztette Kitti.

– És el kell engedned minket. Nem zárhatsz be. Mi hárman vagyunk. Ha-ha kell, erőszakkal is kiszabadulunk – fenyegetőzött Barnabás.

– Hangosan kiabálunk – bátorodott fel Bianka is.

Rita elindult feléjük. Barnabás azonnal talpra ugrott, hogy felkészüljön a támadásra, de semmi sem történt. Rita a hasára tette a kezét, és ismét felnevetett.

– Most már értem. Ti... nagyon viccesek vagytok. Hogyan érthettetek félre? Végig, amíg beszélünk... Azt hittétek, azt hittétek, hogy... – hápogta összefüggéstelenül.

Kitti, Bianka és Barnabás elkerekedett szemmel bámulták. Elbizonytalanodtak. Most már fogalmuk sem volt, mit akar Rita.

– Megőrült? – suttogta Kitti fülébe Bianka.

– Vagy csak színlel – gyanakodott Barnabás, de Rita meghallotta, és még harsányabban nevetett. Aztán egyik pillanatról a másikra elhallgatott és elkomorult.

Kitti összerendezte, ahogy meghallotta a megváltozott hangját.

– Az a baj, hogy ez nem is vicces. Csak kínomban nevettek – mondta Rita. Farkasszem nézett az ikrekkel és Kittivel, és a szavai furcsán, erősen visszhangoztak az üvegházban. Úgy, mintha kavicsok koppantak volna a kőpadlón.

– A. Madaras. Szekrényben. Csak. A. Saját. Házam. Iratai. Vannak. Nem. Én. Tüntetem. El. A. Villák. Papírjait. Én. Is. A. Tetttest. Keresem.

Képzeld, Enikő!

Végig azt hittük, hogy ugyanaz az ember tünteti el a villák iratait, aki furcsa tárgyakat csempész az otthonokba. De NEM. Rossz nyomon jártunk. Ma mindent elmondott nekünk Rita.

Megörökölte a nagyszülei házát, ami nagyon régi. Már az üknagymamája is abban lakott. Szeretné, ha egyszer az is műemlék lehetne, de attól fél, hogy tőle is ellopják a háza dokumentumait. Ezért mindenből másolatokat készített. Az eredeti papírokat elrejtette egy titkos szekrényben a télikertjében. A másolatokat és a régi fotókat, újságkivágásokat pedig különböző antik tárgyakba tette. Az antik tárgyakat pedig becsempészte mások otthonába. Azért, hogy ha a saját házába betörne a tettes, és megkaparintaná a dokumentumokat, akkor is legyenek másolatai mindenből a többi királyföldi házba rejtve.

Érted ezt? Elsőre kicsit bonyolultnak tűnik, de nekem tetszik. Rita azt mondta, hogy senkiben sem bízik. BÁRKI lehet a tettes, ezért egyetlen királyföldi lakos sem mert beavatni a tervébe. A tudtukon kívül akarta elrejtetni náluk a háza iratait, ezért dugta a papírokat régi tárgyakba. A zenedobozba és a varrodoboz aljába a házának az építési tervét és alaprajzát, az ékszeresládikába feljegyzéseket, a kakukkos órába és a porcelánmadár belsejébe régi fotót a házról, a verseskötetbe pedig egy régi újságkivágást meg a zenedoboz medálját. Ezekből

néhányat mi is megtaláltunk az ikrekkel. Olyan házakba vitte el a tárgyakat, ahol szeretik és megbecsülik az antik dolgokat. Ő mondta így. Igazából szerintem még élvezte is ezt a csempészést. Amikor mesélt róla, csillogott a szeme. Egyedül Samut avatta a bizalmába. Neki is adott egy régi kardot, aminek a nyelébe iratokat dugott.

Rita mégis hasonlít rám. Vagyis ránk. Te is kedvelnéd. Az osztályfőnököm azt mondaná róla, hogy TÚL nagy a fantáziája.

Piroska néni pedig azt, hogy még nem nőtt fel egészen. Margitka meg azt, hogy még tojásbéj van a fenekén. De ez szerintem ugyanaz.

Most már csak az a baj, hogy a valódi tettes, aki a házak iratait lopkodja, még mindig szabadon jár. A régi villák továbbra is veszélyben vannak. Rita is próbál rájönni, ki az áruló királyföldi, de ő sem talált bizonyítékot senki ellen. Arra sincs ötlete, hogy a tettes miért karcol K betűt az ellopott iratok helyére. Bárki is ő, nem lehet Kormosi családtag, mert Rita az utolsó leszármazott. Szerinte a K betű bármit jelenthet, lehet egy kitalált becenév, lánykori név vagy álnév kezdőbetűje, vagy csak utalás valamire. Rita szerint inkább azon kéne agyalni, ki tudhatja, hogy mikor üresek a villák, és mikor szabad az út a betöréshez. És hogyan képes a tolvaj észrevétlen maradni, amikor belopózik az iratokért? Sajnos ügyesen rejtőzködik. Még mindig nincs ötleted, hogy ki az? Ritát és Samut már

kibúzhatjuk a listáról. Marad Gergő és az apja, Lizi és Ferenc, Margitka és Lajos. Vagy valaki más, akit eddig észre sem vettünk?

Olyan nehéz ez... Eddig folyton azon gondolkodtam, hogy vajon a többiek mit hisznek RÓLAM, és MILYEN-NEK látnak engem. Csak most jöttem rá, hogy az is ugyanolyan érdekes, hogy mit hiszek én MÁSOKRÓL, és milyennek látom őket. Egy csomó mindenkit félreismerek. És valakit biztosan másmilyennek tartok, mint amilyen igazából.

Szeretném pontosan tudni, ki mit gondol, és mit akar tenni.

Hogy az igazi tettet kapjam el.

Hogy ne kelljen csalódnom senkiben. Soha.

Kitti

A PÁVA FELBUKKAN

Kitti úgy izgult, mintha az egész világot neki kellene megmentenie az ikrekkel. Minden este azzal a kérdéssel feküdt le, ki lehet a tettes, reggel pedig azzal a gondolattal ébredt fel, hogy talán aznap mindenre fény derül. Néha alig bírta elaludni, és azt hitte, a nap már sosem kel fel. De a nap becsületesen és dolgosan megjelent az égen, és annyira erősen sütött, amennyire csak bírta. A fesztivál is egyre közeledett, és amikor elérkezett az augusztus, Kitti izgalma másokra is átragadt. Ákos bácsi fontoskodva jött-ment a szállóban, Piroska néni még többet takarított, és vett magának meg Kittinek egy-egy új ruhát az ünnepekre. Bianka pedig reggeltől estig próbálni akart, hogy mindenképp jól sikerüljön a fellépésük. Barnabásnak az idegeire ment azzal, hogy folyton kikérdezte a szövegét.

– Bianka, ez egy *élmény*, nem színdarab. Nem is kellene beszélnünk – háborgott, ám Biankáról lepergették a szavai.

– De Kitti olyan jó történetet írt! Nem hagyhatjuk ki. Igazán átnézhetnéd újra. Te leszel Mátyás király, és egy király nem rontja el a szövegét.

– Nem fogom elrontani. Hagyjál már! – füstölgött Barnabás. Újra és újra. Ez a beszélgetés ugyanis legalább *tízszer* elhangzott köztük. Vagy *hússzor*. Kitti nem is tudta megszámolni.

Végre elérkezett a fesztivál előtti este és a főpróbába. Mindenki a Park Szálló előtti téren szorgoskodott. Ákos bácsi ellenőrizte, hogy elég stabil-e a színpad, Margitka és Lajos felállították a széksorokat, Piroska és Lizi lampionokat lógattak a bokrokra, Samu pedig egy nagy létrával a fák ágaira aggatta a fényfüzéretet. Ferenc, az igazgató és Gergő kipróbálták a hangosítást és a világítást. Kitti és az ikrek beöltöztek a jelmezeikbe, és eljátszották a kivilágított színpadon a műsorszámukat. Kitti most viselte először az uszályos, fátylas ruhát, és bár nagyon tetszett neki, kicsit nehezen lépkedett benne. Az alsószoknyával együtt a ruha nehezebb volt, mint ha három medicinlabdát cipelt volna. Ő volt az udvarhölgy, aki a történet szerint egy kívánsággal kereste fel Mátyás királyt. A király megígérte neki, hogy teljesíti a kérését, ha megfejtja a találós kérdését. Kitti udvarhölgy ügyesen válaszolt, ezért Mátyás király megjutalmazta. A királyné, azaz Bianka pedig megdicsérete. Végül Bianka és Kitti összeérintették a tenyereiket, és táncoltak a színpad közepén, az elégedett Barnabás-Mátyás király pedig megtapsolta őket.

Ákos bácsi füttyentett, amikor végeztek.

– Ez igen! Kiváló – dicsérte őket, és Kitti boldogan szökdelt le a színpad lépcsőjén. Csakhogy az utolsó

lépésnél beleakadt az uszálya egy deszkába, és a ruha elszakadt.

– Várj, Kitti! Ne menj tovább benne, mert leesik rólad a szoknya – sikkantotta Bianka. Kitti megállt a díszlet mögött, és hagyta, hogy Bianka megszemlélje a szakadást.

– Holnap reggel meg kell varnom – motyogta a szoknya fölé hajolva.

– Sajnálom. Olyan nehéz benne járni – sóhajtotta Kitti.

– Ez a páróka meg nagyon meleg! Viszketek tőle – kapta le a fejéről Barnabás a műhajat és a koronát.

Bianka már készült a visszavágással, de ekkor Kitti a szája elé emelte az ujját.

– Pszt! – intette le a többieket. Meghallott valamit, és kikukucskált a díszlet mögül.

Az egyik fánál az igazgató és a fia veszekedtek fojtott hangon.

– Én ezt nem csinálom tovább! Túl durva, apa – mondta éppen Gergő.

– Fiam. Nekem ez fontos – kérlelte az apa.

– De... de... gáz! – kereste a szavakat Gergő.

– Tudom, hogy nem tisztességes veled szemben... – kezdte a magyarázkodást az apa, de Gergő vörös fejjel a szavába vágott.

– Mások is itt vannak! Meghallják!

Az igazgató körbepillantott, és nem szólt többet. Sarkon fordult, és besietett a szállóba.

Barnabás közelebb hajolt a lányokhoz, úgy suttogta.

– Hát ez *fura* beszélgetés volt. Szerintetek az igazgató kényszeríti Gergőt, hogy segítsen neki ellopni a házak iratait?

– Nem! Egy apuka nem kér ilyet a fiától – ellenkezett Bianka.

– De Gergő azt mondta, hogy az apja *durva* dologra kéri – csóválta a fejét Barnabás.

Kitti válaszra nyitotta a száját, de ekkor újabb veszekedésre lettek figyelmesek. Úgy látszott, ezen az estén senki sem elégedett. Mindenki túlságosan felhevült a melegben és a készülődésben. Mintha a levegőben feszültség szállt volna a széllel. Ezúttal Lizi és Ferenc kaptak össze. Kitti még nem is látta ilyen mérgesnek Lizit. Az idős nő állá remegett, mielőtt megszólalt.

– Már majdnem a célegyenesben vagyunk. Most nem hagyhatjuk abba. Kárba veszne az eddigi összes munkánk – győzködte a férjét.

– Éppen ez az! Rengeteg energiát fektettünk bele, és túl sok idegeskedéssel jár. Elfáradtam. Miért is engedtem magam belerángatni! Épp most, amikor már hátradőlhetnék, és élvezhetném a nyugdíjas éveket – panasolta Ferenc, és megtörölte a homlokát.

– Pont azért kell most cselekednünk, mert nyugdíjba mentünk – érvelt Lizi, és a szokásos királynői fejmozdulattal zárta a beszélgetést, amit nemcsak a három barát hallgatott ki, hanem Margitka is. A takarító-nő olyan elmerülten figyelte a párt, hogy véletlenül

felborított egy széket, amit épp most törölt le egy ronggyal a férje.

– Nézd meg, mit csinálsz, asszony! Ma még a szokásosnál is szétszórtabb vagy – morogta Lajos, ahogy felállította a széket.

– Máshol jártak a gondolataim – vont vállat Margitka, majd nyugősen folytatta. – A hátam közepére se kívánom ezt a fesztivált. De persze rám senki se gondol. Nekem lesz a legtöbb munkám. Na és mi jut az élvezetből? Semmi. Holnap minden asszony úgy fog pávaskodni, mintha királynő lenne. Főleg ez a Lizi. Én pedig otthonkában felszolgálhatom a puncsot és a teát. Mint egy szobalány.

Margitkából dőlt a szó, ahogy összeszedte a portörölőit és a rongyait. Mindet betette egy gurulós takarítókocsi-ba, ami épp úgy nézett ki, mint egy régimódi, nyitott hintó. A seprűk és a portörölők voltak az utasok, akik ringatóztak, zötyögtek, ahogy Margitka távolodott velük. Már csak Samu maradt a téren, elpakolta a kihangosításhoz szükséges holmikat, hogy biztonságba helyezze őket éjszakára. A díszletet is visszatolta egy ponyva alá. Épp egy pávatollas legyezőt emelt fel, amikor Bianka feljajdult. Kitti és Barnabás egyszerre fordultak felé.

– Mi az? Fáj valamid? – aggódott Barnabás.

– Va-valami eszembe jutott – dadogta Bianka, de nem rájuk nézett, hanem a távolba révedt.

– Hogy ki a tettes? – kérdezte fojtott hangon Kitti.

– A páva – felelte még mindig bambulva Bianka.

– A páva a tettes? – csodálkozott Kitti.

– Én... nem tudom. Összezavarodtam – makogta a lány.

– De mire gondolsz? Nekünk elmondhatod – próbálkozott Kitti, de Bianka összerezett, mint aki fél.

– Eszembe jutott az, amikor bezártak minket a megnyitó estéjén. Az alagsorba. És az emléktől anynyira megijedtem. Hogy lehet ez? – Bianka a homlokára szorította a tenyerét. Barnabás átkarolta a testvére vállát, és nyugtatni próbálta.

– Inkább menjünk haza. Biztos csak izgulsz, mert holnap fellépünk.

Kitti nézte, ahogy távolodnak az ikrek, majd nagyot ásított, és ő is bement a Park Szállóba. Az ágyába bújva próbálta kitalálni, mit látott Bianka, amitől ennyire megijedt. Csakhogy a nap hosszú volt, Kitti pedig elálmosodott, így hamarabb elaludt, mint hogy megfejt-hette volna a rejtélyt.

Reggel arra ébredt, hogy odakint szól a zene. Az utcán megint a hangosítást próbálták, és most még a tegnapiánál is többen jöttek-mentek a szálló előtt. Délelőtt tizenegy órakor elkezdődött a fesztivál, és Kittinek rohannia kellett a nagy térre. Megígérte Ákos bácsinak, hogy az ikrekkel segít a versenyszámok megrendezésében. A kisebb gyerekek és a vállalkozó szellemű felnőttek kipróbálhatták a zsákban futást, a kötélhúzást és a lepényevőversenyt. A nyerteseknek Kitti és az ikrek adták át a díjakat, egy-egy szalagos

kitűzött és édességet. A nagyobbak összemérhették az erejüket hordóemelésben, a legbátrabbak pedig póznmászásban. Ezt a mutatványt Ákos bácsi olvasta egy régi fesztiválról szóló cikkben. A Park Szálló elé felállítottak egy lecsupasztított fenyőtörzset, amit előzetesen bekentek szappannal. A tetejére egy üveg sört és egy pár kolbászt akasztottak, ezekért lehetett felmászni. Ám a fatörzs a szappantól nagyon csúszott, és minden göcsörtöt levágtak róla, így nehéz volt megkapaszkodni. Gergő, csak hogy heccelje Barnabást, megpróbált felmászni rá, de csupán a feléig jutott. Barnabás rögtön elfogadta a kihívást, és ő is nekigyürkőzött, de még a harmadáig se jutott. Mindig megcsúszott, és visszahuppant a földre. Gergő jót nevetett rajta. A kolbászt és a sört végül Samu kaparintotta meg, aki kintartóan mászott felfelé. Rita és a bábáskodók odalentől megtapsolták és megéltjezték.

A délutáni órákban még több mulatság várt az érkező vendégekre. A bódékban sült kolbászt, virslit, lepényeket árultak, a terítős asztaloknál pedig puncsot, sört, szódát, limonádét és teát szolgáltak fel. A fűvószenekar indulókat játszott, a fák alatti árnyékban pedig mindenféle játékot és régi tornaszert lehetett kipróbálni. Kitti és az ikrek egy gyors ebéd után a tombolánál segítettek Piroska néniéknek, de a szerencsére vágyók húzhattak zsákbamacskát is, vagy egy papagájjal jóslatot.

A színpadi műsor csak este hét órakor kezdődött. Az igazgató nyitotta meg egy terjengős beszéddel. Úgy

egyeztek meg, hogy Ákos bácsi, a fesztivál kitalálója majd a műsor záróját mondja el este kilenc körül, utána pedig megtartják az élőzenés, lampionos felvonulást az utcákon.

Kitti és az ikrek megnézték az első néhány műsorszámot, amiben a helyi lakosok verset mondtak vagy zenéltek, majd elindultak a színpad mögötti sátorba, hogy felvegyék a jelmezeiket. Bianka szóltanul osztotta ki a ruhadarabokat Kittinek és Barnabásnak. A lány egész nap nagyon furcsán viselkedett. Mintha eltűnt volna a régi, rendes, mindenre figyelő Bianka, és a helyébe lépett volna egy szórakozott, rendetlen, figyelmetlen hasonmása. Ebédnél kiborította a limonádéját, és eláztatta az asztalterítőt, délután véletlenül összekeverte a tombola nyereményeit, majd annyira elbábáskodott, hogy nekiütközött egy trombitáló zenésznek. Barnabást pedig egyszer sem cukkolta. Még akkor sem haragudott meg rá, amikor a fiú Gergőt szidta. Kitti először azt hitte, hogy Bianka csak az esti fellépésük miatt izgul, de most már arra gyanakodott, hogy valami más bántja.

Barnabás hamar magára kapta a harisnyás, köpenyes jelmezét és a koronás parókáját, majd kiment a sátor elé, hogy a lányok is nyugodtan készülődhessenek. Kitti felvette az alsószoknyát, majd Bianka segítségével a nagy, uszályos ruhát és a fátlyat.

– Bianka... mi a baj? Izgulsz? Félsz? – kérdezgette őt Kitti.

– Csak egy kicsit – vallotta be Bianka.
– Biztos? Olyan furcsa vagy ma – tündődött Kitti.
– Hát... tegnap este eszembe jutott a megnyitó, amikor bezártak az alagsorba. És azóta rossz érzésem van itt – mutatott a mellkasára Bianka.

Kitti bátortalanul odahajolt Biankához, és átölelte.

– Ne félj! – mondta sután.

Bianka viszonzta az ölelést, majd a táskájához futott.

– Majdnem elfelejtettem! Fűztem a jelmezeinkhez karkötőt is. Mindkettőnknek egyformát. Nézd! – Bianka meglengette a kék és arany gyöngyökből készült ékszereket.

– Nagyon tetszenek! – ujjongott Kitti.

– Azért csináltam egyformára, mert barátnők vagyunk. Mindkettőnk karján lesz egy, és szerencsét fog hozni – magyarázta Bianka, és ráhúzta az egyiket Kitti csuklójára.

Kitti kimelegedett az örömtől. Szeretett volna valami nagyot és szépet mondani Biankának, de csak az jutott eszébe:

– Köszönöm!

Ekkor Barnabás feje bukkant fel a sátor szélén.

– Készen vagytok? Mindjárt mi jövünk.

Kitti szíve hevesen dobolni kezdett, mintha csatlakozni szeretne a színpadi zenekarhoz. Csak most jutott eszébe, milyen sokan fogják nézni a műsorszámukat. A színpad szélére botorkált az ikrekkel, és kővé dermedve nézte, ahogy lejönnek a lépcsőn a táncosok.

– Ti következtek! Sok sikert! – súgta a színpad oldalán álló Ákos bácsi, de Kitti alig hallotta, mit mond. Felbukdácsolt a lépcsőn, és megkereste a helyét a pódiumon. A nyitóképen Barnabás, azaz Mátyás király ült trónusán, mellette a felesége, Beatrix. Kitti, az udvarhölgy előttük térdelt lehajtott fejjel. Nem nézett a közönségre. Csak azt vette észre, hogy a félhomályt hirtelen felváltja az erős, vakító fény. Felkapcsolták a reflektorokat, és megvilágították hármójukat a színpadon. A nézők tapsolni és dobolni kezdtek. Kitti azt kívánta, bár sose hagynák abba a zajongást. Akkor neki sem kéne megfordulnia feléjük, és megszólalnia. Most már bánta, hogy szöveget írt. Elég lett volna, ha szó nélkül mozognak és táncolnak kicsit a színpadon. De már késő volt változtatni. A taps befejeződött, és hatalmas lett a csend. Kittit szinte fojtogatta. Óvatosan felállt, és lassan a nézőtér felé fordult. Csak azt látta, hogy odalent rengetegen ülnek, és mind őt bámulják. Fejük felett a fákon piros, sárga és lila lampionok lengedeztek, a szél pedig belekapott a színes füzérekbe, amiket Lizi és Piroska néni készítettek.

Kitti megköszöri a torkát, és belefogott.

*Jó, nemes királyunk színe elé lépek én,
hogy egy bánatomra kérjek vigaszt és reményt.
Madárkám elveszett egy borús nap éjjelén.
Kereste egy hű szolgám, de sehol sem lel.*

Kitti először még akadozva szavalt, aztán lassacskán megnyugtatták a saját sorai. Kezdte élvezni, hogy *mindenki* őt nézi. Talán még csodálják is odalentről. Barnabás-Mátyáshoz már bátran fordult, hogy előadja verses kérését: segítsen megkerestetni a kismadarát. Barnabás-Mátyás koronás fejét ingatta, és egy találós kérdést tett fel. Kitti jól felelt, ezért Mátyás király parancsba adta, hogy minden lakó keresse az erdőben, a mezőn és a faluban a kismadarat. A színes énekesmadárkát végül meglelték, és Bianka-Beatrix királyné hozta be. Kitti udvarhölgy úgy megörült neki, hogy hosszú köszönetet mondott királyának és királynőjének, majd tánra perdült Beatrixszal.

Kitti most már felszabadultan érintette össze a tenyerét Biankáéval. Három-négy forgás, és véget ér a szereplésük. Kicsit még sajnálta is. Könnyedén lépett balra és jobbra a nagy ruhában, majd megpördült, és ekkor történt a baj. Kitti uszálya túl hosszú volt, és ő teljes erőből rálépett. A szoknyája elszakadt, és lehullott a derekáról. Kitti egyetlen pillanat alatt díszes udvarhölgyből fehér alszoknyás, zavart lánnyá változott a színpad közepén, és fogalma sem volt, mi lesz most. Pár másodpercig bénító csend vette körül, majd egy kisgyerek felnevetett a nézőtéren. Kitti nem gondolkozott, csak felkapta a földre hullott szoknyáját, és lerohant a színpadról. Egy távoli fáig futott, levetette magát a földre, a hátát a törzsnek döntötte, és dühösen, ségyenkezve összeszorította az ökleit.

Még *soha-soha* nem érezte magát ilyen rosszul. Akkor se, amikor az osztályfőnök az összes lány előtt megszidta, hogy a fogalmazása butaság. Akkor se, amikor mindenki párba állt a kiránduláshoz, és egyedül neki nem jutott társ. Talán még akkor se, amikor apa elmondta neki, hogy külföldre költözik. Na jó... akkor igen. De ez most *más* volt. Mindenki róla beszél majd, és kinevetik! Napokig, hetekig, *évekig* röhögve emlegetik majd, hogy a színpadon alszoknyában állt.

– Emlékeztek arra a régi fesztiválra? Egy Fehér Kitti nevű lányról leest a ruhája. Igen, arról, akinek az állán az az óriási anyajegy van. Egy szál alszoknyában ácsorgott a színpadon. Elfutott, és otthagya az ikreket. Ez volt a legviccesebb műsorszám – mesélik majd nagymama korukban is az emberek. Talán még az újságban is megírják?

Kitti szíve elszorult a gondolatra, és gyorsan a kezébe temette az arcát, mintha így megakadályozhatná, hogy bárki is rajta nevessen. Aztán egy gonosz kis hang szólalt meg a fülében.

Nem is a te hibád volt! A szoknya már tegnap elszakadt egy kicsit. Bianka mondta is, hogy ne menj benne, mert tovább fog szakadni. Azt ígérte, hogy ott hon megvarrja. De nem tette. Elfelejtette. Túl szétszórt lett. Ha megvarrta volna, ma nem tudott volna olyan nagyon továbbszakadni az anyag, hogy leessen rólad a szoknya. Bianka hibája az egész!

Kitti megrázta a fejét. Most egy másik hang szólalt meg a fülében.

Nem! Bianka nem tehet róla! Neked kellett volna figyelned, és észrevenned öltözködésnél, hogy még mindig megvan a szakadás. Óvatosabban kellett volna lépkedned. De elbízta magad. Túlságosan örültél, hogy a közönség csodál. És ez lett a vége!

Ilyen csak *velem* történhet meg – gondolta Kitti keserűen, és összeszorította a száját. Már majdnem kibuggyant egy könnycsepp a szeméből, amikor a semmiből felbukkant Barnabás. Kitti először azt hitte, hogy a fiú miatta ilyen rémült, de rögtön kiderült, hogy másról van szó.

– Kitti! Végre megvagy! Bianka eltűnt! Sehol sincs! A telefonját se veszi fel! – hadarta Barnabás.

– Nagyon sok a vendég. Biztosan köztük van. Vagy... elbújt, mint én – motyogta Kitti.

– Nem bújt el. Először együtt voltunk. Téged kerestünk. Aztán Bianka meglátott valamit vagy valakit, és felsikított. Azt kiáltotta, hogy *páva*. Elfutott, én meg utána szaladtam. Átvágtam a tömegen, de mire az utca túloldalára értem, Bianka már sehol sem volt. Megnéztem a közönségben, a színpad mögött, a kajás bódéknál. Aztán felhívtam nagyapát, aki a fellépésünk után hazament. De azt mondta, otthon sincs. Hová lett?

Kitti megfélelkezett a saját bánatáról, és felugrott a földről.

– Megtaláljuk! Nézzük meg együtt újra az összes helyet! – ajánlotta. Lekapta a fejéről a fátylat, és kibújt az alsószoknyából. Most már csak rövidnadrágos, kócos hajú Kitti volt. Barnabás idegesen újrjárta vele a tereket. Bianka azonban nem bukkant elő sem a színpadnál, sem a szállóban, sem a fák alatt, sem a nézőtérren, sem a bódéknál. Barnabás és Kitti felváltva hívta őt telefonon, de nem vette fel. Mintha elnyelte volna a föld.

Épp eltávolodtak a kihangosított színpadtól, hogy jobban hallják egymást, amikor meglátták a közeledő Ritát. Kitti szeme felcsillant a reménytől. Azonnal odafutott a lányhoz, és bevezető nélkül, kapkodva mesélni kezdett.

– Bianka eltűnt! Lehet, hogy a tettes nyomába indult, vagy elkapták, és veszélybe került.

Rita szeme elkerekedett.

– Nem ment haza? – kérdezte, de Kitti és Barnabás csak a fejüket rázták.

– Nyugodjatok meg! Bármilyen lehet. Talán csak elkerültétek egymást. Nem kell rögtön a legrosszabbra gondolni! – csillapította a két ideges barátot Rita.

– Már mindenütt kerestük – bizonygatta Kitti.

– És miért hiszitek, hogy a tettes nyomába indult vagy baja esett?

– Mert tegnap nagyon megijedt valamitől. Egy pávat emlegetett, és ma is azt kiáltotta, amikor elrohant – magyarázta Barnabás.

– Milyen pávát? – értetlenkedett Rita.
– Azt mi sem tudjuk – tárta szét a karját Barnabás.
– Páva... Páva... A páva... – ismételte Rita, majd hirtelen a fejéhez kapott.
– Van egy ötletem! Most el kell rohannom valamiért, de ti maradjatok itt. Mindenképp! És ne aggódjatok! – hadarta Rita, és anélkül, hogy megvárta volna Kitti és Barnabás válaszát, máris eltűnt a sarkon.
– Vajon mi jutott eszébe? – nézett utána Kitti.
– Talán az, hogy hol van Bianka – vélte Barnabás.
– Nem! Akkor nekünk is elmondta volna. Lehet, hogy mindjárt visszajön. Azt mondta, maradjunk itt – bizakodott Kitti.
– Lehet. De nekem kicsit örültnek tűnik ez a nő. Még mindig nem tudom, hogy bízhatunk-e benne – vonta meg a vállát a fiú.
– Bízhatunk! – bólogatott Kitti, de Barnabás elfordította a fejét, és belerúgott egy kavicsba. Kitti figyelte az elguruló követ, és hallotta, ahogy csattan a csatornafedőn. Összerezzen, és elszorult a torka.
– Úúgy sa-sajnálom – dadogta.
– Mit? – csodálkozott Barnabás.
– Az egészset! Miattam tűnt el Bianka. Elrontottam a műsort, elszaladtam, és engem kerestetek. Ha ott maradok veletek, Bianka...
– Bianka akkor is elfutott volna. Eszébe jutott valami, vagy megrémült valakitől, azért rohant át az úton. Nem te vagy a hibás – felelte Barnabás.

– De hát mi lett vele? Go-gon-dolod, hogy tényleg a tétessel van, és baja eshet? – motyogta Kitti.
– Eddig senkit sem bántott a tolvaj – nyugtatta Barnabás, de nem túl meggyőzően. Kitti látta, hogy neki is remeg a keze.
Tanácstalan volt. Tenni akart valamit, ezért ötödszörre is kivette a zsebéből a telefonját, és megcsörgette Biankát. A lélegzete elakadt, ahogy a távolból meghallotta a csörgést.
– Hallom Bianka telefonját! Arra van – mutatott az utcasarokra Kitti. Barnabás elszáguldott a kijelölt irányba, de Kitti látta, ahogy megtorpan az árok mellett.
– Na? – lihegte Kitti, ahogy beérte Barnabást.
A fiú meg sem bírt szólalni. Csak felemelte a bokorba dobott telefont. Tényleg Bianké volt.
– Elhajították a telefonját, hogy ne tudjon segítséget hívni – döbbsent meg Kitti.
– Bianka rájött valamire. A tettes észrevette, és elkapta. Tényleg bajban van. Most már biztos – préselte ki magából Barnabás a szavakat.
Kittinek sem jutott eszébe más magyarázat. A tettes nem akarta, hogy leleplezzék, ezért Biankát is eltűntette, pont úgy, mint a házak iratait. De hová?
Kitti körbenézett. Mostanra teljesen besötétedett. A távolból idelátszódtak a színpad fényei. A szél feltámadt, és dühösen belekapott a fák leveleibe. Ám a levelek erősen kapaszkodtak az ágakba. Remegtek

félelmükben, hogy lepottyanhatnak a mélybe. Kittinek eszébe jutott, hogy nem is olyan sokára, két hónap múlva valóban lehullanak majd a földre. Ettől a gondolattól elszomorodott, és még jobban félni kezdett. Rettegett attól, hogy Biankának baja eshet.

Enikő!

Én ANNYIRA szégyellem magam!

Nem azért, mert leesett rólam a szoknya a színpadon, és elfutottam. Hanem mert CSAK magammal törődtem, és még az is megfordult a fejemben, hogy Biankát hibáztassam, amiért nem varrta meg jól a ruhámat. Elbújtam és hisztiztem egy fa mögött, és közben nem vettem észre, hogy Biankát elrabolták.

Most már nem is érdekel, ha rajtam és a műsoromon nevetnek a többiek. Csak az jár a fejemben, hogy rossz barát voltam. És rossz barátnak lenni sokkal jobban fáj, mint csúnyának lenni. Inkább legyen SZÁZ óriási anyajegy az arcomon, csak találjuk meg Biankát!!!

@Orchard Literary Agency

Tizenharmadik fejezet

BIANKA NYOMÁBAN

A szél egyik pillanatról a másikra elállt. Fullasztó lett a levegő. A viharos hónapok után furcsa és idegen lett a csendes világ. A levelek meg sem moccantak az ágakon. Kitti hajszálai nem játszadoztak az arca körül. Minden mozdulatlaná vált. Nemcsak Bianka, de még a szél is eltűnt. Kitti próbálta kitalálni, mit kéne tenniük, de csak az jutott eszébe, milyen jó lenne tanácsot kérni Enikőtől. Gondolatban meg is fogalmazott hozzá pár sort, aztán megrázta a fejét. Úgy érezte, most nincs idő erre. Tanácstalanul nézett Barnabásra, aki a testvére telefonját szorongatta a kezében.

– Bi-biankának igaza volt. Nem lett volna szabad nyomoznunk, de én erősködtem – vádolta magát Kitti.

– Én tehetek róla. A testvére vagyok. Nekem kell megvédeni – bizonygatta Barnabás.

– Meg kell találnunk! Mielőtt bántanak – aggódott Kitti.

– De hol keressük? Hívjuk fel a rendőrséget? Szerinted hinni fognak nekünk?

Kitti a homlokára szorította a kezét, mintha így könnyebben tudna gondolkozni.

– A tettes királyföldi. Rita is ezt mondta. Bianka *itt* van valahol a közelben.

– De több száz ház van Királyföldön! Nem kereshetjük mindegyikben – toporgott Barnabás.

– Bárcsak tudnánk, ki a tettes! – sóhajtotta Kitti.

– Biztos, hogy nem a saját otthonába vitte Biankát. Akkor túl könnyen a nyomára bukkannánk – vélekedett Barnabás.

– Szerintem Bianka meglátta őt ma, amikor engem kerestetek. Azért kiáltotta, hogy páva.

– De mit jelent a páva? Neked eszedbe jut róla valami? – tűnődött Barnabás.

– Igen. Első nap, amikor anya vitt Cseresznyeligetre, én is észrevettem egy pávát. Egy hintóban húzta valaki – idézte fel Kitti.

– Ezt már mesélted egyszer, de nem jöttünk rá sem mire – rázta a fejét Barnabás.

– Tudom. De azóta már más helyeken is láttam a madarat – merengett Kitti.

– Hol? – siettette Barnabás.

– Próbálok emlékezni!

Kitti becsukta a szemét. Koncentrált. PÁVA. PÁVA. Honnan ismerős? Pávamintás volt Rita családfája a télikertben. És... megvan! Az egyik fehér villát is pávamintával díszítették. Amikor először sétált Királyföldön, megcsodálta. Virágok, indák és pávák voltak a falain.

– A pávás ház! – kiáltotta.

– Van ilyen? – csodálkozott Barnabás.
– Igen! Lehet, hogy ott van a tettes rejtekhelye. Talán Biankát is oda vitte.
– Mutasd az utat! Induljunk! – vezényelte Barnabás, de Kitti még hezitált.
– Egyedül? És ha nem tudjuk megvédeni Biankát? – tördelte a kezét.
– Akkor kit hívunk? A rendőrséget? Ákos bát?
– Szóljunk Ákos bának és a nagyapádnak! – tanácsolta Kitti, és máris elrohant a színpad irányába. Csakhogy elkésett. Ákos bácsi és Piroska néni éppen abban a pillanatban léptek fel a kivilágított pódiumra, amikor Kitti lefékezett a nézőtér sarkán.
– Jaj, ne! Ákos bá most kezdi a záróbeszédét. Tegnap megmutatta nekem. *Tíz* oldal! – kesergett Kitti.
– Nagypapa se veszi fel a telefont. Szerintem már lefeküdt aludni. Mondta korábban, hogy nagyon fáradt és nincs jól – panaszkodott Barnabás.
– Menjünk el hozzátok, és keltsük fel? – kérdezte Kitti.
– Túl sok időt veszünk vele! – ellenkezett a fiú.
– De akkor mit csináljunk? Mire Ákos bá befejezi a beszédét, újra felkel a nap! – türelmetlenkedett Kitti.
– Hagyj nekik üzenetet, és addig mi menjünk előre a pávás házhoz! – ajánlotta Barnabás.
Kitti csak bólintott, és már írta is:

Kitti
Biankát elrabolták.
Lehet, hogy a pávadíszes házba vitték.
Gyertek oda!
Mi előremegyünk.

Kitti Ákos bának és Piroska néninek is elküldte az üzenetet, aztán eszébe jutott Rita. Talán ő is rájött valamire, és azért rohant el?

– Most mit csinálsz? Nem megyünk? – idegeskedett Barnabás.

– De. Csak felhívom Ritát is. Hátha segíthet. Talán neki is beugrott valami a páváról, és azért ment el.

– Csak gyorsan!

– Nem veszi fel.

– Akkor menjünk. Ha tényleg a páva miatt futott el, talán már ott is van a háznál! – gyözködte Barnabás.

Kitti bólintott, és zsebre vágta a telefont. Még egy utolsó pillantást vetett a színpad és Ákos bácsi irányába, majd rohanni kezdett, Barnabás pedig követte. Három-négy utcán vágattak át, mire Kitti megpillantotta a fehér villát. A falain pávák és virágindák ölelkeztek össze.

– Ez az!

– Tök sötét. Egyetlen ablakban sem ég a lámpa – ráncolta a homlokát a fiú.

– Pedig biztos voltam benne, hogy itt lesz Bianka – súgta csalódottan Kitti.

– Látod ott bent azt a fényes pontot? – lendítette előre a karját Barnabás. Kitti követte a szemével a mozdulatot, és észrevette, hogy a ház kertjében, a fű sűrűjében megcsillan valami. Bianka kék és arany gyöngyös karkötőjét világította meg az utcai lámpa.

– Az Biankáé! Nekem is csinált egy ugyanolyat – mutatta a csuklóját Kitti.

– Akkor mégis itt van – bólintott Barnabás, és belekapaszkodott a kerítésbe. Pár másodperc múlva a tetén volt, és átlendült a kertbe. Kitti követte. Kétszer is megcsúszott, a tenyerét felhorzsolta, de harmadszorra végre neki is sikerült bejutnia az udvarra.

– És most? – mormolta Barnabásnak.

– Nézzük meg, van-e valahol nyitva felejtett ablak vagy ajtó! – javasolta Barnabás, és elindult az épület irányába.

A villa elvarázsolt tündéerkastélynak tűnt az este fényeiben. Minden volt rajta, ami egy mesebeli királylány otthonához szükséges: torony, kupola, teraszok, erkélyek, indákkal, pávákkal és virágokkal díszített ablakok és falak. Kitti a bejárati ajtóhoz rohant, de az zárva volt. Barnabás azonban talált egy teraszablakot, amit nyitva felejtettek.

– Szerintem itt jutott be a tettes – mondta alig hallhatóan Kittinek, és meg se várva a választ beguggott a sötétbe. Kitti nagy levegőt vett, és követte.

A szobában csak a bútorok körvonalait tudták kivenni. Egy hatalmas kanapé és pár cserepes virág árvalkódott a nappaliban. Az étkezőben egy óriási asztal körül sorakoztak a párnás székek, az előtérben pedig Kitti meglátta a legszebb lépcsőt, amit csak el tudott képzelni. Barnabás azonban odahívta egy sokkal kevésbé bizalomgerjesztő lépcsőhöz, ami a föld alá vezetett.

– Szerintem a pincében kéne kutatnunk – tátogta hangtalanul a fiú. Kitti botorkálva elindult Barnabás után, aki a telefonjával világított, hiszen a mélybe már az utcai lámpák fénye sem tudta követni őket. Mostantól csak annyit láttak a világból, amennyit a fénysugár bevilágított. Nem sejtették, milyen hosszú folyosóra értek, és azt sem, hány ajtó nyílik belőle. Találomra átkeltek egy üres raktáron, majd Kitti orrát megcsapta egy jellegzetes szag.

– Borospince. Nagyapának is van – világított körbe Barnabás, és láthatóvá vált néhány méretes hordó és sok-sok polc, melyeken egymásra fektetve sorakoztak a borospalackok. Kitti tett pár lépést feléjük, de a sötétben nem vette észre a magas küszöböt, és megbotlott benne. Nekiesett az egyik szekrénynek, a borospalackok pedig olyan csörömpöléssel hullottak a kövezetre, mintha a mennydörgéssel szeretnének versenyre kelni.

– Jaj, neee! Bocsi! – lihegte Kitti, de Barnabás furcsa módon nem haragudott. Egy törött palackot világított meg, ami a lába előtt hevert.

– Azta! De jó vagy, Kitti! Megtaláltad! – ámuldozott.

Kitti semmit sem értett. Döbbenet pislogott Barnabásra, aki lehajolt, és felemelte az üveget. Egy öszszetekert papír kandikált ki belőle. Kitti kíváncsian kihúzta és szétnyitotta a lapot, Barnabás pedig megvilágította a telefonjával.

– Látod! Ez egy villa alaprajza. A tettes *itt* dugta el a régi házak iratait – ujjongott Barnabás, majd egy másik palackért nyúlt. Abban is papírtekercs volt bor helyett.

– Ez a régi iskolaépület tervrajza. Jó rejtekhely. Sosem találtuk volna meg, ha nem mész neki a polcnak – csóválta a fejét Barnabás.

Kittinek nagyot dobbant a szíve. Az előző pillanatban még azt hitte, hogy Barnabás leszidja majd, ehelyett a fiú megdicsérte. Barnabás egy harmadik üveget is felemelt, és kivette belőle azt az újságkivágást, amit korábban Kitti talált a verseskönyvben.

– Ebben a cikkben szerepel Kormosi Tímea otthona! – magyarázta Kitti.

– Aha. Ezt az újságlapot lopták el tőled?

– Igen. Kint hagytam a szálló könyvtárszobájában, és valaki elvitte. De csomóan jártak ott aznap. Gergő, az apja, Samu, Margitka, Lajos, Lizi... – sorolta Kitti.

– A tettes köztük volt! Elhozta ide magával az újságlapot, és elrejtette a többi irat között – bólogatott Barnabás.

– Akkor megvan ellene a bizonyíték. Most már csak... – kezdte Kitti, de hirtelen elhallgatott. Valaki közeledett feléjük. Jól hallották a szapora lépéseket. Barnabás gyorsan kikapcsolta a telefonja fényét, megragadta Kitti karját, és behúzta őt egy hordó mögé. Az alak éppen ekkor ért be a borospincébe. Kitti mozdulni és levegőt venni sem mert. Várta, hogy a sötét lény majd megszólal, és akkor rájönnek, ki ő. Csakhogy az illető nem árulta el magát. Tett egy kört az elemlámpájával a helyiségben, majd visszaugrott az ajtóhoz, és becsapta maga után. Kitti csak egyetlen hangot ismert fel. A kulcsét, amit elfordítottak a zárban.

– A-azt hiszem, bezártak minket – állapította meg Barnabás, ahogy kikandikált a hordó mögül.

Kitti odaszaladt a kijáráthoz, és rángatni kezdte az ajtót. A kilincs valóban nem engedett. Erre felkapcsolta a villanyt, és most már jól látták a falakat, a mennyezetet és a padlót. Mindent ugyanolyan téglá borított. Egyetlen apró ablak volt csak a magasban, de azt is rács védte kívülről.

– In-nen nem jutunk ki – hüppögte Kitti. Úgy érezte, a tettes ellopta tőle és magával vitte a maradék bátorságát is. Fojtogatta a borospince szaga, és fogalma sem volt, mi lesz most velük. Barnabás felmászott a hordó tetejére, hogy kipillantson az ablakon. Kitti, csak hogy tegyen valamit, követte. Odakint az utcán éppen ekkor haladt el a fesztiváli menet. A sort a fúvószenészek vezették, mögöttük lépkedett a dobos,

utána pedig a lampionokkal és gyertyákkal felszerelkezett ünnepi tömeg. Az ablakon át beszűrődött hozzájuk a zene, és jól látták a sötétben világító piros, lila és sárga lámpásokat. A gyertyafényben megcsillantak a trombiták, a sétálók pedig énekeltek. Egy pillanatra sem fordultak az integető és kiáltozó Kitti és Barnabás felé.

– Nem látnak – háborgott Barnabás.

Kitti elővette a zsebéből a telefonját, és a kijelzőre meredt.

– Ákos bá nem vette észre, hogy írtam neki. Piroska néni se. Még Rita se próbált visszahívni.

– Csörgesd meg őket újra! – sürgette Barnabás, és Kitti máris megnyomta a hívógombot.

– Nem veszik fel. Nincs náluk telefon, vagy a zenebonában nem hallják, hogy csörög – sóhajtott Kitti.

– A fenébe! – mérgelődött Barnabás, és leugrott a hordóról. Tehetetlenül tett pár kört a pincében, néhányszor megrángatta a kilincset, de ezzel csak tovább hergelte magát.

Kitti lekuporodott a földre, és átölelte a felhúzott térdét. Folyton egy gondolat járt a fejében.

– Meghallotta a tettes, hogy felborítottam az üvegeket. Azért jött le, és zárt be minket. Mindenkire csak bajt hozok – küzdött a könnyeivel.

– Kiszabadulunk. Csak fel kell hívnunk valakit. De kit? Apuék külföldön vannak. A szüleid is. Nagyapa alszik. Csörgesd meg újra a nagynénédet és Ákos

bát! – tanácsolta Barnabás, de Kitti nem nyúlt a telefonjáért.

– Úgysem veszik fel. Azt se vették észre, hogy eltűntem, és nem vagyok a lámpásos menetben. Nem hiányzom nekik – remegett meg Kitti hangja.

Barnabás abbahagyta a pincében való körözést. Lát-szott rajta, hogy valami vigasztalót készül mondani, de Kitti nem akarta hallani a megnyugtató szavakat, mert már nem hitt bennük.

– Én senkinek se hiányzom! Csak mások nyakán lógozok. Tudom. Hallottam, amikor Margitka és Lizi mondták! – kiabálta dühösen.

Barnabás szeme elkerekedett. Kitti tudta, hogy abba kellene hagynia, de képtelen volt rá. Csak úgy kicsúsztak a mondatok a száján.

– Elbújtam a kanapé mögé a szálló könyvtárszobájában, és csomó mindent hallottam. Margitka meg Lizi sajnálkoztak, mert egyedül vagyok. Szerintük ti is csak jófejségből beszéltek velem. És akkor is ott voltam, amikor te meg Gergő kerestetek engem. Hallottam, mit kérdezett tőled Gergő, és te *mit* válaszoltál rá – hadarta piruló arccal Kitti.

Ezre azonban már Barnabás is felkiáltott.

– Gergő hülye! – ordította, és olyan erősen belerúgott egy földön heverő palackba, hogy az átgurult a szemközi hordóig, és összetört. A csörömpölésre mindketten összereztek, de az utána következő csend még ijesztőbb volt. Odakint távolodott a menet, és elhalt

a zeneszó. Barnabás a kőfalnak vetette a hátát, és a borospalackokat nézegette, mintha hozzájuk beszélne.

– Lizi és Margitka hazudtak. Mi barátok vagyunk! Alig vártuk a nyarat, hogy találkozzunk veled! Bianka is, és én is. Hidd el!

Kitti reménykedve pislogott Barnabásra.

– Biztos? Bianka nagyon kedves és illedelmes mindenkiel. Azt hittem...

Barnabás megrázta a fejét, mintha nem értene egyet a borospalackokkal.

– Bianka folyton rólad beszél. Mindig úgy emleget, mint a legjobb barátnőjét. Egyszer rajtakaptam, hogy megpróbálja úgy fésülni a haját, ahogy te, és még az anyajegyedet is odasminkelte valahogy az állára.

– Az én hajamat utánozta? De hát mindig összevissza áll. És utálok az anyajegyemet! – bukott ki Kitti.

– Nekem tetszik – vallotta be Barnabás, bár még mindig a borospalackokhoz intézte a szavait.

Kitti az eddigénél is jobban elvörösödött, mégis kellemes bizsergést érzett a gyomrában. Úgy tűnt, Barnabás már örök barátságot kötött a polcokkal, és sosem fog megfordulni, de Kitti most ezt sem bánta. Csak a fiú utolsó megjegyzése visszhangzott a fejében. „Nekem tetszik!”

A hosszúra nyúló csendből közeledő léptek zaja riasztotta fel őket. A zárban megcsörrent egy kulcscsomó, és a kilincs megmozdult. Kitti felugrott a földről,

Barnabás pedig mellette termett. Az ajtó kitárult, és a küszöbön ott állt előttük...

– Bianka! – sikkantotta Kitti örömmel.

– Csss! – kapta a szája elé az ujját Bianka. A lány most tényleg olyan kócos volt, mint Kitti. A szeme feldagadt a korábbi sírástól, és a ruhája összegyűrődött.

– Azért jöttünk, hogy megmentsünk... – kezdte Barnabás, majd Kitti befejezte:

– És most te mentesz meg minket.

Bianka beszaladt hozzájuk, és megragadta Kitti kezét. – Elkapott az utcán. Befogta a számat, és magával hurcolt ide. Igazából nagyon erős. Nem is gondoltam volna. Aztán az emeleten tartott fogva. Előbb feljött, és eldicsekedett vele, hogy titeket is bezárt a pincébe. Amikor nem figyelt, elcsentem az egyik kulcsosomóját a takarítós kocsijáról, és elindultam, hogy megkeresselek titeket. Remélem, nem vett észre – lihegte a lány.

– De kicsoda? Ki a tettes? – faggatta Barnabás.

Kitti fülében megragadt egy kifejezés. *Takarítós kocsijáról...* Hiszen akkor tudja! Ezt látta első nap hajnalban anya autójából. Nem hintón utazott a páva, hanem egy feldíszített, kicicomázott takarítós kocsin, és az alak, aki tolt, nem fürdőköpenyt viselt, hanem otthonkát...

– Hát még mindig nem jöttetek rá, ki ő? – csodálkozott Bianka.

Kitti ki akarta mondani a nevet, de a szájából szavak helyett egy sikitás szaladt ki. Bianka mögött megjelent

egy árnyék. Egyre nagyobb és nagyobb lett, majd belépett a fényes pincébe Margitka. A kezében egy pávát tartott. *Nem igazi pávát.* Kitti csak most jött rá, hogy valójában *tollsöprűt.* A páva színes farktollai portörlők voltak. Hogyhogya nem ismerte fel hamarabb?

Kitti hirtelen azt sem tudta, hogy kiáltson, kacagjon vagy sírjon. Margitka nevetséges volt az otthonkájában és a pávás portölőjével, amit úgy szorongatott, mint egy fegyvert vagy egy varázspálcát. Az arca viszont cseppet sem volt vicces. Rémisztő grimaszt vágott, és a tekintetével ölt volna, ha teheti.

Tudod, Enikő, az emberek sokszor másnak hiszik magukat, mint amilyennek mi látjuk őket.

Néha rémisztőnek hiszik magukat, és közben nevetségesek.

Néha kedvesnek hiszik magukat, és közben ijesztőek.

Néha kicsinek képzelik magukat, és közben hatalmasra nőnek.

Néha azt hiszik, hogy tömegek figyelik őket, aztán megfordulnak, és nincs ott senki.

Néha azt hiszik, hogy egyedül vannak a világon, miközben valaki mégis vigyáz rájuk.

@Orchard Literary Agency

A TÖKÉLETES REJTEKHELY

Margitka farkasszemet nézett az áldozataival. Kitti, Bianka és Barnabás ledermedtek, mintha gonosz varázslat kerítette volna hatalmába őket. Hárman voltak egy ellen, mégsem mertek moccanni. Volt valami Margitka tekintetében, ami azt sugallta, hogy bármire képes. Pár pillanatig senki sem szólalt meg. Kittinek megint az jutott eszébe, mit írna Enikőnek, aztán megszorította Bianka kezét, és rákiáltott Margitkára.

– Nem tehet velünk semmit! Nemsokára megtalálnak minket – bizonygatta, mintha önmagát is szeretné meggyőzni.

Margitkát azonban nem sikerült megijeszteni. Az asszony felnevetett.

– Szeretném én azt látni, hogy titeket megment valaki! A szüleitek külföldön vannak. Senki se törődik veletek, azért vagytok ilyen minden lében kanál tinik, akik próbálják felhívni magukra a figyelmet. De engem hiába ijesztgettek. Azt hiszitek, ostoba vagyok? Sejtetem, hogy utánam jöttök, ezért időben intézkedtem, hogy ha majd elfoglak titeket, ne tudjatok segítséget hívni. Az ikrek nagyapjának altatót kevertem a teájába,

amikor a műsor közben megszomjazott. Tudjátok, hogy én szolgáltam fel az italos pultnál. Ő most már mélyen alszik az otthonában. Ákos a szállóban hagyta a telefonját, amit megtaláltam és elrejtettem. Piroskáét pedig már délután elcsentem, amikor segített nekem. Nemrég láttam, hogy érkezett rá egy üzenet Kittitől. Innen tudtam, hogy már a pávás házba tartotok. Kinyitottam nektek egy teraszablakot, hogy be tudjatok jönni kettesben, aztán megvártam, amíg beszéltek valahová, és rátok zárhatom az ajtót. Foglyok vagytok. Senki sem veszi észre, hogy eltűntetek. Ákos mással sem törődik, csak a fesztivállal, Piroska meg a ruháival és a külföldi nyaralás tervezgetésével... – sorolta kajánul Margitka, de Kitti a szavába vágott.

– *Tudom!* Tudom, hogy ezt mondta Lizinek is. Kihallgattam. De hazudik! Ákos bá és a nagynénem szeretnek engem. Anya is. És... és Bianka és Barnabás is.

Kitti kezét megszorította Bianka. Margitka látta a mozdulatot, és dühös lett.

– Te kis szerencsétlen! Egész nyáron úgy fontoskodtál Királyföldön, mintha egy mesebeli királykisasszony lennél vagy egy film hősnője. Nézzél már tükörbe! Olyan vagy, mint amilyen én is voltam fiatal lányként! Csak *álmodozol*, de a valóságban nem vagy több, mint egy sovány... – Margitka vészesen közeledett Kittihez és Biankához. A két lány folyamatosan hátrált az egyik hordó felé. Egészen addig, amíg a hátuk hozzá nem ért, és már nem tudtak továbbmenni. Kitti rémülten

nézett az asszony arcába. Margitka egészen máshogy nézett ki, mint ma este az italos bódében, vagy akár csak pár perccel korábban, amikor belépett ide. A szemei véreerek voltak, a keze remegett az indulattól. Kitti ösztönösen érezte, hogy időt kell nyerniük valahogy, és gondolkodás nélkül kiszaladtak a száján a szavak.

– Megtaláltuk az iratokat a borospalackokban. Hogyan csinálta? Hogyan tört be a házakba?

A kérdései találtak. Margitka büszkén kihúzta magát.

– Hát, ha már tudni akarod, én nemcsak ábrándoztam, hanem a kezembe vettem a sorsomat! Az építőcég irodáiban is én takarítottam, és egy napon kihallgattam őket. Arról tanakodtak, hogyan vásárolják fel a királyföldi telkeket. Panaszkodtak, hogy a királyföldiek műemlékké akarják nyilvánítani azokat a házakat, amiket ők le akarnak bontani. Éreztem, hogy elérkezett az én pillanatom. Megtorolhatom annyi év fárasztó munkáját. Szóval bementem az igazgatóhoz, és felajánlottam, hogy jó pénzért észrevétlenül megszerzem nekik a villák hiteles dokumentumait. Megakadályozom, hogy elindítsák a lakosok a műemlékké nyilvánítást. Ők pedig még időben megvásárolhatják a házakat.

– Pénzért elárulta a királyföldieket. Micsoda gonoszság – suttogetta Bianka.

Margitka úgy fordult felé, mintha le szeretné harapni a fejét.

– Gonoszság? Badarság! Mi ebben a rossz? Azok a villák már romosak. Szép új lakások épülhetnek a helyükön.

– És maga meg az építőcég meggazdagszik – vilámlott Kitti szeme.

Margitka megvonta a vállát.

– Miért is ne? Eleget takarítottam már a villákban! Kijár a pihenés. Elképzelttem mindent. Házat veszünk Lajossal, és többé nem dolgozunk. Hozzánk is takarító fog járni! – hengegett, majd folytatta. – Hajnalban kezdtem a takarítást. Minden kiszemelt villába bejuttottam. Nem kellett álruha. Elég volt a lila otthonkám. Vittem magammal a takarítókoszt és a pávás portörölőmet. Annak a nyelébe tettem a házakban talált dokumentumokat és régi iratokat. Tökéletes rejtékhely volt! Senki sem gyanakodott. Ha bárkivel találkoztam, nem tolvajt látott, csak egy takarítónőt, aki díszes portörölővel jár. Inkább bolond asszonynak hihettek, mint betörőnek – kuncogott Margitka.

– Ez volt a páva és a koci, amit első reggel láttam! És Bianka is észrevett valamit, amikor a megnyitón bezárt minket az alagsorba – jutott eszébe Kittinek.

– Ja, igen, a Park Szálló megnyitója. Akkor egy zenedobozt kerestünk Lajossal. Próbáltam Rita házába is bejutni, de ő túl éber volt. Épp az ablakai előtt sétáltam haza, amikor megláttam, hogy odabent valamilyen papírokat tesz a zenedobozba. Rögtön gondoltam, hogy az otthona iratai. Azt hitte, túljárhat az eszünkön. De

nem! Láttam, hogy elhagyja a házat, és a szálló felé megy, és sejtettem, hogy oda viszi valakinek. Másnap átfésültem takarítás közben az egész hotelt, de hiába, a zenedoboznak nyoma veszett. Gondoltam, az ünnepség idején Samu konyhájában is kutakodom. Gyorsan magamhoz vettem a tollsöprűt, hogy majd abba rejtsem át az iratokat, de sajnos belétek botlottam. Ezért zártalak titeket a kamrába és a mosókonyhába.

– És akkor láttam a pávát – motyogta maga elé Bianka, és megrázkódott.

– A zenedoboz *nálam* volt. És Rita nem csak abba rejtette a háza papírjait. Egy csomó másolatot csinált. Tényleg túljárt az eszén. Okosabb magánál! – ingerelte Kitti Margitkát.

– Nálatok volt a zenedoboz? Sejtettem, hogy valaki akadályoz minket. Lizire gyanakodtam. Ő is furcsán viselkedett. De tegnap este rájöttem, hogy ti is beleütöttétek az orrotokat a dolgaimba. Amikor a próba után meghallottam, hogy Bianka a pávát emlegeti, tennem kellett valamit. Nem tudtam, hogy a pávas tollsöprűmre jött rá vagy a pávas főhadiszállásra. Ez a villa ugyanis tökéletes rejtékhely volt. A tulaj fél évre elutazott. Ideadott egy kulcsosomót, hogy bejárhassak hozzá virágot locsolni és takarítani. A borospincében eldugtam az iratokat, amíg az építőcéggel megegyezünk a fizetésben. Mert addig egyetlen papírt sem akartam kiengedni a kezemből, amíg nem adják át

nekem a pénzt. *Engem* nem verhetnek át! – hadonászott Margitka a pávas tollsöprűjével.

– De mi megtaláltuk a tökéletes rejtékhelyét – mondta csendesen Kitti, a szavai mégis úgy hatottak Margitkára, mintha ordította volna. Az asszony ökölbe szorította a kezét, úgy rikácsolt tovább.

– Biztosra vettem, hogy senki sem fog leleplezni! Még azt is megkockáztattam, hogy mindenhol ott hagytam a lánykori nevem kezdőbetűjét. Lássák csak a nyomból, hogy egyetlen, eszes, furfangos tolvaj járt mindenütt. Valaki, aki olyan bátor, hogy még ezt is meg meri tenni, mégsem lehet megfogni. Bokrosné Kerekes Margitka, a legtalálékonyabb betörő.

– Nem eszes tolvaj, hanem egy undorító, áruló banya! – tört ki Kitti, és rögtön látta, hogy ez volt az utolsó csepp Margitkánál. Az asszony felemelte a kezét, mintha pofon akarná vágni. Kitti ösztönösen becsukta a szemét, ám ekkor Barnabás rávetette magát Margitka karjára, és próbálta kicsavarni. Margitka felkiáltott, és ugyanebben a pillanatban a távolban kivágódott egy ajtó. Kitti biztosra vette, hogy Ákos bácsi érkezik a rendőrséggel. Csakhogy tévedett. A pincébe nem a nagybátyja vágatott le, hanem Margitka férje. Lajos egy pillanat alatt átlátta a helyzetet. A homloka gyöngyözni kezdett a futástól és az idegességtől, a halántékán pedig kidudorodtak az erek, ahogy kirántotta Margitka karját Barnabás kezéből.

– Végre itt vagy! Épp időben. Hármójukkal már nehezen boldogultam volna egyedül – lihegte Margitka elégedetten, de Lajos nem osztozott az örömeiben.

– Te nem vagy eszednél! Arról volt szó, hogy takarítást álcázva elhozod a régi villákból a dokumentumokat. Mindet átadjuk az építőcégnek, és ezzel a mi feladatunk véget ér. Ez viszont *emberrablás!* Három kiskorút fogva tartani... Ha elkapnak, évekre sirtre vágnak!

– Ekkora forgatagban észre sem veszük, hogy ezek hárman eltűntek. Mire megtalálják őket, mi már itt sem leszünk. Fogjuk a villák iratait, és indulhatunk – legyintett a pávás portörölővel Margitka.

– Túl késő! – nyögte Lajos.

– Dehogyan késő! Kötözd meg őket valamivel, aztán hozd le a takarítós kocsimat. Telepakoljuk az iratokat rejtő borospalackokkal, és elmegyünk – adta ki a parancsot Margitka, majd a borospalackok felé indult, hogy összeszedje őket, de Lajos megfogta a vállát.

– Erre már nincs időnk. El kell mennünk! *Most!*

Margitka makacskodott, és kirántotta magát Lajos karjából.

– Te mehetsz, ha akarsz, gyáva nyúl! Én nem hagyom itt az iratokat. Mindent ezért tettünk, nem? Mire kapnánk pénzt az építőcégtől, ha nem adjuk át a villák dokumentumait?

– Jókor gondolsz erre! Akkor kellett volna, amikor elrabortál *három* kiskorút!

– Muszáj volt. Hallottam tegnap este, hogy Bianka rájött valamire. Visszamentem egy ott felejtett seprűért, és megütötte a fületem, hogy a pávát emlegeti. Féltem, hogy mindent elárul a többieknek... – magyarázta Margitka, de Lajos a szavába vágott.

– Így is el fog árulni! Az építőcég már nem fog fizetni nekünk. Ők is lebuknak, amint ezek a taknyosok elmesélik, mit láttak és hallottak – vitakozott Lajos.

– Akkor találj ki valamit! – noszogatta villámló tekintettel Margitka.

– Mégis mit? Ennyi volt. Nem tehetek semmit. Értsd meg!

– Te semmit sem csinálsz! Mindent nekem kell megoldani. *Én* beszéltem az építőcéggel, *én* egyeztem meg velük az összegben, *én* loptam el az iratokat, *én* találtam ki a rejtekhelyüket! Ha rajtad múlna, semmi sem lenne! – vádaskodott Margitka.

– Fejezd ezt be! – szólt rá erélyesen Lajos.

– Be is fejezem! – üvöltötte Margitka, és a borospalackokra irányította a dühét. Egyenként a kőpadlóhoz vágta őket.

– Ha nem kapunk pénzt, akkor is megsemmisítem az iratokat. Minden villát lerombolnak majd! Mindet lerombolják! Egy sem marad! – mennydörögte. A hangjával csak a széttörő palackok ricsaja tudta felvenni a versenyt. Nagy csörömpöléssel gurultak mindenfelé az üvegdarabkák. Kitti és az ikrek a legtávolabbi sarokba húzódtak a szilánkok elől. Margitka

most már őket is célozta. Az egyik palack épp a lábuk előtt landolt, és tört száz darabra. Kitti éles fájdalmat érzett az arcán. Odakapott a kezével. Megsebezte egy szilánk. Margitka közben újabb üveget kapott fel, és ismét megcélozta a három barátot. Kitti és az ikrek védekezőn a fejük elé tették a kezüket, ám ekkor a bejárat ajtónál is zsvaj támadt. Szapora léptek, kiáltások visszhangoztak a folyosókon, majd a pincébe benyomult a felmentősereg. Nem is akármilyen társaság! A fél zenekar, a lampionos emberek, az igazgató, Gergő, Lizi, Ferenc, Rita és Samu, élükön Ákos bácsival, aki azonnal Kittihez rohant. Mögötte átfurakodott a tömeg a falféher Piroska néni, és először Kittit, aztán Biankát kapta a karjai közé.

Kitti egészen megsédült. Hirtelen annyi minden történt. Temérdek kérdésre kellett válaszolnia. Megitatták. Lemosták a vérző arcát. Ákos bácsi a vállát paskolgatta megnyugtatóan, Piroska néni pedig ott sürgött-forgott körülötte és az ikrek körül. Rita bátorítóan és hálásan megszorította a kezét. Kitti fél szemmel látta, hogy Margitkát és Lajost elvezetik. Bár még nem nyugodott meg teljesen, már tudta, hogy megmenekültek. És nem csak ők. Királyföld villái is.

...Ez történt, Enikő!

Margitkának NEM volt igaza. A nagynéném és Ákos bá IGENIS észrevették, hogy eltűntem. Kerestek is, de nem találtak sehol. Nem is bukkantak volna a nyomunkra, mert Margitka elrejtette a telefonjukat. DE Barnabásnak megvolt még valakinek a telefonszáma.

Amíg én arról faggattam Margitkát, hogyan lopta el az iratokat, Barnabás észrevétlenül megnyomta a zsebében a hívógombot, és megcsörgette Gergőt!

Azóta mindent elmesélt. Azt mondta, ki nem állhatja Gergőt, de senki más nem jutott eszébe, akit felhívhatott volna a közelben. Gergő felvette a telefont, és hallott valamennyit Margitka ordibálásából. Szólt az apjának és Ákos bácnak, ezért az egész zenekari menet elindult a pávás házhoz. Így találtak ránk.

Látod, mindennek van magyarázata! Illetve majdnem mindennek.

Azóta kiderült, hogy Lizi és Ferenc is vizsgáldtak, mert az otthonuk építése nem úgy ment, ahogy akarták. Gyanakodtak az építőcégre, azért költöztek be a szállóba, hogy szemmel tartsák a házuk felújítását. Az igazgató is nyomozott a királyföldi tettes után. Az éjszakai állatok megfigyelése csak álca volt. Azt már tudad, hogy Rita is kutatott, de eredménytelenül. Viszont amikor mesélünk neki a páváról, neki is eszébe jutott Margitka pávás portörölője. Azért hagyott ott minket Barnabással, mert

Margitka házához rohant Királyföld másik végébe. Min-
ket nem akart vinni, és nem mert nekünk mondani sem-
mit, nehogy kövessük, és bajunk essen. Azt hitte, Margitka
és Lajos lakásában lesz Bianka, de nem talált ott senkit.
A telefonja lemerült, ezért visszafordult, aztán találkozott
a minket kereső menettel. Szóval a végén már ő is a tettes
nyomában volt.

DE MÉGIS mi kaptuk el. Hármásban! Vagyis hát
ő kapott el minket, de az majdnem ugyanaz, nem? :D

Sajnos szellemek sincsenek a Park Szállóban. Csak a rá-
dió hangját hallottam a falban. Az igazgató kapcsolta be,
hogy ne tűnjön fel másoknak, hogy nincs otthon, hanem
kint barangol az éjszakában. Az ő lakosztálya épp az
enyém mellett van, ezért hallottam úgy, mintha a falban
beszélgettek volna.

Azt már tudad, hogy Rita féltette a dédszülei házát.
Hihetetlenül boldog volt, hogy elkaptuk a tettest. Folyton
mondogatta nekem, és a kezemet szorongatta.

Egyedül Gergő nem nyomozott senki után. Ő csak az
anyukája miatt veszekedett az apjával a próba estéjén.
Pedig Barnabás korábban mennyire szerette volna rábi-
zonyítani, hogy gonosz. :D

Gergő azóta nagyon jóban lett Biankával. Barnabás
még most sem örül ennek, de már kezdi elviselni. Mégis-
csak Gergő segítségével menekültünk meg. :D

Margitkát és Lajost letartóztatták. Margitka nagyon
ijesztő volt.

DE az a furcsa, hogy nem haragszom rá. Inkább saj-
nálom.

Azt képzelte, hogy ő a legagyafúrtabb bűnöző.

Rájöttem, hogy mindenki egy kicsit másnak képze-
li magát, mint amilyen igazából. De ha NAGYON más-
nak hisszük magunkat, mint amilyenek a valóságban
vagyunk, minden elromlik. Mint Margitkánál. Ő any-
nyira szeretett volna gazdag háztulajdonos és fontos ember
lenni. Mindig erről álmodozott. Olyan nagyon akarta,
hogy belebolondult. Azt mondta nekem, hogy olyan va-
gyok, mint ő. Az igaz, hogy én is álmodozom, és én is na-
gyon vágytam valamire. Arra, hogy olyan szép legyek,
mint a barátnőim. Hogy olyan magabiztos legyek, mint
Maja és velem is olyan izgalmas dolgok történjenek, mint
Renátával. De nem szeretnék annyira vágyakozni, hogy
a végén beleőrüljek, mint Margitka. És különben is, már
nem fontos, hogy másképp nézzek ki.

Barnabás azt mondta, hogy tetszik neki az anyajegyem!!!

Amúgy Biankának lesz hétvégén egy zeneiskolás fellé-
pése. Ma elmegyünk Barnabással, hogy meglepetésajándé-
kot vegyünk neki, holnap pedig az előadását is megnézzük.
Kettesben... :D Ez nem olyan, mintha randi lenne? Kicsit
izgulok. Kívánj sok szerencsét! :)

Utóirat:

Tudod, sokat gondolkoztam azon, hogy mások milyennek tartanak.

Azt hiszem, sosem lehetünk benne biztosak.

De aznap este, amikor a pincében megtaláltak, láttam magam a többiek szemében.

Gergő szemében izgalmas voltam.

Bianka szemében a barátnője voltam.

Barnabás szemében szép voltam! (Pedig vérzett az arcom, és megint kócos lett a hajam.)

Piroska néni szeme annyira könnyes lett, hogy csillogtam benne.

Ákos bácsi szemében kincs voltam, amit nem akar elveszíteni.

Rita szemében fa voltam. Olyan, mint egy hatalmas platánfa. Egyedüli a világon.

@Orchard Literary Agency

TARTALOM

1. fejezet: Hangok a falban	7
2. fejezet: A doboz félig kinyílik	22
3. fejezet: A nyomozás elkezdődik	36
4. fejezet: Felbukkanó idegen tárgyak	52
5. fejezet: A szakács karddal jár	66
6. fejezet: Miért van veszélyben Királyföld?	75
7. fejezet: Ákos bácsi belelkesedik	90
8. fejezet: A lisztes szoba rejtélye	105
9. fejezet: Egy szempár a sötétben	121
10. fejezet: Baleset a strandon	139
11. fejezet: Forró nyomon	152
12. fejezet: A páva felbukkan	170
13. fejezet: Bianka nyomában	188
14. fejezet: A tökéletes rejtékhely	202